

www.bmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်

တစ်ဖြင့်

လေအာစုန် ရွက်ကုန်ပွင့်သော်လည်း

BURMESE
CLASSIC

www.bmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၃၁၇၀၅၁၂

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၄၀၀၀၅၁၂

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာလမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

၈၉၅. ၈၃

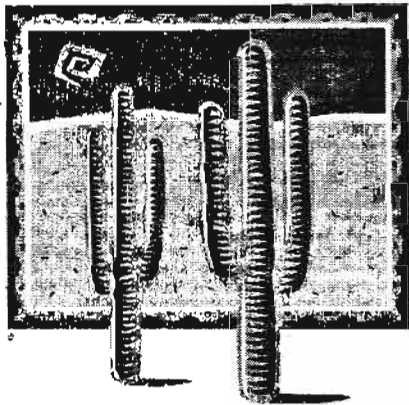
လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်း၊ တက္ကသိုလ်တင်မြင့်၊ ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁

၃၁ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၂၁၈ စင်တီ

(၁) လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်း

တက္ကသိုလ် တင်မြှင့်

BURMESE
CLASSIC

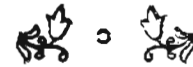

ပီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ညစာထမင်းဝိုင်းသို့ နောက်ဆုံးရောက်ရှိလာသူမှာ
မြတ်သူဇာပင် ဖြစ်ပါ၏။

ညနေစောင်း ကျောင်းကပြန်လာပြီးမှ ပင်ပန်းလှ
သောကြောင့် အိပ်ခန်းအိပ်ရာတွင် လဲလျောင်းရင်း မှေးခနဲ အိပ်
ပျော်သွားမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ပတ်ကျော ပြန်နိုးလာသည်နှင့် ရေမိုးချိုးအဝတ်
လဲပြီး အပြင်သို့ထွက်လာရာ ထမင်းစားခန်းတွင် မိသားစုဝိုင်းနေ
ပြီကို တွေ့သည်နှင့် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းဝိုင်းတွင် နောင်နှမတွေ အစုံအလင် ရှိနေပေပြီ။

အစ်မအကြီးဆုံး မျိုးနွယ်က ထမင်းစားစားပွဲကြီး၏
ထိပ်ဆုံးတွင်ထိုင်သည်။ မမမျိုးနွယ်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် မောင်လေး
လတ်လတ်နှင့် ညီမလေး မိုးစန္ဒာတို့နှစ်ယောက် ထိုင်ကြသည်။

လက်ယာဘက်တွင်မူ မြတ်သူဇာ တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်ပါလေ၏။

သူတို့မောင်နှမလေးဦးသည် သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊
ဖောကန်ရပ်ကွက်၊ သီရိရာတနာရီပိသာလမ်းတွင် သုံးဧကခန့်ကျယ်
သော ခြံကြီးတွင် ထည်ဝါသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြင့် နေထိုင်
ကြသည်။

“မဟာမြိုင်မဟာ”

ဟု ခြံတံခါးအုတ်တိုင်တွင် ရွှေမင်ရောင်စာလုံးဖြင့်
ထွင်းဖောက်အမည်ပေးထားသည်။

မြတ်တို့ မောင်နှမလေးယောက်သည် မဟာမြိုင်
မိသားစု ဖြစ်ကြပါ၏။

“ဟော ... မြတ် လာပြီ”ဟု အစ်မကြီးမျိုးနန္ဒာက
ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည့်သဘောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

လတ်လတ်က သူ၏မမမြတ်အား ထမင်းစားခန်း
ထဲသို့ ဝင်လာသည်မှ သူ့နေရာသူ ထိုင်သည်အထိ လိုက်ကြည့်
နေပေသည်။ လတ်လတ်၏မျက်နှာတွင် မမမြတ်ထံမှ တစ်စုံတစ်ခု
တောင်းခံရန်မျှော်လင့်သော မျက်နှာအမူအရာ ရှိနေသည်။ အငယ်
ဆုံးဖြစ်သည့် မိုးစန္ဒာကမူ မမမြတ် ဝင်လာစဉ်က တစ်ချက်သာ
ကြည့်ပြီး ဘာမှပြောစရာမရှိသော အမူအရာမျိုးဖြင့် စားလက်စ
ထမင်းကို ငဲ့စားနေလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... မြတ်ရေ၊ မြတ်ရဲ့မောင်လေး လတ်လတ်က မော်
တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝယ်ပေးပါတဲ့၊ အဲဒါ မမမျိုးက
မင်းအစ်မ မမမြတ်ကိုပြော၊ သူသဘောတူရင် ဝယ်ပေးမယ်
လို့ ပြောထားလို့၊ မြတ်အလာကို လတ်လတ်က မျှော်နေ
လေရဲ့”

“ဘာလုပ်မလဲ -မမမျိုး”

မြတ်သူဇာက ကြွေထမင်းအုပ်ထဲမှထမင်းကို သူမ
ရှေ့ရှိ ပန်းကန်ပြားတွင် ခပ်ထည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါလေ၏။

မြတ်သူဇာ၏အပြောကို လတ်လတ်က ချက်ချင်း
မျက်မှောင်လေး ကြုတ်သွားပါ၏။

“အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးတောင် ရှိနေတာပဲ၊ မောင်လေး
လတ်လတ်နဲ့ ညီမလေးမိုးကို နေ့စဉ် ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြို
ဦးဒေဝက ကြိုပို့လုပ်ပေးနေသားပဲ၊ လတ်လတ်ဘာသာ
အလွတ်စီးချင်တဲ့အခါလည်း ကားနီကိုပဲစီးစီး ကားဖြူကိုပဲ
စီးစီး စီးလို့ရနေတာပဲဟာ”

“အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးရှိတယ် ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖို့
တော့ အလကားပါ မမမြတ်၊ ကားဖြူလေးကို မမမြတ်က
မနက်ယူသွားပြီး ညနေကျမှ အိမ်ပြန်တာပါ၊ ကားဖြူလေး
က မမမြတ်ရဲ့သီးသန့်ကားလို ဖြစ်နေတယ်၊ ကားနီလေး
ကျတော့လည်း မမမျိုး ဈေးသွားတာနဲ့ မိမိုးက ကျောင်း
အပြင် ကျူရှင်တွေ သွားတာနဲ့၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း
တွေရဲ့ သာရေးနာရေးကို မမမျိုး ခဏခဏသွားတာနဲ့
နားတယ်မှမရှိတာ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ကားတစ်ခါလိုချင်ရင်
ဟိုမျက်နှာကြည့်ရ ဒီမျက်နှာကြည့်ရနဲ့ မအားလပ်တဲ့ကြား
က ဇွတ်ယူပြန်လည်း ကိုယ်လွန်ရာကျမှာစိုးတာနဲ့ ဒီအတိုင်း
ထွက်သွားရတာချည်းပါ မမမြတ်”

“သားရေးနာရေးမှာ မမမျိုး သုံးတယ်ဆိုတာက တစ်ခါ
တစ်ရံပါ ကိုလတ်ရယ်”

“တစ်ခါတစ်ရံ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အဲဒီ တစ်ခါတစ်ရံဆိုတာဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြုံတွေ့နေရတာပဲ မမမြတ်”

လတ်လတ်သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဝယ်မလေးလို သော မမမြတ်၏ အရိပ်အကဲကို ခတ်မိသည်နှင့် မျက်နှာထားတင်း သွားပြီးဖြစ်ပါ၏။

လတ်လတ်သည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ခါးကို ပင် ထောက်ထားသေးသည်။

မြတ်သူဇာက မောင်ငယ် လတ်လတ်ကို မော့ပြီးငေး ကြည့်နေမိသည်။

မဟာမြိုင်အစဉ်အဆက်မှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာ သူအားလုံးလိုလိုသည် ရုပ်သန့်ရုပ်ချောတွေချည်း ဖြစ်နေတတ် သည်။

အကြီးဆုံး မမျိုးနန္ဒာသည် ယခု အသက်(၂၆)နှစ် ရှိလာပြီဖြစ်သော်လည်း အချောအလှ စာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

မြတ်သူဇာကျတော့ မပြောပါနှင့်တော့။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် သမိုင်းအဓိကနှင့် ပထမနှစ်ကျောင်းသူဘဝကတည်း က ကွင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ လေးနှစ်လုံးလုံး မြတ်သူဇာ၏အလှသည် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာဝယ် လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။

ယခုတိုင်လည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနတွင် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီး နည်းပြဆရာမလေးအဖြစ် လွှမ်းမိုးထားဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

နောက်ဆုံး ညီမအငယ်ဆုံးမလေး မိုးစန္ဒာကို ကြည့် လေဦး။ အသက်(၁၅)နှစ် ရှစ်တန်းကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက မိုးစန္ဒာ၏အလှသည် ဟိုက်စကူးတွင် ဟိုးလေးတကျော် စတင်ဖြစ် သည်။ ဒါတောင် ထိုစဉ်က အပျိုပေါက်စလေးသာမို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်သေး။ ယခု မိုးစန္ဒာ အသက်(၁၇)နှစ် ဆယ်တန်းဝယ် စိုးစိုးပိုးပိုး မိုးမိုးကြွကြွလေးဖြင့် အရမ်းကို လှနေသည့်ကြားက ငယ် ဂုဏ်က သာလွန်သေးသည်။

အဲ ... မမမြတ်နှင့် ညီမအထွေးလေး မိုးစန္ဒာ၏အလှ ကွာခြားချက်မှာ တစ်ခုပဲခြားနားသည်။

မြတ်သူဇာ၏အလှက ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အင်္ကျီရင်ဖုံး ချိတ်ထဘီ၊ ဇင်းမယ်ထဘီနှင့် လှစေကာမူ မိုးစန္ဒာကျတော့ စကတ် ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဘောင်းဘီဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆံပင်ကုပ်ဝဲလေး ဖြင့်လည်းကောင်း ခုခေတ် စပို့ရှပ်များ ရှပ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးများ ဖြင့် လှချင်တိုင်း လှနေသူဖြစ်ပါ၏။

ဆိုကြပါစို့။

မြတ်သူဇာ အလှက ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးဖြင့်လှပြီး မိုးစန္ဒာက မြူးမြူးကြွကြွ ခပ်ဟော့ဟော့လေးဖြင့် လှသည်ဟူ၍။

မောင်လေးလတ်လတ်ကို ကြည့်လေဦး။ အသားဖြူ ဝင်းပြီး နုနေသည်မှာ မိန်းမအသားအရေလား အောက်မေ့ရသည်။ အသက်(၂၀)ထဲ ရောက်ပြီမို့ နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးမြိုင်းမွေးများ ရိတ် ထားသည့်နေရာတွင် အစိမ်းရောင်လေးများ သမ်းနေသည်ကိုက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းနေပါ၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ် ခမ်း အားလုံးကလည်း မဟာမြိုင်မျိုးရိုး ဆင်းသက်လာသည့်အတိုင်း မို့ အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်။

လတ်လတ်သည် လူချောလူလှ လှလင်ပျိုလေးအဖြစ် မြတ်သူဇာ မြင်တွေ့နေရသည်။

ယခုလို အလိုမကျသော လတ်လတ်၏မျက်နှာက ပင်တစ်မျိုးတစ်မည် ကြည့်ကောင်းနေပါ၏။

သို့သော် ယခု ကော်ဖီပိုင်းမှာပင် လတ်လတ် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားများက မြတ်သူဇာအား သက်ပြင်းချစေပါ၏။ ရင်ဘတ်တွင် ဘာစာတွေ ဘာအရုပ်တွေမှန်း မသိ။ အဖြူအမည်း အနီအဝါ စတစ်ကာကပ်အရုပ်တွေပါသော တီရှပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ မြတ်၏ မျက်စိဖြင့် ကြည့်မကောင်းသော်လည်း ၎င်းတီရှပ်တစ်ထည်ကို ငါးရာပေးဝယ်ရပါ၏။ ဘောင်းဘီမှာ ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီ၊ ဘဲ(လ်)ဘောင်းဘီဖြစ်ပါ၏။ တင်ပါးနှင့် ဝမ်းဗိုက်မှာ ကျပ်သယောင်ရှိပြီး ခူးဆစ်အောက် ဘောင်းဘီစမှ တကယ်ပင် ပွပွယောင်းယောင်း ရှိလှသည်။ ခါးပတ်မှာအပြားကြီးပြီး ခါးပတ်ခေါင်းက ရွှေရောင်ခံတွင် လူဦးခေါင်းခွံ အရိုးနှစ်ချောင်း ကြက်ခြေခတ်ဖြစ်သည်။ သူတို့ခေတ်၏ လှပသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဟုပင် ဆိုပါလေတော့၏။

“မမမြတ်ကို လတ်လတ်က တစ်ခုပဲမေးမယ်၊ မမမြတ်ဟာ ရန်ကုန်က ဘတ်(စ်)ကား စီးဖူးသလား၊ လေးဘီးသမားကို လက်ခုပ်တီးခေါ်ပြီး စီးဖူးသလားလို့။”

မြတ်သူဇာ ပြန်၍မဖြေ။ မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ပြောနေသော မောင်လေး လတ်လတ်ကိုပင် ငေးကြည့်မိကြည့်နေမိသည်။

“မမမြတ် ဘတ်(စ်)ကား တစ်ခါမှ မစီးဖူးဘူး၊ လေးဘီးလည်း လက်ခုပ်တီးခေါ်ပြီး မစီးဖူးပါဘူး၊ မမမြတ်အဖို့ သီးသန့်ဖြစ်တဲ့ အက်(စ်)အီးကားအဖြူ အမြဲအဆင်သင့် ဖြစ်နေတာကိုး၊ တစ်ခါတလေ အဲဒီကားဖြူ နှာစေးချောင်း ဆိုးဖြစ်လို့ ဝပ်ရှောသွားရရင်လည်း ဟွန်ဒါကားသစ်ကြီးတွေ၊ လီမီတက်(ဒ်)ကားသစ်ကြီးတွေနဲ့ မမမြတ်ရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေက မမမြတ်ကို ကြိုဟယ် ပို့ဟယ် လုပ်ပေးနေတာကိုး။”

“လတ်လတ် ... မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
“ရန်ကုန်မှာ ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်မရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ အသွားအလာ ခက်ခဲတာကို ပြောနေတာပါ မမမြတ်၊ လတ်လတ် ကျောင်းသွားတယ်၊ လတ်လတ် ကျောင်းပြန်တယ်၊ အိမ်ကကား အနီနဲ့ ဦးဒေဝက လိုက်ပို့လာကြတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လတ်လတ်ရဲ့ကျောင်းချိန် မဟုတ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေမှာ သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားချင်တယ်၊ ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စအတွက် သွားချင်လာချင်တယ်ဆိုရင် ကြိုရာ ဘတ်(စ်)ကားကို စီးပြီးသွားရတယ်၊ ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် တိုးတက်ရတယ်၊ နောက်ခြေခုံမှာ မတ်တတ်တွဲလောင်းစီးရတယ်၊ ပြုတ်ကျရင်ဆော့ရော၊ အဲဒီလို ဘတ်(စ်)ကားပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ ဆော့တဲ့မသာတွေအကြောင်း မမမြတ် သတင်းစာမှာဖတ်ဖူးမှာပါ၊ ကြားဖူးနားဝလည်း ရှိမှာပါ၊ ဒီကြားထဲ လက်ပတ်နာရီပဲ အဖြုတ်ခံရမလား၊ ဟန်းချိန်းပဲ အဖြုတ်ခံရမလား၊ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးပဲ အဖြုတ်ခံရမလားနဲ့ ကားပေါ်က

မဆင်းမချင်း ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ရတာမျိုးတွေ မမမြတ် ကိုယ်တိုင် မတွေ့ကြုံဖူးပါဘူးနော်”

လတ်လတ်က မာန်နှင့် ဟန်နှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ် သည်။ သူပြောသမျှသည် မဟုတ်ပါဟုလည်း မငြင်းနေသော စကားတွေ ဖြစ်နေသည်။

“အဲ ... ဘတ်(စ်)ကား မစီးဘူး၊ လေးဘီးစီးမယ်ဆိုပြီး လက်ခုပ်တီး မခေါ်လေနဲ့ မမမြတ်၊ ရောက်လာလို့ ဘယ် လောက်ပေးရမလဲ မေးတာနဲ့ ခဲတစ်ပစ် လူတစ်ခေါ်လောက် ဆို တစ်ရာပေးရမယ်ကစပြီး တောင်းတာ၊ လတ်လတ်တို့ ဘောက်ထော်ကနေပြီး မြို့ထဲဆိုရင် တစ်ရာငါးဆယ် နှစ် ရာပေးနိုင်မှ လေးဘီးစီးနိုင်တာ၊ ကျွန်တော်ရတဲ့ မုန့်ဖိုးက တစ်နှေ့ တစ်ရာတည်းရယ်၊ ဘယ်မှာ လေးဘီးနားကပ်နိုင် မလဲ မမမြတ်၊ ဒီဒုက္ခမျိုးတွေ မမမြတ်က မခံစားဖူးတော့ လတ်လတ်ကို ဘယ်မှာမော်တော်ဆိုင်ကယ် ဝယ်ပေးချင် ပါ့မလဲ၊ ငွေလေးငါးသောင်းလောက်ကို တွန့်တိုနေတာပေါ့”

“မမမြတ်က ဘာမှတွန့်တိုစရာ မရှိပါဘူး လတ်လတ်၊ ဟောဒီ မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီး ကျန်ခဲ့သမျှ မယ်မယ်ဘုရား နဲ့ ဘာဘုရားထားခဲ့သမျှ ငွေကြေးငွေစွာ ပစ္စည်းအားလုံးဟာ သိန်းပေါင်းများစွာရှိတယ်၊ ဟောဒီ မဟာမြိုင်မိသားစုလေးဦး နဲ့လည်း ကျန်ခဲ့သမျှ အားလုံးဆိုင်တယ် လတ်လတ်”

“လတ်လတ်နဲ့ မိမိုး အငယ်နှစ်ယောက် အတွက်ကတော့ ဆိုင်သာဆိုင် မပိုင်ပါဘူး မမမြတ်ရာ၊ မမမြတ်ကျေးမှစား ရတယ်၊ မမမြတ်ပေးမှ ဝတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ဘဝပါ။”

“မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့ လတ်လတ်၊ မင်းကို မော်တော်ဆိုင် ကယ် ဝယ်မပေးချင်တာ အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ပထမအချက်က လူငယ်စိတ်နဲ့ လတ်လတ် အရမ်းစီးရင် အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်လို့ပဲ၊ မတော်တဆတွေ အများကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်”

လတ်လတ် ရယ်ပါ၏။ မရယ်လိုပါဘဲလျက် တမင် တကာ တစ်ဖက်လူကိုခွဲ၍ ရယ်ခြင်းမျိုးဖြစ်ပေသည်။

“မတော်တဆ ဖြစ်သွားလည်း ကောင်းတာပေါ့ မမမြတ် ရာ၊ မဟာမြိုင်ကြီးရဲ့အမွေတစ်စု ပျက်ပြယ်သွားရင် အဲဒီ တစ်စုကို မမမျိုးရယ်၊ မမမြတ်ရယ်၊ မိမိုးရယ် ဖြည့်ပြီး သုံးဦးယူကြပေါ့”

“ဟယ်”ခနဲ မြတ်သူဇာ အသံထွက်ရပါ၏။ မကြား ဝံ့မနာသာသောစကားကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

မိုးစန္ဒာကတော့ လတ်လတ် စကားအဆုံးတွင် တခစ်ခစ်ပင် ရယ်လိုက်သေးသည်။

“ဒါဆို ဟန်ကျတာပဲ ကိုကိုလတ်၊ မိုးရမယ့် ဝေစုထဲမှာ ကိုကိုလတ်ဆီက ရတာကိုပါ ပေါင်းလိုက်ရင် အထုပ်ကြီး ပိုကြီးလာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုလတ်ရာ ...”

အငယ်ဆုံးမက ဟန်ပန်တွေဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ် ပါ၏။ ခုနက ခစ်ခစ်တက်ရယ်ပြီး ပြောရာမှ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုလတ် ရာဟု ပြောရာတွင် မျက်နှာသေလေး ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ကိုကိုလတ်ရဲ့ဝေစု ခွဲခွဲပြီး ပေးတာမျိုးတော့ မိုး မယူရက် ပါဘူး၊ အဲဒီဝေစုကို ကိုကိုလတ် တစ်ယောက် ကောင်းရာ

သုဂတိလားပါစေဆိုပြီး လှူဒါန်းအမျှဝေပေးမယ်၊ အဲ ...
ကျန်တာကိုတော့ မမမြတ်ကိုပဲ ပေးလိုက်မှာပါ”
“ဘာပြောတယ် မိမိုး”

မြတ်သူဇာ အရမ်းဒေါပွသွားပါ၏။ အသည်းနှလုံး
ထဲတွင်လည်း ကျင်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရပါ၏။ အငယ်ဆုံးမ
မိုးစန္ဒာ၏ စကားသည် မိမိကို စော်ကားနေပေပြီ။ ဘာမဆို မိမိက
လက်ဝါးကြီးအုပ် လောဘတကြီးရှိနေသည့် အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်
နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးစန္ဒာ ညီမလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်
ကာ ဘာပြောတယ် မိမိုးဟု ဒေါသသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

မိုးစန္ဒာကလည်း အစ်မမြတ်သူဇာကို ရဲရဲတင်းတင်း
လေးပင် ပြန်ကြည့်ပြီး သူမ၏စကား ဆက်ပြောသေးသည်။

“လောကကြီးမှာ လူမိုက်နဲ့ငွေ အစာမနေဆိုတဲ့ စကားက
မှန်တယ် မမမြတ်ရဲ့၊ ပညာနည်းတဲ့လူတွေဟာ မိုက်မဲတတ်
တယ်၊ ဟောဒီ မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးရဲ့မိသားစုလေးယောက်
ကိုကြည့်လေ၊ မယ်မယ်ဘုရားဆုံးသွားတဲ့နှစ်မှာ မမမျိုးက
ကိုးတန်း၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုးတန်း
နဲ့ကျောင်းထွက်ပြီး မဟာမြိုင်အိမ်ထောင်စုကို အစ်မကြီး
အမိအရာနဲ့ ထိန်းသိမ်းရတယ်၊ ကိုကိုလတ်ဆိုလည်း ကြည့်
လိုက်ဦး၊ ကျောင်းဆယ်တန်းမှာ နှစ်နှစ်ဆက်ကျလို့ အခု
ကျူရှင်ယူပြီး အပြင်ကဖြေရမယ်၊ မိုးကတော့ ဒီနှစ်မှ
ဆယ်တန်းရောက်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ ဒီမဟာမြိုင်မိသားစု
မှာ မမမြတ်က မဟာဝိဇ္ဇာအောင်ပြီးလို့ တက္ကသိုလ်မှာ
နည်းပြဆရာမလေး လုပ်နေတဲ့ ပညာအရှိဆုံး မဟုတ်လား၊

ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာက လူလိမ္မာလက်ထဲမှာသာမြဲ
တာ၊ ဒါကြောင့် မမမြတ်ကို ကိုကိုလတ်ရဲ့ဝေစု ခွဲပေးမယ်
လို့ပြောတာ”
“ဖြန်း”

မထိန်းနိုင်တော့ဖြစ်သော ဒေါသဖြင့် မြတ်သူဇာသည်
ညီမထွေး မိုးစန္ဒာ၏ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို လှမ်းရိုက်လိုက်ပါ၏။
“ဟဲ့ ... မြတ်၊ မြတ် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကလေး
ကို”

လက်မြန်မြန်ဖြင့် ရိုက်လိုက်ပြီးမှ အစ်မကြီး မျိုး
နာသည် ညီမ မြတ်သူဇာကို လှမ်းဆွဲမိတော့သည်။

လတ်လတ်သည် ပါးရိုက်ခံလိုက်ရသော ညီမလေး
မိုးစန္ဒာအား ကြင်နာစွာဖြင့် ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ မြတ်သူဇာအား
ကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေပေသည်။

“သူတို့အငယ်နှစ်ယောက်ဟာ မြတ်ကို သိပ်စော်ကားနေ
ကြပြီ မမမျိုး၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း မိုးဟာ ဂျင်းဘောင်းဘီ
ဖင်ကျပ် ဝယ်ချင်တယ်ပြောလို့ မြတ်က မြန်မာမိန်းကလေး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ မသင့်တော်ဘူး၊ ဣန္ဒြေမစောင့်စည်း
ရာရောက်တယ်၊ မဝယ်နဲ့လို့ တားမြစ်တာကို မိုး မကျေ
နပ်ခဲ့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အခုလို စကားတွေမျိုး ပြောတာ
ပေါ့၊ လတ်လတ်ကို ကြည့်ဦး၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သာ
ဝယ်ပေးလိုက်ရင် သူ ဆိုင်ကယ်စီးထွက်ဖို့လို့ အိမ်ပြန်မ
ရောက်မချင်း တစ်အိမ်သားလုံး ဘယ်လောက်စိတ်ပူမလဲ၊
နောက်တစ်ချက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဟိုလတ်လျား၊

ဒီလတ်လျား သွားနေရင် ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကော အောင် ဦးမှာလား။”

မြတ်သူဇာသည် မျက်နှာလက်ဝါးအုပ်ကာ သူမ၏ အိပ်ခန်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို အတွင်းချက်ထိုးကာ အိပ်ရာထက်တွင် ပြန်လည်ပစ်လှဲလိုက်ပါ၏။

အိပ်၍ရသည်မဟုတ်ဘဲ အိပ်ရာထက်တွင် မြတ်သူဇာ တလူးလူး တလိမ်လိမ် ဖြစ်ရသည်။

အမှန်တော့ မဟာမြိုင်မိသားစုများဖြစ်သည့် မမမျိုး၊ လတ်လတ်နှင့် မိုးစန္ဒာတို့အပေါ်တွင် မြတ်သူဇာက သံယောဇဉ် ကြီးလွန်းမက ကြီးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

မမမျိုးတွင်လည်းကောင်း၊ မောင်လေး လတ်လတ် တွင်လည်းကောင်း၊ ညီမလေး မိုးစန္ဒာတွင်လည်းကောင်း မကောင်း တာတွေ မသင့်တော်တာတွေ တစ်ခုတလေ ဖြစ်သွားမည်ကို မြတ်သူဇာက ဒိုင်ခံ၍ ပူပင်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

မမမျိုးကတော့ ကိုးတန်းကျောင်းသူဘဝတွင် မယ် မယ်ဘုရား ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသည်မို့ ကျောင်းထွက်ကာ မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးကို ဦးစီးဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

မမမျိုးတွင် ပြင်ပဆက်ဆံရေးတွေ သိပ်မရှိ။ အိမ် တစ်ခုလုံး တာဝန်ယူထားသူမို့ ပြင်ပဆက်ဆံရေးလည်း သိပ်ကျ သွားသည်။

ပြင်ပဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အိမ်ကိစ္စ၊ ခြေ ကိစ္စ၊ ဘဏ်ကိစ္စ စသည်များကို မြတ်သူဇာက ဆောင်ရွက်ပေး ရသည်။

မြတ်သူဇာသည် သူမကိုယ်တိုင်က မဟာဝိဇ္ဇာအောင် ဦး တက္ကသိုလ်နည်းပြဆရာမလည်းဖြစ်၊ ရုပ်ရည်ကလည်းချော။ အရွယ်ကလည်း အရွယ်ကောင်းမို့ မြတ်သူဇာကို ရာသက်ပန်ရည် ခွယ်သည့် ထိတ်ထိတ်ကြံတွေ ချဉ်းကပ်ပေသည်။

မြတ်သူဇာခမျာ မိမိ၏နှလုံးသားရေး၊ အိမ်ထောင် ရေးတို့ကို လုံးဝမစဉ်းစားနိုင်သေး။

အိမ်ထောင်မပြုဘဲ အပျိုကြီးလုပ်မည်ဟုတော့လည်း မြတ်သူဇာ မသတ်မှတ်။

အငယ်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော လတ်လတ်နှင့် မိုးတို့ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုစီရပြီးခါမှ မြတ်သူဇာက သူမအိမ်ထောင် ရေးကို စတင်စဉ်းစားမည်ဟု ရင်ထဲတွင် သတ်မှတ်ထားပါ၏။

အလွန်ဆုံး နောက်ထပ် လေးငါးခြောက်နှစ်ပေါ့၊ အငယ်နှစ်ယောက် ဘွဲ့ရသွားနိုင်သည်။ မိမိလည်း အသက် ထို အချိန်ထိ အသက်သုံးဆယ် မကျော်သေး။

ထိုအခါကျလျှင် တစ်ဆိတ်ကလေးတော့ ဟိုင်းသွား မည်ဖြစ်သည်။ ဟိုင်းပလေစေ။

ထိုအသက်အရွယ်ကျမှ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် မိမိ၏ အိမ်ထောင်ဖက်ကလည်း မိမိနှင့်ရွယ်တူ သို့မဟုတ် မိမိထက် အနည်းငယ်အသက်ပိုကြီးသူ ဖြစ်ရပေမည်။

ကိစ္စမရှိ။

ထိုအရွယ်ကျမှ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် ဣန္ဒြေ ရသော အိမ်ထောင်လည်း ဖြစ်လာမည်။ မှန်ကန်မှုများစွာဖြင့် ပြုလုပ်သော အိမ်ထောင်လည်း ဖြစ်စေမည်။

ဤစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အရာရာတွင် စိုးရိမ်စိတ်ပြင်းကာ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ထိန်းရာတွင် အငယ်နှစ်ယောက်သည် မိမိအပေါ် အမြင်မကြည်ဘဲ ရှိလာသည်။ မိမိအပေါ် သူတို့အမြင်လေးတွေ စောင်းလာသည်။

မိမိ၏စေတနာသည် သူတို့အား ဝေဒနာဖြစ်လာပေတော့မည်။

သူတို့လေးနှစ်ဦးသည် အစ်မအကြီးဆုံး မမမျိုးက လိုက်လျောသည်။ သဘောကောင်းသည်။ သူတို့ကိုချစ်သည်။

ဒုတိယအစ်မ မမမြတ်ကတော့ သူတို့နှစ်ဦးအား အရာရာ ချုပ်ချယ်သည်။ စိတ်သဘောပုပ်သည်။ သူတို့ကို မမမျိုးက ချစ်သလောက် မချစ်ဟု ယူဆချင်လာကြသည်။

မမမျိုး၏ပုံစံက နားအေးပြီးရောဆိုသည့် ပုံစံသာ ဖြစ်သည်မို့ အငယ်နှစ်ယောက်က တစ်ခါနှစ်ခါ ပူဆာလျှင် အင်းရောဟု လိုက်လျောချင်သည်။ မမမျိုးက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကို လှမ်းမျှော်တွေးပြီး စိတ်ပင်ပန်းရသည်မျိုးကို မလိုလား။ လတ်တလောက်ကစ၍ ပြေးအေးသွားသည်ကိုသာ အဓိကထားချင်သည်။

သည်တော့ မြတ်သူဇာက အရာရာ ပူပင်ရသည်။ မယ်မယ်နှင့် ဘဘထားခဲ့သော အမွေတွေမှာ များပါ၏။

သို့သော် မယ်မယ်နှင့် ဘဘ ဆုံးပါးသွားချိန်ကစပြီး မဟာမြိုင်ဧဟာဝယ် ဝင်ငွေသည် မည်မည်ရရ ရှိတော့သည်မဟုတ်။ မြတ်သူဇာ၏နည်းပြဆရာမ လစဉ်လခဝင်ငွေသည် မဟာမြိုင်ဝယ် လတ်လတ်၏ ဘောင်းဘီတစ်ထည်ဖိုး၊ ဂျာကင်တစ်ထည်ဖိုးကိုပင် မီသည်မဟုတ်။

လတ်လတ်နှင့် မိုးစန္ဒာ ဘွဲ့ရပြီးသည်အထိ နောက်ထပ် ပညာသင်စရိတ်တွေ ကုန်ကျဖို့ ရှိသေးသည်။

လစဉ် အိမ်စရိတ်၊ သာရေးနာရေး လူမှုရေးကိစ္စ၊ ကိုယ့်အဆင့်နှင့် ညီထွေသော မိသားစုလေးဦး၏ စားရေးသောက်ရေး၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ရေးတွေက အမြဲရှိနေသည်။ ယာဉ်မောင်းဦးဒေဝ၊ အိမ်၏ဘဏ္ဍာစိုး ဒေါ်သာယာ၊ အိမ်ဖော်မလေးများဖြစ်သည့် မိပေါက်နှင့် နန့်ခင်၊ မာလီ ဂန်ဂယား စသည့် မဟာမြိုင်ဧဟာ၏ ဝိုင်းတော်သားများ၏ လစာငွေများ၊ မော်တော်ကားနှစ်စီး၏စရိတ်။

ဒါတွေအားလုံးအတွက် မြတ်သူဇာက လစဉ်ဖြစ်စေ၊ နှစ်လ သုံးလတစ်ခါဖြစ်စေ ဘဏ်အပ်ငွေထဲမှ ထုတ်ယူသုံးစွဲရသည်။

ကြာလျှင် မယ်မယ်နှင့် ဘဘတို့ ရှာဖွေထားသမျှ လုံးပါးပါးမည်ကို မြတ်သူဇာ စိုးရိမ်သည်။

ဘယ်လောက်ကြီးသော ထန်းလျက်ခဲဖြစ်ပါစေ၊ ဗုဒ္ဓကဆိတ်တွေဝိုင်းပြီး နေ့စဉ် ဖဲစားနေလျှင် ထန်းလျက်လုံးကြီးကြီးကနေပြီး တဖြည်းဖြည်း သေးသွားမည်။

မြတ်သူဇာ ရည်ရွယ်ထားသည်က ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလေး နေထိုင်သွားပြီး လတ်လတ်နှင့် မိုးစန္ဒာ ဘွဲ့ကိုယ်စီယူ၊ အရွယ်ရောက် ဖြစ်လာချိန်တွင် ကျန်ရှိသမျှ အမွေတွေကို လေးဦးခွဲဝေမည်။ ထိုသို့ခွဲဝေသောအခါ အားလုံးကိုယ်စီကိုယ်ငှာ အထုပ်ကြီးကြီးတွေ ရရှိသွားစေချင်သော စေတနာထားသည်။

သည်တော့ အရာရာတွင် မကုန်တန်တာ မကုန်
အောင်၊ အလဟဿမဖြစ်အောင် မိမိထိန်းသိမ်းသည့် စေတနာကို
တဖြည်းဖြည်း သူတို့လေးတွေ သဘောပေါက် နားလည်လာမှာပါ
ဟုလည်း ယုံကြည်ထားမိသည်။

သို့သော် ...

ယနေ့ညစာထမင်းပိုင်းတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိစ္စ
နှင့် ပတ်သက်ပြီး အငယ်နှစ်ယောက်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသော
စကားတို့သည် မြတ်သူဇာအား အင်မတိ အင်မတန် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေပါ၏။

သူတို့လေးနှစ်ယောက်တွင် မိဘအမွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
တွေ ရှိနေပါလျက် ဒါတွေအားလုံးကို မမမြတ်က လက်ဝါးကြီး
အုပ် ရယူထားသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သော စကားတွေ
ပြောလာကြသည်။

သည်အတွက် မြတ်သူဇာ ရင်ထဲတွင် ထိထိခိုက်ခိုက်
ခံစားရပေသည်။

တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ဘဲ မိုးလင်းခါနီးမှ မွေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားရပါ၏။

အိပ်ရာမှ အထနောက်ကျသွားသည်။

အိပ်ရာမှ ထထချင်း မျက်နှာပိုင် မသစ်နိုင်သေးဘဲ
ကမန်းကတန်း အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်တွင် မမမျိုး တစ်ယောက်သာရှိနေဆဲ
သည်။

လတ်လတ်နှင့် မိုးကို မတွေ့ရ။

ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်တော့လည်း ကားဖြူရော၊
ကားနီရော နှစ်စီးစလုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နာရီကိုလှမ်းကြည့်ရာ ညီမလေး မိုး ကျောင်းတက်
ချိန် ရောက်နေပြီ။

လတ်လတ်ကတော့ ပြင်ပကျူရှင်သမားမို့ နေ့ခင်း
မှတက်ရမည်။

သို့တစေ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်မှာမတွေ့
ရ။

“မမမျိုး လတ်လတ်နဲ့ မိုးကော”

“ကျောင်းသွားကြတယ်လေ”

“အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးလုံး ရှိနေတယ်လေ မမမျိုး”

“ဪ ... ဒါလား၊ မနက်က ကော်ဖီခိုင်းမှာ မောင်နှမ
နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေကြတယ်လေ ...

“လတ်လတ်က မိုးကို နင် ရန်ကုန်က ဘတ်(စ်)ကား
စီးဖူးလားတဲ့ ...

“မိုးက တစ်ခါမှ မစီးဖူးပေါင်လို့ ပြန်ပြောတယ် ...

“လေးဘီးအငှားကားကော စီးဖူးလားတဲ့ ...

“မိုးက မစီးဖူးပေါင်ဘဲ ...

“ဒါနဲ့ လတ်လတ်က မိုးကိုမေးတယ်၊ နင့်မှာ
ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲတဲ့ ...

မိုးက ပြန်ပြောတယ်၊ မုန့်ဖိုးထဲကစုထားတာ ငါးရာ
လောက်ရှိတယ်တဲ့ ...

“ဒီတော့ လတ်လတ်က ဒါဆိုဖြစ်တယ်၊ လာ ... နင့်ကို ငါ ကျောင်းလိုက်ပို့မယ်၊ ဘတ်(စ်)ကားနဲ့တစ်လှည့်၊ လေးဘီးအငှားကားနဲ့တစ်လှည့် လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့ အဲဒီလိုစီးကြည့်၊ နင့်ကို အတွေ့အကြုံအသစ်ရအောင် ငါက လိုက်ပြပေးတာ၊ အေး ... လေးဘီးကားခတော့ ငါ့မှာ ပေးစရာမရှိဘူး၊ နင်ပဲ ပေးရမယ်၊ အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ ငွေကုန်ခံပြီး ရှာရတယ် ဟဲ့တဲ့၊ နင်က ဘွဲ့ရပြီးရင် စာရေးဆရာမ လုပ်မယ်ဆိုလို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ မိမိုးက သဘောကျသွားတယ် ...

“ဒါဆို ပျော်စရာကြီး၊ သွားကြစို့ဆိုပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ထွက်သွားတာပဲ မြတ်ရေ”

မြတ်သူဇာသည် နီးရာဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း တလိုက်လို့ ဖြစ်လာသည်။

“ဒါ သူတို့လေးနှစ်ယောက် မြတ်ကို အရွဲ့တိုက်တာပဲ မမမျိုး၊ မနေ့ကကိစ္စကို အရွဲ့တိုက်ပြီတာ”

“ဟဲ့ ... အဲဒီပုံစံမျိုးတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်ရတာ ရွှင်လို့မြူးလို့ပဲ၊ မနေ့ကကိစ္စ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝမရှိတော့သလိုပဲ၊ အခုဟာက တမင်ထွင်ပြီး အတွေ့အကြုံသစ်ရှာတာ ဖြစ်မှာပါ၊ မိုးဆိုရင် ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ သွားရမှာကိုပဲ ပျော်နေပုံရသေးတယ်”

“မမမျိုးက သူတို့ကို အိမ်ကကားနဲ့ပဲ သွားရမယ်လို့ မပြောဘူးလား၊ လတ်လတ်က ယောက်ျားလေးမို့ ဘတ်(စ်)

ကား တိုးတိုးငွေငွေစီးတာ အရေးမကြီးဘူးပဲထား၊ မိမိုးက ဘတ်(စ်)ကားနဲ့သွားဖို့ မကောင်းဘူး၊ ကောင်မလေးက ကလေးစိတ် ရှိသေးပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ဖြိုးမှုက သိပ်တက်တယ်၊ နောက်ပြီး မိုးက ရုပ်ရော ကိုယ်လုံးရော သိပ်လှနေပြီမဟုတ်လား၊ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ မတော်တရော် ကောင်လေးတွေနဲ့ တွေ့မှဖြင့်”

“မမျိုး ပြောပါတယ်တော်၊ အိမ်ကကားနဲ့ပဲ သွားပါလို့၊ ဒါပေမဲ့ လတ်လတ်က အဆွယ်ကောင်းနေတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ငါ့ကို ပွေ့ဖက်ချော့မော့ပြီး လစ်သွားကြတာပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာ ညီမအတွက်နဲ့ လတ်လတ်က ရန်ဖြစ်မှာ စိုးရသေးတယ်၊ လတ်လတ်အကြောင်းလည်း မမမျိုး သိသားနဲ့၊ ဘာမဆို ထိုးချင်နှက်ချင်တဲ့ ကလေး”

“အေး ... မြတ် ပြောတော့လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လတ်လတ်နဲ့မိုးက ငါ့ကိုချစ်ပဲချစ်ကြတာတဲ့၊ မကြောက်ကြဘူး၊ ငါ တားနေတဲ့ကြားက ငါ့ကို ပလူးပလဲ လုပ်ထွက်သွားတော့ ငါလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးဟေ့”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးကို လတ်လတ်က ဘတ်(စ်)ကားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လေးဘီးကားဖြင့်လည်းကောင်း ကျောင်းလိုက်ပို့သည့်အတွက် မနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်နှင့် ဆက်စပ်သည်ကတော့အမှန်။ မနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာမှမသစ်ရသေးမီ မြတ်သူဇာ မျက်ရည်ဝဲရတော့သည်။

“မမမျိုးရယ် ... လတ်လတ်လိုချင်တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်
ဝယ်သာပေးလိုက်ပါတော့၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြောင့်
သူ့မှာ ဖြစ်လာရမယ့်အန္တရာယ်ကို တွေးပူရတာထက် လက်
ရှိ မြတ်ရင်ထဲ ပူလောင်ရတာက ပိုဆိုးနေပါပြီ မမမျိုးရယ်”

မြတ်သူဇာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အားရအောင်
ငိုချပြီးမှ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာ
ပြီး ကားဖြူလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... မြတ်၊ ကော်ဖီတောင် မသောက်ပါလား။”

“ကျောင်းရောက်မှပဲ ဝယ်သောက်တော့မယ် မမမျိုး၊ မိုး
တစ်ယောက် ကျောင်းကို တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်ရဲ့
လားဆိုတာ သူတို့ကျောင်းကို ဝင်ကြည့်ဦးမှ”

“ဪ ... အေး၊ ပူတတ်ရန်ကော၊ သူ့အစ်ကို လတ်လတ်
ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တာပဲဟာ၊ ကျောင်းကိုမရောက်ဘဲရှိမ
လား။”

မြတ်သူဇာသည် မော်တော်ကားကို သွက်သွက်လေး
မောင်းထွက်လာသည်။ ခါတိုင်းသွားနေကျလမ်းမှ သွားသည်မဟုတ်
ဘဲ မြို့ထဲသို့ ထောင်တက်ရသေးသည်။

မိုးက ပန်းဘဲတန်း အထက(၁)တွင် နေသူဖြစ်သည်။
ကျောင်းတက်သည်နှင့် ကျောင်းတံခါးမကြီး ပိတ်ထားတတ်သည်။
အမျိုးသမီးသက်သက်ကျောင်း ဖြစ်သည်။

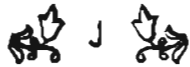
သူတို့မောင်နှမ အစောကြီး ထလစ်သွားကြသည်မို့
ကျောင်းတက်ချိန် မရောက်သေး။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှကြည့်လျှင်
ကျောင်းသူလေးတွေ ကျောင်းဝင်းထဲ၌ သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ လှုပ်ရှားနေ
သည်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။

မြတ်သူဇာသည် ကားရပ်ပြီး အပြင်ပလက်ဖောင်းမှ
ဆင်း၍ ရပ်ကြည့်သည်။

တစ်ဘာသာထူးခြားသော ညီမလေးမိုးကို လှမ်းမြင်
ရပါ၏။ သူမ၏သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက်နှင့် ရယ်လို့မော
လို့ပင်။ မိုးစန္ဒာကမူ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ မမြတ်ကို မမြင်ပါပေ။

မြတ်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ ကားပေါ်
တက်ပြီး ယခုမှ သူမ၏အလုပ်ခွင်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်သွား
နိုင်တော့သည်။

“မမစိမ်း ... ဒီနေ့တော့ မြတ်ကိုယ်စား အတန်းဝင်ပေးပါ
နော်၊ မြတ် ဒီနေ့ မအိမ်သာဖြစ်နေလို့”

“ရတယ် မိန်းကလေး၊ မမစိမ်း ဝင်ပေးလိုက်မယ်၊ စိတ်
အေးအေးသာထား”

မြတ်သူဇာက နည်းပြဆရာမ ဆိုစကားမူ သင်ကြား
ပို့ချသည့်အပိုင်းပါရှိသည်။

မြတ်သူဇာ၏ သင်ကြားပို့ချခြင်းကို ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတွေ သဘောကျကြသည်။

“ဆရာမလေးက ချောတော့ သူ့ကို အာရုံစိုက်ကြည့်
ရင်း သူ သင်ကြားတာတွေ နားထဲ အလိုလိုစိမ့်ဝင်တာကွ” ဟုပင်
ကျောင်းသားအချင်းချင်း ပြောကြသည်။

မြတ်သူဇာ၏ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ပြီး ပဝါလေး
ခြုံကာ ကလပ်(စ်)ထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ...

“တို့ဆရာမချောချောလေး လာပြီ” ဟု အသံကလေး
များ ထွက်လာတတ်သည်။

ကျောင်းသူတချို့ဆိုလျှင် ဆရာမဟုပင် မခေါ်ဘဲ
မမမြတ် ... မမမြတ်နှင့် ခေါ်သည်အထိ ခင်မင်ကြသည်။

ယနေ့အချိန်ဇယားအရ မြတ်သူဇာ အတန်းဝင်ပေး
ရန် သုံးချိန်ရှိသည်။ အားလုံးကို မမစိမ်းကိုပင် လွှဲပေးထားရပါ
၏။

မြတ်သူဇာ ရင်ထဲတွင် တနံ့နံ့ ခံစားနေရသည်။

ကျောင်းချိန်ပြီးစီးပြီး ယနေ့အဖို့ မဟာမြိုင်ဂေဟာ
သို့ပြန်ရန် မြတ်သူဇာ ဝန်လေးနေမိသည်။

တစ်နေ့လုံးလိုလိုလည်း ဌာနရုံးခန်းမှာပင် ငှုငှင်ငါင်
ငေါင် ထိုင်နေမိသည်။

“ဟေး ... မိမြတ်၊ နင် ဒီနေ့ ကလပ်(စ်)မဝင်ဘူးလား၊
အတော်ပဲ၊ နင် ကလပ်(စ်)ဝင်ရင် ကလပ်(စ်)ပြီးတဲ့အထိ
ငါ ထိုင်စောင့်နေရမှာ”

မွန်းလွဲတစ်နာရီသာအာတွင် ခင်စောနွယ် ပေါက်ချ
လာသည်။ ရောက်လာသည်နှင့် ခင်စောနွယ်က ဖိတ်ကြားချက်
လေးတစ်ခု ပြောတော့သည်။

“ဒီမယ် ... မိမြတ်၊ ငါ နင့်ဆီ တမင်ဝင်လာတာ သတိရ
လို့ ဒီနေ့ညနေ ကျောင်းဆင်းရင် နင် ငါ့ဆီလာပါလား၊
ငါ့အိမ်မှာပဲ အတူရေချိုးမယ်”

“ဟဲ့ ... ငါ့မှာ အငတ်ပိုမှ ပါမလာတာ”

“ဒါ အဆန်းလား မိမြတ်ရယ်၊ တို့ ကျောင်းသူဘဝက
တည်းက ငါ့ဟာ နင်ဝတ်၊ နင့်ဟာ ငါဝတ် နေလာကြတာ
ပဲ၊ အေး ... အခုတော့ ငါက ယောက်ျားရပြီး ဘုတ်အီး

ကြီးဖြစ်လာလို့ အရင်တုန်းကဟာတွေကျပ်ပြီး အသစ်ချုပ်
တွေ ဝတ်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းတုန်းက အင်္ကျီတွေ
ဘော်ဒစ်တွေ ငါ တရုတ်သေ သိမ်းထားတာ ရှိပါတယ်။
အဲဒီထဲက နင်ကြိုက်တာ ယူဝတ်ပေါ့”

“ထားပါတော့၊ ရေချိုးပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဟဲ့ ... ရေချိုးပြီးလိမ်း အဝတ်လဲပြီး ကမာရွတ်က ဦးပိန်း
ခေါင်ဆိုင်မှာ ညစာထမင်းစားကြမယ်လေ၊ တို့ကျောင်းသူ
ဘဝက အမြဲစားလာတာ၊ တစ်ခါတလေ ငယ်ချစ်ငယ်မူ
လေး ပြန်ရအောင်လို့”

ခါတိုင်းလိုသာဆိုလျှင်တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မိနွယ်၊
မဟာမြိုင်အိမ်မှာ ငါမရှိရင် မဖြစ်ဘူး၊ မမမျိုးက ဘုရားကိုးဆူ
ဖိတ်တာတို့ ဘာတို့ သွားတတ်တယ်၊ အိမ်မှာ လတ်လတ်နဲ့ မိုး
က လူကြီးမရှိရင် စာမဖတ်ကြဘူးဟု ပြောလိုက်မည်၊ ငြင်းလိုက်
မည်ဖြစ်သည်။

ယနေ့တော့ ခင်စောနွယ်၏ ဖိတ်ကြားချက်အတိုင်း
သွားရကောင်းမလားဟု ဇေဝေါ ဖြစ်ရပါ၏။

“အင်းလေ ... မဆိုးပါဘူး၊ ဦးပိန်းခေါင်ဆီကအပြန် တို့
အိမ်မှာ နင်ကြိုက်တဲ့ လက်ဖက်သုပ် ငါသုပ်ကျွေးမယ်၊
ခရမ်းချဉ်သီးလေးနဲ့ ဂေါ်ဖီရွက်စားလှီးနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့
ရွှေပုစွန်ခြောက်နဲ့လေ၊ အေး ... လက်ဖက်စားရင်း တိဗီ
ကြည့်ချင်ကြည့် မီဒီယိုကြည့်ချင်ကြည့်ပေါ့၊ ပြီး ... တို့အိမ်
မှာပဲ ညအိပ်၊ မနက်ကျမှ တို့အိမ်ကနေပြီး ကျောင်းပြန်
တက်လေ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ နင့်ယောက်ျား ကိုစန်းမောင်ကြီး
နဲ့ဟာ”

“အေး ... ငါ့ယောက်ျား ကိုစန်းမောင်ကြီးက ကနေ့ပဲ
ဗန်ကောက်ကို လေယာဉ်နဲ့ ပါသွားပြီ၊ သူတို့သင်္ဘောက
ဗန်ကောက်မှာ ဆိုက်ထားတယ်၊ အမြန်လာလို့ခေါ်တာနဲ့
ကမန်းကတန်း စီစဉ်ပြီး လိုက်သွားတာ၊ အခု ငါ့ယောက်ျား
ကိုစန်းမောင်ကြီးကို လေယာဉ်ကွင်းလိုက်ပို့ပြီးအပြန် နင့်
ကို ဝင်ခေါ်တာ”

“ဪ ... ဪ ... နင့်ယောက်ျားကြီး ထွက်သွားမှ နင်
က ငါ့ကိုသတိရတယ်ပေါ့လေ၊ ညအိပ်ဖို့ ခေါ်တယ်ပေါ့
လေ”

“နင့်ကို ငါချစ်ပါတယ် မိမြတ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ယောက်ျား
နဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲ”

“ဟာ ... မိနွယ်၊ နင် ပေါက်ကရဲတွေ ညစ်တီးညစ်ပတ်
တွေ လာမပြောနဲ့၊ ဒါ ဆရာတွေ ဆရာမတွေ သိက္ခာရှိရှိ
နေတဲ့နေရာ သိလား”

“အဲ ... မိမြတ်၊ ငါက ဘာများပေါက်ကရဲပြောမိလို့လဲ၊
ငါက ဘာများ ညစ်တီးညစ်ပတ် ပြောမိလို့လဲ၊ ငါ့ယောက်ျား
က ငါ့ကို စိန်စိုစိန်၊ မော်တော်ကားဆို မော်တော်ကား၊
ပတ္တမြားဆို ပတ္တမြား၊ ငါလိုချင်တာအားလုံး ဝယ်ပေးနိုင်တဲ့
အရည်အချင်းရှိတယ်၊ နင်က ငါ့ကို အဲဒီလို ဝယ်ပေးနိုင်လို့
လား၊ ဒါကြောင့် ငါ့ယောက်ျား အရည်အချင်းမျိုး နင့်မှာ
မရှိဘူးလို့ ငါပြောတာ လွန်သလားဟယ်”

“ကောင်မ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြသည်။

တစ်နေ့လုံး ညစ်ညူးနေသော မြတ်သူဇာ၏စိတ် ကလေးများ မိနွယ်ကြောင့် ရွှင်ရွှင်ပျပျလေး ဖြစ်လာရသည်။

ခင်စောနွယ်နှင့် မြတ်သူဇာသည် ဟိုက်စကူးကျောင်း သူဘဝကတည်းက မြို့မအမျိုးသမီးကျောင်းတွင် အတူနေခဲ့ကြ သည်။ ဆယ်တန်းအောင်ကြတော့လည်း သမိုင်းအဓိကကိုယ်စီဖြင့် တက်ခဲ့ကြသည်။

တက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပြီးသောအခါ ခင်စောနွယ်က နိုင်ငံခြားသင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာ ကိုစနန်းမောင်နှင့် လက်ထပ်သည်။ မြတ်သူဇာက မဟာဝိဇ္ဇာဆက်တက်သည်။

ခင်စောနွယ်က မြေနှီကုန်းမြေလမ်းထဲတွင် ကိုယ် ပိုင်အိမ် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် နေသူဖြစ်ပါ၏။ ခင်စောနွယ် ကိုစနန်းမောင် နှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် တစ်နှစ်မှာပင် ခင်စောနွယ်၏မိဘနှစ် ပါးသည် စိတ်အေးလက်အေး စစ်ကိုင်းသွားပြီး စိတ်တူကိုယ်တူ တရားအားထုတ်နေကြသည်။

မြေလမ်းကအိမ်တွင် ကိုစနန်းမောင် လိုက်နေသည်။ ဒေါ်အေးညိုက ခင်စောနွယ်ကို စောင့်ရှောက်ရင်း အိမ်ကိုထိန်းသိမ်း ရင်း အတူနေသည်။ ကိုစနန်းမောင် သင်္ဘောတစ်ခါထွက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ကြာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွေ ခင်စောနွယ်သည် မြတ်သူဇာထံ ယခုလို ပေါက်ချလာပြီး သူ့အိမ်သို့ အလည်ခေါ် လေ့ရှိသည်။

ယနေ့အဖို့ မြတ်သူဇာသည် ကျောင်းအဆင်းတွင် အိမ်ပြန်ရန် ဝန်လေးနေသည်နှင့် မိနွယ်၏အိမ်သို့သွားရန် သဘော တူလိုက်သည်။

မိနွယ်သည် သူ့ကားနှင့် သူလာသူမို့ ပြန်နှင့်ပြီး မြေလမ်းအိမ်မှ စောင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားသည်။

ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် မြတ်သူဇာက မြေလမ်းသို့ သွားပေတော့သည်။

မိနွယ်သည် နေ့ခင်းကပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင် ပေသည်။

နှစ်ယောက်သား ရေချိုးကြသည်။

ပြီးလိမ်းပြီး အဝတ်အစား ကိုယ်စီလဲကြသည်။ မိနွယ် အဝတ်ဝီရိုထဲမှ မြတ်သူဇာ ကြိုက်ရာ ဗောဒစ်(စ်)နှင့် ကြိုက်ရာအင်္ကျီကို ယူဝတ်သည်။

ကမာရွတ် ဦးပိန်းခေါင်ဆိုင်သို့ သွားစားကြသည်။ ဦးပိန်းခေါင်ကြီးက ခင်စောနွယ်နှင့် မြတ်သူဇာကို မှတ်မိပေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးအပြန် မြေနှီကုန်း ညဈေးကိုပင် ဝင်ပြီး အအေးသောက်ကြသည်။

မြေလမ်းအိမ် ပြန်ရောက်သောအခါ ညခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။

မြတ်သူဇာက ဤမှာပင်အိပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်မို့ ည(၈)နာရီလောက်တွင် လက်ဖက်သုပ်စားရင်း ဗီဒီယိုကြည့်ကြ သည်။

ဗီဒီယိုခွေ၏အမည်မှာ No where to run ဖြစ်သည်။

မြန်မာလိုဆိုလျှင်အောင် ဘာသာပြန်ရလျှင် “ဘယ် ကိုပြေးရမှန်းမသိပါ”ဟု ပြန်လျှင် ရမည်ထင်ပါ၏။

မြတ်သူဇာက ဇာတ်ကားအမည်ကိုဖတ်ပြီး တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ယနေ့ မဟာမြိုင်မှ ရှောင်တိမ်းပြေးထွက်လာသည် ကြောင့် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရပေသည်။

ဇာတ်လမ်းရော ဇာတ်လိုက်ရော ဇာတ်လိုက်မင်း သမီးပါ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရှိသည်မို့ မြတ်သူဇာ အာရုံလေး စိုက်ကြည့် နေမိသည်။

ည(၉)နာရီလောက်တွင် ခင်စောနွယ်အိမ်မှ တယ်လီ ဖုန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ခင်စောနွယ်ကပင် သွား၍ကိုင်ကာ နားထောင်ပေသည်။ ကိုင်ပြီး နားထောင်သည်နှင့် တယ်လီဖုန်း ပြောခွက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ မြတ်သူဇာအား လှမ်းပြောလိုက် သည်။

“မဟာမြိုင်က မမမျိုး လှမ်းဆက်နေတယ် မိမြတ်၊ နင် ကိုယ်တိုင် ပြောမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါဘာပြောရမလဲ”

“ငါ ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“နင့်ဟာနင် လာပြောပါလား မိမြတ်၊ ခါတိုင်းအခြေအနေ မျိုးမှာ နင် ဒီမှာအိပ်ဖို့ ငါက အတင်းခေါ်ထားတာလို့ ငါ ပြန်ပြောဖို့ ဝန်ခံလေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက တစ်မျိုး ကြီး မိမြတ်”

မြတ်သူဇာက ယနေ့ မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးတွင် ဖြစ်လာ ခဲ့သော ပဋိပက္ခလေးများအကြောင်းကို မိနွယ်အား ရင်ဖွင့်ပြော ထားပြီးသားဖြစ်သည်။

ခင်စောနွယ်ကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ မဟာမြိုင် ဆဟာမှ မမမျိုး အားလုံးနှင့် သိကျွမ်းနေရုံမက ဒရိုင်ဘာ ဦးဒေဝမှ မာလီဂန်ဂယားအထိပင် သိကျွမ်းထားသူဖြစ်သည်။ မြတ်သူဇာကလည်း မဟာမြိုင်အိမ်အကြောင်း ဟိုစဉ်ကတည်းက ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ယခု မိနွယ်ပြောသည်မှာ ယထာဘူတကျနေသဖြင့် မြတ်သူဇာသည် ထလာကာ တယ်လီဖုန်းကို လက်ပြောင်းယူလိုက် သည်။

“ပြောပါ မမမျိုး၊ မြတ်ပါ”

“ဪ ... မြတ် တို့အားလုံးအချိန်နဲ့ မြတ်ပြန်မရောက်လို့ စိတ်ပူနေကြတယ်၊ ပထမတော့ မြတ်အလုပ်မှာ အစည်း အဝေးရှိလျှင် နောက်ကျစမြဲမို့ အစည်းအဝေးထိုင်နေတယ် ထင်နေကြတာ၊ အခု ကိုးနာရီထိုးမှ စိတ်ပူပြီး ခင်စောနွယ် ရဲ့အိမ်များ ရောက်နေမလားလို့ ဆက်ကြည့်တာ၊ မြတ် အကြာကြီးသွားလည်လေ့ရှိတာကလည်း ခင်စောနွယ်ရဲ့အိမ် တစ်အိမ်ပဲမို့ အဲဒီကို မမမျိုး ဆက်တာ”

“မြတ် ဒီမှာပဲ အိပ်မလို့ မမမျိုး”

“ဟယ် ... မြတ်ကလည်း မဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ တကယ်တမ်း ကျတော့ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို သူတို့ မမမြတ်ပြန် အလာကို လည်ပင်းတဆန့်ဆန့်နဲ့ မျှော်နေတယ်သိလား၊

လတ်လတ်လိုချင်တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကိုလည်း အရှေ့အာရှ
ထရေးဒင်းက လတ်လတ် လိုက်ပြလို မမမျိုး လေးသောင်း
ခွဲနဲ့ ဝယ်ပေးလိုက်ပြီ၊ မမမျိုးလက်ထဲ ပိုက်ဆံကုန်သွားပြီ၊
နက်ဖြန် မြတ်ပဲ ဘဏ်က ငွေထုတ်ပေးရဦးမှာ၊ လတ်လတ်
လည်း ဆိုင်ကယ်ရလို့ ပျော်နေတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ
ကျူရှင်ကပြန်ရောက်တဲ့ ညရစ်နာရီအထိ မြတ် ပြန်မလာ
တော့ မမမြတ် ဘယ်သွားတာလဲဗျာလို့ တဖွဖွမေးနေတယ်၊
မိမိုးလည်း မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ မျက်ရည်ဝဲပြီး မမမျိုးကို
ပြောတယ်၊ မမမြတ်က သိပ်စိတ်ကြီးတာပဲတဲ့၊ မိမိုးကို
မနေ့က ပါးလည်းရိုက်သေးတယ်၊ အခု မမမြတ်ကပဲ
စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်ကိုပြန်မလာဘဲနေတယ်တဲ့၊ ကလေး
နှစ်ယောက် စိတ်ကောက်ရုံမကဘူး မြတ်ကို အထင်လွဲသွား
မှာ မမမျိုး စိုးရိမ်တယ်၊ အခုပဲ ပြန်လာခဲ့ပါ မြတ်၊ အိမ်က
စိတ်ဆိုးပြီး တခြားသွားနေတာမျိုး ကလေးတွေ အတုမယူ
စေချင်ဘူး”

“ဪ ... ဒုက္ခပါလား”ဟဲ့ မြတ်က နှုတ်မှဖွင့်
မပြောသော်လည်း ရင်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ညည်းတွားလိုက်မိသည်။

“ဒီမှာမြတ်၊ မြတ်အဖော်ရအောင် လတ်လတ်ကို မော်တော်
ဆိုင်ကယ်နဲ့ မြေနှုလမ်းလွှတ်လိုက်ရမလား၊ ဦးဒေဝကတော့
မူးပြီး ဒေါင်းနေပြီ၊ ဒါကလည်း သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်ကိုး”

“မလွတ်နဲ့၊ လတ်လတ်ကို ညကြီးမင်းကြီး မော်တော်ဆိုင်
ကယ်နဲ့ရော ကားနဲ့ရော လုံးဝ မလွတ်ပါနဲ့၊ မမမျိုး၊ မြတ်
ပြန်ခဲ့မယ်”

“ဟဲ့ ... မြတ်တစ်ယောက်တည်း လမ်းမှာ ...”
“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကားက အင်ဂျင်လည်းစိတ်ချရတယ်၊ မီးတွေ
လည်း အားလုံးကောင်းတယ်၊ မြတ်ဘာသာပဲ ပြန်ခဲ့မယ်၊
လတ်လတ်ကို လုံးဝမလွှတ်နဲ့နော်”

မြတ်သူဇာ ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။

မြတ်သူဇာ ပြောသမျှ ဘေးမှနားထောင်နေသော
ခင်စောနွယ်က မျက်လုံးလေး ပြူးပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်၊ မြတ်ရဲ့ကားကို ရှေ့ကမောင်း၊ ငါက ငါ့ကားနဲ့
နောက်ကလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“နင် အပြန်ကျတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ၊ တစ်ယောက်
တည်းမောင်းပြီးပြန်ရမှာ”

“ဟဲ့ ... ငါက လင်နဲ့ အအိုပဲ”

“လုပ်မနေနဲ့ မိနွယ်၊ ငါ နှစ်ဆယ့်လေးပဲရှိသလို နင်လည်း
နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲရှိသေးတာ၊ ကျွန်မ အအိုပါ၊ ကျွန်မ
အပျိုပါလို့ လည်ပင်းမှာ စာဆွဲထားတာမဟုတ်ဘူး၊ နေပ
လေ့စေ၊ ငါ့ဘာသာ ငါပြန်မယ်၊ တစ်ခါတလေ ဌာနတွင်း
အစည်းအဝေးရှိလို့ ကျောင်းဆင်းပြီးမှထိုင်တာ၊ ဒီလိုပဲ
မိုးချုပ်သွားတတ်တယ်၊ ငါ့မှာ တစ်ယောက်တည်းပြန်တဲ့
အလေ့အကျင့်ရပြီးသား၊ အလွန်ဆုံး ဒီကနေ နာရီဝက်ပေါ့
ဟာ”

“ခင်စောနွယ်တို့အိမ်တွင် ဒရိုင်ဘာမထားပေ၊ လင်မယားနှစ်
ယောက်တည်းသာရှိပြီး ကိုစန်းမောင်ရော ခင်စောနွယ်ပါ
ကားမောင်းတတ်သူချည်းမို့ လူပို စရိတ်ပို ဒရိုင်ဘာမထား
ပေ”

“ဒါဆို အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ငါ့ဆီဖုန်းပြန်ဆက်နော်၊
နို့မို့ရင် ည ငါ့အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး”

မြတ်သူဇာက မိနွယ်ကို ပါးနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ကာ
မြေနေလမ်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင်း မမမျိုး ပြောသည်ကို ပြန်တွေးပြီး
ထပ်မံစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ၏။ မမမျိုးကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိက
ကလေးနှစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်ပြန်မလာဟု
ယူဆနေပုံရသည်။

ခုတ်တခြား ရှုတလွဲ ဖြစ်နေရပြန်သည်။

တကယ်တော့ မြတ်သူဇာသည် လုံးဝ စိတ်ကောက်
သည်မဟုတ်ပါလေ။

စိတ်မကောင်းခြင်း သက်သက်သာ ဖြစ်ပါ၏။

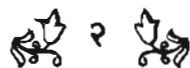
မိုးကို ပါးရိုက်သည့်အတွက် ရိုက်မိသည်လက်ကိုပင်
တူနှင့်ထုပစ်ချင်သည်။ ရိုက်မိသည်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေရသည်။

မောင်လေးလတ်လတ်ကိုလည်း မိဘမဲ့ကလေးဖြစ်နေ
ပါလျက် မိမိက တင်းတင်းမာမာ ဒေါသနှင့် ပြောခဲ့သည်ကိုလည်း
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

စိတ်မကောင်းလွန်းသောကြောင့် မိနွယ်နဲ့ဆိုလျှင်
ပေါက်ကရပြော၊ ပေါက်ကရလုပ်ဖြင့် ကျောင်းတုန်းကစိတ်မျိုး
ပြန်ဝင်ကာ စိတ်သက်သာရာရသည်မို့ မိနွယ်အိမ်သို့လိုက်ကာ
ညအိပ်လိုခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။

မမမျိုးကိုယ်တိုင်ကအစ ကလေးနှစ်ယောက်သည်
မိမိအပေါ် စိတ်ကောက်ခြင်းနှင့် စိတ်မကောင်းခြင်းကို မခွဲခြား
တတ်ပါလား။

“ကျွဲ ... ကျွဲ ... ကျွဲ”

ကားဘရိတ်ကို တအားဖိနှင်းသဖြင့် ဘရိတ်မိထားသော မော်တော်ကားတာယာ၏ ကတ္တရာလမ်းကို တရွတ်တိုက် ဆွဲပွတ်သံထွက်လာသည်။

“ဒုန်း ... အား”

ဘရိတ်ကို ဘီးဒရွတ်တိုက်ပါအောင် ဖမ်းစေကာမူ ကားမီးရောင် ထိန်ထိန်လင်းရှေ့မှ ထိုလူကို မလွှတ်တော့ဘဲ တိုက်မိတော့သည်။

ထိုလူက လျင်တော့လျင်သည်။ သူ့ထံသို့ မီးကြီးနှစ်လုံး ထိန်လင်းစွာ တိုးဝင်လာသည့်ကားကို တစ်လံတွာ နှစ်လံ ကွာလောက်ကျမှ ဖြုန်းခနဲမြင်ရသည့်နယ် သူသည် မလွှတ်တော့မှန်းသိသည်နှင့် ကား၏ဘောနက်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ်သို့ ခုန်၍ ဒိုင်ဗင်ထိုး အားလျားမှောက်ချလိုက်သည်။

အရှိန်နှင့်မောင်းလာသော ကားတစ်စီးသည် လေးဘီးစလုံး ဘရိတ်ကောင်းကောင်းမိပါသည်ဆိုစေဦးတော့ ဘရိတ်ဖမ်း

သည်နှင့် တိစနဲရပ်သွားသည်မျိုး ဘယ်သောအခါမှမရှိ။ နောက်ဆုံး ဘီးလိမ့်ပြီး မပါသည်တိုင်အောင် ဘီးမလည်ဘဲ တရွတ်တိုက် ဆယ်လေးငါးပေအထိတော့ ရှေ့သို့ပါသွားစမြဲဖြစ်သည်။

မြတ်သူဇာသည် မြေနီကုန်း မြေနုလမ်းမှ တောက်လျှောက်ကြီး ဘေးမသီရန်မခ မောင်းလာနိုင်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆိုစေကာမူ ညကိုးနာရီကျော်လာလျှင် မြို့တွင်းရပ်ရှင်ရံများရှိရာ လူအသွားအလာ ယာဉ်အသွားအလာများ ရှိကောင်းရှိမည်ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း သိမ်ဖြူလမ်းလောက်ကစပြီး မြို့ပြင်ဆန်လာသည်။

ကျောက်မြောင်း တာမွေ တစ်ဝိုက်ဆိုလျှင် အတန်ငယ် မြို့ပြင်ရောက်လာပြီမို့ လူသွားလူလာလည်း ရှင်းနေသည်။ ယာဉ်အသွားအလာဆို မရှိသလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဓာတ်ဆီရှားပါးအချိန်မျိုးဝယ် ကားပိုင်ရှင်တို့သည် အပိုကိစ္စမသုံးကြသောကြောင့် ဤအချိန်မျိုးတွင် ယာဉ်များ အပြင်မထွက်တော့ဘဲ လမ်းပေါ်တွင် ရှင်းနေသည်လား မပြောတတ်။

မြတ်သူဇာက လမ်းရှင်းသည်မို့ သူမ၏ကားကို ကိလိုရှစ်ဆယ်လောက်အထိ မောင်းလာခဲ့သည်။ တာမွေအဝိုင်းကြီးကို လွန်ခဲ့ပြီး ရာပြည့်ကွင်းရှေ့အရောက်တွင် ဤမျှ ကားမီးကြီးနှစ်လုံးလည်း ထွန်းထားသည်။ လမ်းမီးများလည်း လင်းနေသည့်ကြားကပင် လူတစ်ယောက်သည် လမ်းကို ကန့်လန့်ကြီးဖြတ်ကူးလာသည်နှင့် ကြုံရသည်။

မြတ်သူဇာ ဟွန်းတီးပါ၏။ ဘရိတ်ကို သူမ၏ ပေါင်တံကျစ်ကျစ်လေးတွင် ရှိသမျှအားနှင့် နင်းပါ၏။ ကားမှာ

လည်း တကျွံကျွံအော်ပြီး ဘီးနှင့်ကတ္တရာလမ်းတွင် တရွတ်ပွတ်
သော တာယာညောင်နဲ့ပင် ထွက်လာပါ၏။

သို့သော် ... ထိုလူသည် ငေးလွန်း ငေါင်လွန်းပါလေ
၏။ ဘွားခနဲ သူနှင့် လေးငါးခြောက်ပေ အကွာရောက်မှ တည့်
တည့်ကြီးဝင်လာသော ကားကိုမြင်မိ သတိထားပုံရသည်။

ထိုလူက ငေးတုန်းငိုင်းတုန်းက ငေးငိုင်းသော်လည်း
ဘွားခနဲ ပက်ပင်းကြီးဖြစ်လာ၍ သတိထားမိသည့်အချိန်တွင်
လျင်လှသည်။

ကား၏ရှေ့ပိုင်း ဘောနက်ပြင်ကျယ်ပေါ်သို့ သူက
ခုန်၍ ဒိုင်ဗင်ထိုးတက်ပြီး ဘောနက်ပြင်တွင် မှောက်လိုက်သည်။

သို့စေကာမူ ကားအရှိန်မသေသေးဘဲ ရှေ့သို့ဆက်
ပါလာသဖြင့် ကိုင်တွယ်စရာမရှိသည့်အပြင် ဆေးသုတ်ကောင်း
သောကားမို့ ချောမွတ်နေသဖြင့် သူသည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ ဖုတ်
ခနဲ ပြန်လိမ့်ကျသွားသည်။

ကား ပကတိရပ်သွားသည်နှင့် မြတ်သူဇာသည်
သော့ပိတ် စက်သတ် ကားတံခါးဖွင့်ကာ အောက်သို့ဆင်းလိုက်
သည်။

ထိုလူလဲကျရာသို့ အပြေးကလေး သွားလိုက်သည်။
လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်မရှိသူ၊ ညစ်သောစိတ်ရှိသူ၊ တစ်
ကိုယ်ကောင်းဆန်သူသာဆိုပါက ဤအချိန် ဤအခါ ဤနေရာတွင်
ကားတိုက်ပြီးနောက် မောင်းပြေးလျှင် ဘေးမှ မြင်သူတစ်ဦးတလေ
ပင်မရှိ၊ မောင်းပြေးပေးလိမ့်မည်။

မြတ်သူဇာတွင် ဤစိတ်မျိုး မရှိပါလေ။

သူ့အမှားကြောင့်ပင်တိုက်တိုက် ကိုယ့်ကားနှင့် တိုက်
မိခြင်းသည် ကိုယ့်တွင် ထိုက်သင့်သောတာဝန် ရှိသည်ဟုသာ
စိတ်ထဲမှ မှတ်ယူသည်။

ထိုလူသည် ပထမတော့ လမ်းပေါ် ကားဘေးတွင်
ပက်လက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မြတ်သူဇာ သူ့အနီးရောက်သောအခါ သူက ထထိုင်
နေလေပြီ။

မြတ်သူဇာက ထိုလူအား တွဲထူရမလိုလို ပွေ့ချီရ
မလိုလို ဖြစ်နေသည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... လက်စသတ်တော့ မောင်း
သူက အမျိုးသမီးပေကိုး၊ အရှိန်များလွန်းတော့ မထိန်းနိုင်
ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မ မြန်မြန်မောင်းမိတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒီလမ်းက
လှပြတ်လို့ အရှိန်တင်ပြီး မောင်းမိတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ
ဘရိတ်ကို ဒက်ဒီစတော့လည်းဖမ်းတယ်၊ ဟွန်းလည်းတီး
တယ်၊ ဒီကြားထဲ ရှင်က ငူငူငေါင်ငေါင်နဲ့ လမ်းကို ကန့်
လန့်ဖွတ်ဖြတ်တာကိုး”

“အဲဒါဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဟိုတွေ
ဒီတွေနဲ့ အတွေးလွန်ပြီး ကားလမ်းကို ကန့်လတ်ဖြတ်မိတာ
ကိုး၊ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက အဲဒီလိုပဲ ကားတိုက်ခံရ
မလိုဖြစ်တာ သုံးလေးခါရှိပြီ၊ တိုက်မိမယ့် တိုက်မိတော့
လည်း ညကြီးမင်းကြီး လမ်းရှင်းရှင်းကြီးကျမှ တိုက်မိ
တော့တာပဲ”

သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ကျိုးပဲ့သွားခြင်း၊ သွေးထွက်သံ
ယုံကွဲပြဲသွားခြင်းမျိုး ဖြစ်သွားဟန်မတူပေ။

မည်သို့ဆိုစေ ရှေ့တိုးလိမ့်လာသော ကား၏ဘော
နက်ပေါ် ဒိုင်ဗင်ထိုးမှောက်သည့်ဒဏ်။

ဘောနက်ပေါ်မှ ဘေးသို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကတ္တ
ရာလမ်းအမာခံပေါ် ပြန်ကျသည့်ဒဏ်။

ဤဒဏ်နှစ်ခုအတွက်တော့ သူ ခံရပေမည်။

“အေးဗျာ ... မတော်တဆ ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ဘာတတ်နိုင်
မလဲ”

ထိုလူက သူ့ကိုင်ဆွဲလာသော ပစ္စည်းများ လွင့်စဉ်
သွားရာသို့ ရှာဖွေအကြည့်နှင့်ကြည့်သည်။

လမ်းမီးရောင်ဖြင့်ရော ကားမီးရောင်ဖြင့်ရော သူ၏
ပစ္စည်းများ လမ်းပေါ်တွင် ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ဖရီဖရဲဖြင့် ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူသည် သူ့ပစ္စည်းများ လိုက်ကောက်ရန် မတ်
တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

နှုတ်မှ ညည်းတွားရင်း သူသည် မတ်တတ်ရပ်ရာမှ
ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီး လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ ဒူးနှစ်ဖက်
ကို ကွေးတင်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်၊ ခြေထောက်များကျိုးသွားသလား
ဟင်”

“ကျိုးတော့မကျိုးဘူး ထင်တာပဲ၊ ခြေမျက်စိအကြောထုံး
တာတို့၊ ခြေပွတ်တိုင် လည်တာတို့လောက် ဖြစ်မှာပါ၊
ဘောနက်ပေါ်ကကျတော့ ခြေတစ်ဖက် ခေါက်ကျသွားလို့
ဖြစ်မယ်”

“ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်ရင် ကျွန်မကားပေါ်တက်
ပါလား၊ ဆေးခန်းတစ်ခုခု လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ရွှေဘုံသာ
လမ်းထဲမှာ မိုးလင်းဖွင့်ဆေးခန်းတွေ ရှိတယ်လို့ပြောကြ
တယ်”

ထိုလူက သူ၏လက်ယာဘက် ခြေမျက်စိကို လက်မ
ဖြင့်ခွကာ နှိပ်နေသည်။

“နောက်ဆုံးအဆင့်ထားလိုက်ပါဗျာ၊ နောက်ဆုံး ခြေမ
ထောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် လမ်းပေါ်မှာ ပြန်ကျနေတာမို့
နောက်ထပ်ကားတစ်စီးလာရင် ကြိတ်သွား နင်းသွားမှာစိုး
လို့ပါ”

“ရတယ်၊ ကျွန်မ လိုက်ကောက်ပေးမယ်”

မြတ်သူဇာက လိုက်ကောက်ပေးသည်။ ပထမပစ္စည်း
မှာ ဇစ်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးဖြစ်ပါ၏။ အဝတ်အစားထည့်ထားဟန်တူ
သည်။ အမည်းရောင်အကောင်းစား သားရေဇစ်ဆွဲအိတ်ဖြစ်ပါ
၏။

နောက်တစ်ခုမှာ တယောပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း ကတ်
ထူပြားကို သားရေအုပ်ထားသည့် တယောအိမ်နက်ရောင်ပင်ဖြစ်
တော့သည်။

တယောအိမ်လေးမှာ ပွင့်နေပြီး တယော၏အဖျား
ပိုင်းကို ကြိုးညှိရာ ဘုသီးများနားတွင် ကပ်ပြီး ထက်ပိုင်းကျိုး
သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြတ်သူဇာက အကျိုးပိုင်းလေးကိုပါ ကောက်ယူပြီး
ပစ္စည်းအားလုံး သူ့ရှေ့တွင် ချပေးသည်။

“တယောလေးရဲ့ထိပ်ဖျားပိုင်းတော့ ကျိုးသွားတယ်၊ အဲဒီ
အကျိုးပိုင်းလေးပါ တယောသားရေအိတ်ထဲ ထည့်ယူလာခဲ့
တယ်”

သူတိုင်နေသောနေရာကို လမ်းဓာတ်မီးရောင်ရှိသော်
လည်း မော်တော်ကားသော်ဒီက ကွယ်နေသောကြောင့် သူ့မျက်
နှာကို ယခုအချိန်ထိ မြတ်သူဇာ ကောင်းစွာမမြင်ရသေးပေ။ ဝိုးတဝါး
သာ မြင်ရပေသည်။

“အေးဗျာ ... ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်လုံး ကားတိုက်ခံရမှတော့
သူ့ခံများလည်း ကျိုးသွားရှာမှာပေါ့လေ”

ပြောရင်းသူက ရယ်သေးသည်။

သူ၏ရယ်သံမှာ တကယ်ပင် ရင်ထဲက ကြည်နူး၍
ရယ်သံမျိုးမဟုတ်။ ဘဝကိုနာကြည်းပြီး လောကကို ပြက်ရယ်ပြု
သည့်ရယ်သံမျိုးဖြစ်မှန်း အကင်းပါးသော မြတ်သူဇာ အကဲခတ်
မိပါ၏။ ကားတိုက်ခံရပြီး ခြေထောက်မှာ အနာတရဖြစ်နေသည်။
သူ၏တယောလေးလည်း ပျက်စီးသွားသည်။ သည်လိုလူက
ဘယ်မှာလျှင် ကြည်နူးရွှင်မြူးပြီး ရယ်နိုင်မှာနည်း။ အဖွဲ့တိုက်၍
ရယ်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ရပါမည်။

“အင်း ... ရန်ကုန်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အလုပ်အဆင်မပြေရင်
ဒီတယောလေးနဲ့ ဘုရားစောင်းတန်းတစ်ခုခုရှေ့မှာ ခွက်ချ
ပြီး ထိုးရင် ထမင်းဖိုးလောက်တော့ ရတန်ကောင်းရဲ့လို့
ထင်ထားတာ၊ အခုတော့ ဒီအကြံပျက်သွားတာပေါ့ဗျာ ...
ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ထိုလူသည် နောက်တစ်ဝက်ပြောင်တစ်ဝက် ပြောနေ
ခြင်းဖြစ်ရပါမည်။

အကြောင်းမူ သူ့ပစ္စည်းများ လိုက်ကောက်ပေးရင်း
သူ၏ သားရေစေ့ဆွဲအိတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဟောင်းတော့
ဟောင်းနေပြီ။ သို့သော် ဂျပန်ပြည်မှာလုပ်သည်ဆိုသည့် စာတန်း
လေးကို လမ်းမီးဖြင့် ဖတ်လိုက်မိသည်။

တယော၏သားရေဖုံးအိတ်ပေါ်တွင် အင်္ဂလန်တွင်
လုပ်သည်ဆိုသည့် စာလုံးလေးတွေ့ရပြန်သည်။

ပစ္စည်းလေးတွေက ဟောင်းတော့ဟောင်းသော်လည်း
အကောင်းစား အဖိုးတန်တွေ ဖြစ်နေသဖြင့် ...

သူ့ကို ဘယ်လိုလူစားလဲဟု သတ်မှတ်ရန်ခက်ခဲနေ
ပါ၏။

ရန်ကုန်တွင် အောက်ခြေမှ လူတချို့အကြောင်း
မြတ်သူဇာ ကြားဖူးသည်။ သူတို့သည် ကားရှေ့မှာပင် မထိတထိ
တိုက်မိအောင် တမင်ပြုပြီး လမ်းပေါ်လဲကျကာ ကားပိုင်ရှင်အား
ဆေးဖိုးဝါးခဟု မတရားသဖြင့် တောင်းတတ်ကြသည်။ အမှုမဖြစ်
ချင်သော ကားပိုင်ရှင်များက သူတို့တောင်းသလောက် ပေးရသည်
ဟုသတတ်။

သူသည် ပုံပန်းအားဖြင့် တမင်တကာ ကားတိုက်ခံ ရအောင်လုပ်လေသလားဟု ယုံမှားဖွယ်ရှိသော်လည်း ခုချိန်ထိ လျော်ကြေးဖြစ်စေ၊ ဆေးဖိုးဝါးခဖြစ်စေ တစ်ခွန်းပင်မဟပါလေ။

ပစ္စည်းဟောင်း အကောင်းစားတွေကို အသုံးပြုနေ သော ထိုလူသည် ဘုရားစောင်းတန်းတွင် ခွက်ချပြီး တယောထိုး တောင်းစားမည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

“ကဲ ... ခင်ဗျားလမ်းကို ခင်ဗျား ဆက်သွားပေတော့၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းတွေ ရှေ့ချထိုင်နေ တယ်။ ခင်ဗျားလိုအထက်တန်းကျကျ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ဆားမှာ ရပ်နေတယ်။ လေးငါးသိန်းတန်ကားကြီး ကလည်း လမ်းလယ်မှာ မီးဖွင့်ပြီး ရပ်ထားတယ်။ အဲဒီမြင် ကွင်းအားလုံးဟာ ကြည့်မကောင်းဘူး။ ညပတ္တရောင်ရဲတွေ နဲ့တွေ့ရင် အရစ်တွေရှည်ကုန်မယ်။ ခင်ဗျား သွားပေတော့”
“ရှင်ကော”

ထိုသူက ပြန်မဖြေဘဲ ဒုတိယအကြိမ် မတ်တတ်ရပ် ပြန်သည်။ ညည်းညူသံ ထွက်မလား။ သူ၏ခြေထောက်ကို ဆ၍ လမ်းပေါ်နင်းကြည့်သည်။ ထောင့်နင်း ထောင့်နင်း ဖြစ်စေကာမူ လမ်းလျှောက်လို့ရသော အခြေအနေပြန်ရောက်သွားသည်။

သူသည် လမ်းလျှောက်နိုင်မှန်း သူ့ဟာသူ သိသည် နှင့် ဆွဲအိတ်နှင့် တယောအိတ်ကို ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက် ဆွဲမလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”
“ဦးချစ်မောင်လမ်းကို”

“ဦးချစ်မောင်လမ်းမှာ ရှင်နေလို့လား”

“မနေပါဘူး။ အဲဒီလမ်းမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ် ယောက် နေတယ်တဲ့။ သူက ဝပ်ရှော့ထောင်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီကိုသွားမလို့”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နေတယ်ဆိုတဲ့ ရှင့်စကားက မသေမချာကြီးပါလား”

“သူက အဲဒီလို လိပ်စာပေးသွားတာပဲဗျာ၊ ရန်ကုန်မှာ လမ်းနားမည်နဲ့ အိမ်နံပါတ် တိတိကျကျသိရင် ရှာလို့လွယ် ပါတယ်လို့ သူပြောသွားတယ်။ သူတို့လမ်းကို ဖြတ်မောင်း တဲ့ဘတ်(စ်)ကားအမှတ်လည်း သူပြောထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးရထားဆိုက်တာက နောက်ကျတယ်။ သူပြောတဲ့ကား အမှတ်ကလည်း ကားခတစ်ဆယ်တောင်ယူပြီး တာမွေလမ်း ဆုံမှာ ဂိတ်ဆုံးတယ်ဆိုလို့ ဆင်းလျှောက်လာရင်း ဦးချစ် မောင်လမ်းကို လိုက်ရှာနေတာ”

မြတ်သူဇာသည် သူပြောသမျှကို နားထောင်ကြည့် သူသည် ရန်ကုန်နှင့် မရင်းနှီးလှသော နယ်မှလာသော လူ နှစ်ယောက်ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။

ရန်ကုန်တွင် ကားတိုက်ခံရမလိုဖြစ်တာ သုံးလေးခါ ခုဟုလည်း ပြောသည်။ အဆင်မပြေရင် ဘုရားစောင်းတန်းမှာ တယောထိုးစားမည်ဟုလည်းပြောသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းသည် ဦးချစ်မောင်လမ်းတွင်နေသည်ဟု ပြောတာပဲဟုလည်းပြောသည်။ အလုံးခြုံကြည့်လျှင် သူသည် ရန်ကုန်သားဌာနေမဟုတ်သည်ကို မိမိပြောနေသည်။

“ဒါဆို အဲဒီ ဦးချစ်မောင်လမ်းကို ကျွန်မ ကားနဲ့ လိုက်ပေးမယ်လေ၊ ဒီနေရာကဆို သိပ်မဝေးဘူးဆိုတောင် ခင်ဗျား ခြေထောက် နာနေတာမို့ တော်တော်လျှောက်ရဦးမယ်နောက်ပြီး ခုအချိန်က လူပြတ်လှပြီ”

“ခြေထောက်နာနဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာတော့ မနိပ်တာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာလူပြတ်တာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ထည့်မတွက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ပါလာတာ အဝတ်အစားတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်က ချုပ်ထားတာ အဝတ်ဟောင်းတွေချည်းပဲ၊ တကယ်လို့ လုယက်မယ့်လားရင်တောင် ကျွန်တော်က အိတ်ဖွင့်ပြပြီး လုမယ့်လို့လေ ဆီက ပြန်ပြီး အလှူခံလိုက်ဦးမယ်”

သူ့ဟာသူပြောပြီး သူ့ဟာသူပင် ရယ်ပြန်လေသည်။ “တော်တော်ကြီး မိုးချုပ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျား ပြန်ပေတော့ ကျုပ်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ပစ္စည်းချမ်းသာပုံရတယ်၊ ခုနဲ့ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေ လိုက်ကောက်ပေးတုန်းက လမ်းမီးရောင်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဆွေချာကြည့်မိတယ်၊ ရုပ်တော်တော်ချောတာပဲ၊ အရွယ်ကလည်း အရွယ်ကောင်း”

“အိုး ... အဲဒါတွေနဲ့ အခုပြောနေတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ “သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလို အရွယ်ကောင်း ရုပ်ချောပစ္စည်းချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ အန္တရာယ်ဟာ အချိန်မရွေး ကျရောက်လာနိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီမိန်းကလေးမျိုးကပဲ အန္တရာယ်ပေးဖို့လူကို လိုက်တာ

နေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ ... ပြန်ပေတော့၊ ကျုပ်ကို လိုက်ပို့မနေနဲ့၊ သိပ်မိုးချုပ်သွားလေ ခင်ဗျား အတွက် အန္တရာယ်ရှိလေပဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆိုတာက လိုက်ရှာရဦးမှာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုလူသည် ဦးချစ်မောင်လမ်း ခြေထောက်သို့ သွားနိုင်သော ဖြတ်လမ်းထဲဆီသို့ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် လျှောက်သွားပါလေ၏။

“ဒီမှာရှင် ခဏလေး”

မြတ်သူဇာက ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းထံသို့ လိုက်မပို့တော့ပေ။ ယခု ဤနေရာမှာပင် သူနှင့်အချီအချ ဖြစ်နေသည်မှာ တစ်နာရီနီးပါး ကြာသွားပြီ။ မိမိအတွက် ညဉ့်နက်လေ မကောင်းလေဖြစ်မည်။ ရှေ့ဆက်မောင်းချည်ကလည်း တာမွေသင်္ချိုင်းအုတ်နံရံကြီးနှင့် ကျိုက္ကဆံကွင်းအုတ်တံတိုင်းကြီး နှစ်ခုကြားလမ်းမှ မောင်းရဦးမည်။ အရမ်းလူပြတ်သောလမ်း ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်သူဇာသည် သူမပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိတ်ဆောင်ထားသည့် ငွေထဲမှ ကျန်ရှိသရွေ့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ထိုသူ့ဆီကို သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်မှာ အနာတရဖြစ်သွားရတာ ကျွန်မ ကားနဲ့တိုက်မိတာမို့ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိနေတယ်၊ နောက်ပြီး ရှင့်တယောလေးလည်း ပျက်စီးသွားတယ်၊ အဲဒီတော့ ခြေနာကို ဆေးကုဖို့ရော တယောပြင်ဖို့ရော ကုန်ကျမယ့်ငွေကို ကျွန်မ ပေးလိုက်ပါရစေ”

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသမျှ ငွေစက္ကူကို ထိုလူအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဖြန်းခနဲတော့ ငွေစက္ကူများကို ထိုလူက လှမ်းမယူ သေးဘဲ တွေဝေသွားသည်ကို မြတ်သူဇာ သတိထားမိသည်။

ထို့နောက် ထိုလူသည် ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံကို ပြုလိုက်ပြန်ပါ၏။

“အေးပေါ့ဗျာ၊ ငွေဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ယူချင်မိပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေနာကုသဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်လေးနာတာများ ညကျရင် တေဇာဘမ်းနဲ့ နာဖိပွတ်လိမ်းပြီး ပတ်တီးစည်းထားလိုက်ရင် မိုးလင်းတာနဲ့ ခြေနာပျောက်သွားမှာပါ။ အဲ ... တယောပြင်ဖို့ ဆိုတာလည်း ချက်ချင်းမပြင်သေးပါဘူးဗျာ၊ လောလောဆယ်တော့ တယောထိုးချင်စိတ်လည်း တစ်စက်မှမရှိဘူး၊ အနုပညာဆိုတာက စိတ်ရဲ့အာဟာရပဲ။ စိတ်သာမှ တယောထိုးမှာ လတ်တလောမှာတော့ လူရဲ့ဓနကိုယ်က ဆာလောင်တာ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ရေသောက်တာတော့ ပိုက်ဆံပေးသောက်ရမလို ဖြစ်နေတာမို့ ပိုက်ဆံက ကျွန်အဖို့ အရလော့လောဆယ် အလွန်လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ ကျုပ် မနက်စာထမင်းတောင် မစားရသေးဘူး ပိုက်ဆံမရှိလို့ပေါ့ဗျာ၊ ရန်ကုန်မှာ ထမင်းတစ်နပ်ကို သုံးဆယ်လောက် အနည်းဆုံးရှိမှ စားနိုင်မှာ မဟုတ်လားဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ပိုက်ဆံပေးတာထက်

ထိုလူက ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံဖြင့် ပြောသော်လည်း မြတ်သူဇာသည် လိုက်၍မရယ်မိပေ။

ထိုလူက လမ်းဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင် ရပ်နေသည်။ ထိုလူ၏မျက်နှာကို ယခုမှ မြတ်သူဇာ သံသကွဲကွဲတွေ့မြင်ရသည်။

လက်စသတ်တော့ လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦးသာ ရှိပါသေးလား။

လတ်လတ်ထက်ပိုကြီးလျှင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်မျှသာ။ မိမိထက်မူ နှစ်နှစ်ခန့် ငယ်အံ့ထင်ပါ၏။ သို့သော် လူကောင်ကြီးတစ်ယောက် ထွားကျိုင်းသည်။ ဒေါက်နှင့် ရပ်နှင့်ဖြစ်သည်။ အောက်ခံအင်္ကျီရိုးရိုး ကော်လာကတုံး ရုပ်အင်္ကျီအဖြူဝတ်ပြီး အပေါ်မှ ဇင်သားအပြာဂျာကင်ခါးရှည်ကို ဝတ်ထားသည့်တိုင်အောင် သူ၏မို့နေသော ရင်အုပ်ကြွက်သား မာဆယ်များဖြင့် ဖူးထနေသောလက်မောင်းကြီးတို့သည် အင်္ကျီအထူတွေကြားမှ မြင်ရသယောင် ပုံသွင်နေသည်။ သို့သော် ဝမ်းဗိုက်သား စူပူထွက်နေခြင်းမရှိ။ ရုပ်ဟိုက်နေသည်။ တစ်နေ့လုံး ထမင်းမစားရသေးသောကြောင့် ရုပ်ဟိုက်နေခြင်းပေးလားတော့ မပြောတတ်။

သူ၏ပိုက်ဆံတို့သည် လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ရှည်နေသည်။ တမင်တကာ ခေတ်လူငယ်မို့ ဆံပင်ရှည်ထားခြင်း မဟုတ်တန်ရာ။ တမင်အရှည်ထားသူများသည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၌ ဆံတန်သည့်နေရာတိပြီး ညှိတန်သည့်နေရာ ညှိထားသော အရှည်မျိုးဖြစ်သည်။

သူ့ပုံစံကတော့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် မရောက်သည်မှာ ကြာလွန်းပြီမို့ နေရာတိုင်း ရှည်နေသည့် ပုံစံမျိုးရှိသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆံပင်က အံ့ကောင်းသလောက် နက်မှောင် နေသည်။ ဘီးဖြင့်မဖြိုးသဖြင့် ဖရိဖရဖြစ်နေသည်။ နဖူးပြင်တွင် ဆံစများကျလာလိုက် ပြန်တင်လိုက် လုပ်ပေးနေရသည်။ ရှည်သော သူ၏ဆံပင်များသည် ဖရိဖရကြားကပင် လှိုင်းကြက်ခွပ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်လှိုင်းကြီးလို အကွေးအနိမ့် လှိုင်းထနေသည်။

မျက်ခုံးမှာ ဆံပင်သန်သလိုပင် နက်မှောင်နေအောင် သန်လှသည်။ နှာတံထိပ်ဝယ် မျက်ခုံးမွေးတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်တော့မလား အောက်မေ့ရသည်။

မျက်လုံး နှာတံတို့ ကြည့်ကောင်းရုံမက နားရွက်မှာ ကားပြီး အတန်ငယ် ကြီးမားသည်။

သူ၏အထူးခြားဆုံးမှာ ...

နှုတ်ခမ်းဖွင့်၍ ရယ်လေလျှင် ဖြူဖွေးသော သွားဖြူတန်းပေါ်လာပြီး အပေါ်သွားဖြူတန်း၏ ထောင့်စွန်းတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် သွားစွယ်လေးချောင်းစီ ချွန်မြဲစွာ ဘောင်ကွပ်ထားသည်။

ပြီးလိုက် ရယ်လိုက်လျှင် ငေးကြည့်ချင်လောက်အောင် ကြည့်ကောင်းလှပါ၏။

ကျောင်းတုန်းက မြန်မာစာသင်ပြသော ဆရာတစ်ဦးက ပြောပြဖူးသည်။ အသား၏ကောင်းခြင်း၊ အရေ၏ကောင်းခြင်းသည် လူတွေ၏အလှအပနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

လူတိုင်းတွင် ကျက်သရေသည် မျက်နှာ၏တစ်နေရာရာတွင် ရှိတတ်သည်။ တချို့သူများ၏ ကျက်သရေသည် နက်လုံးတွင်လည်းကောင်း၊ တချို့ကျ နှာတံတွင်လည်းကောင်း၊ တချို့ကျ နှုတ်ခမ်းတွင်လည်းကောင်း စသည်ဖြင့် ပြောသည်ကို ခြိတ်သူစာ သူ့ကိုမြင်မှ ဆရာ၏စကားကို မှတ်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူ့တွင် နှုတ်ခမ်းစုံနှင့် သွားဖြူတန်းတွင် ကျက်သရေခိုအောင်းနေသည်မှာ အမှန်၊ သူရယ်လျှင် ပြုံးလျှင် ပွင့်ဖတ်သူသောပန်း ငုံရာမှ ပွင့်လာသည်နှင့်တူသည်။ သွားဖြူတန်းနှင့် သွားစွယ်လေး နှစ်ချောင်းက ဖြူဖွေးသော ဝတ်ဆံနှင့်တူသည်ဟု ပြောရမတတ်ပင်။

မြတ်သူစာ သူ့ကို လမ်းမီးရောင်အောက်တွင် အထင်အလင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ပိုက်ဆံဆိုတာ ဝတ်ဖို့အတွက် မရှိလည်း ဖြစ်ပေမယ့် စားဖို့အတွက်ကျတော့ မရှိမဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ဝင်ငွေလုပ်ငန်းတစ်ခု မရမချင်း ကျွန်တော် ထမင်းစားမှာပါ၊ ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်တောင် မသောက်ဘူးဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ သိပ်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဝင်ငွေရတဲ့အခါ ဆက်ဆက်ကြီး ပြန်ဆပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ၊ အဲ ... ယောက်ျားရဲ့ကတိပါနော်”

“ပြန်ဆပ်ရအောင် ဒီပိုက်ဆံကို ကျွန်မက ချေးတာမှမဟုတ်တာ၊ ပေးတာရှင့်၊ ပေးတာ”

ထိုလူရွယ်က ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ငွေစက္ကူများကို တစ်ရွက်ချင်း ရေတွက်နေသည်။

သူက ခေါင်းမောပြီး လက်ချောင်းများချိုးကာ ရေတွက်ပြီးမှ ...

“အားလုံး ငါးရာခုနစ်ဆယ်တိတိပဲ၊ ကျွန်တော့်နာမည်လွင်ဦးတဲ့၊ အဲ ... အစ်မနာမည်လေး တစ်ဆိတ်လောက်”
“မြတ်သူဇာတဲ့”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ လွင်ဦး ဆိုသူက မမြတ်သူဇာထဲမှ ယနေ့ငွေငါးရာခုနစ်ဆယ် ချေးယူထားသည်ပေါ့ဗျာ”

“ပေးတာပါလို့ ပြောထားသားပဲ မောင်လွင်ဦး”

ကျောင်းဆရာမစိတ်ဓာတ် အခံရှိနေပြီး မိမိထက်ငယ်ပုံရသည်မို့ မြတ်သူဇာက မောင်လွင်ဦးဟုပင် ခေါ်လိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိအား အစ်မဟု ခေါ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် မောင်လွင်ဦးက သူမအား အစ်မဟု ခေါ် လိုက်ခြင်းမှာ အသက်ရွယ် ကွာခြားချက်ကို ချင့်တွက်၍ ခေါ်သည် မျိုး မဟုတ်ပါလေ။ ချင့် တွက်၍လည်း မရစွာန်ကောင်းပေ။ မြတ် သူဇာ ချောလှနုပျိုခြင်းသည် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ဟုသာ ပြောနိုင်မည်။

ဝန်းကျင်ဆိုသည်မှာ နှစ်ဆယ်အောက် ရှိချင်ရှိမည်။ နှစ်ဆယ်အထက် ပိုချင်ပိုမည်။ လိုခြင်းပိုခြင်းမှာ တစ်နှစ်စီမျှသာ ထားပြီး ဝန်းကျင်ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

လွင်ဦးက မြတ်သူဇာအား အစ်မဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ လေးစားရိုသေမှုကို အဓိကထားခေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

“ကျွန်တော် သူများက အလကားပေးတိုင်း မယူရဲပါဘူး၊ အလကားယူမိခဲ့တဲ့ ဒုက္ခဟာ မသေးလှဘူးဗျာ၊ အထူးသဖြင့် အစ်မလို ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဆီက ငွေကြေးကို ကျွန်တော် အလကားမယူချင်ဆုံးပဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော် ပြောတာတွေဟာ ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ လူပုံဖိနပ်ကြားက နတ်စကားထွက်တယ်လို့ ပြောစရာပဲ၊ အာလူးစကားတွေလို့ ထင်စရာပဲ၊ အစ်မပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို ကျွန်တော်က လိုလိုချင်ချင် ယူမိပြန်တာကိုး၊ အေးဗျာ ... အဲဒီလိုမှ မယူလိုက်ရင်လည်း တော်ကြာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ထမင်းငတ်သေတဲ့မသာတစ်လောင်းလို့ သတင်းစာထဲမှာ ပါလာစရာ ဖြစ်သွားမှာမို့ပါ၊ ကဲဗျာ ... သွားပြီ အစ်မ၊ အစ်မလည်း သွားပေတော့”

မြတ်သူဇာသည် သူ၏ ကားဆီသို့ ပြန်လာကာမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင်း မောင်လွင်ဦးကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်မိသည်။ မောင်လွင်ဦး ပြောသော စကားတို့ကို နားထဲတွင်ကြားယောင်မိသည်။

မိန်းမပျိုတစ်ဦးက ယောက်ျားတစ်ဦးကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်ခြင်း၊ ထိုယောက်ျားပျို၏ စကားသံတို့ကို နားထဲတွင်

ကြားရခြင်းသည် ထိုယောက်ျားပျိုအား စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် သို့မဟုတ် စွဲလမ်းချစ်ခင်မိသောကြောင့် ဖြစ်ရပါမည်။

မြတ်သူဇာအဖို့ ယခုမှတွေ့ဖူးသည့် သူစိမ်းသက်သက် ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးအား ချက်ချင်းကြီး ချစ်ခင်စရာအကြောင်းမရှိ။ မြတ်သူဇာ စိတ်ဝင်စားမိခြင်းမှာ မိမိကားနှင့် တိုက်မိပြီး မိမိမှာ အသည်းတုန်အူတုန် စိတ်လှုပ်ရှားမိခြင်း။

မောင်လွင်ဦးမှာလည်း မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ဖြစ်မသွားခြင်း။

မောင်လွင်ဦးက အခွင့်အရေးသဘောဖြင့် အလျော်အစား တစ်ခွန်းမှ မတောင်းခံခြင်း။

မောင်လွင်ဦး ပြောသော စကားတို့မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရှိနေခြင်း။

ကပျစ်ကညစ် ညှင်းသိုးသိုးနှင့် အဝတ်အစား နွမ်းပါးသော်လည်း မောင်လွင်ဦး၏မျက်နှာမှာ ကြည့်ကောင်းရုံမက ရယ်လျှင် ပြုံးလျှင် သွားစွယ်လေးနှစ်ချောင်းဖြင့် ကျက်သရေရှိလှခြင်း။

စသည်များကြောင့် မြတ်သူဇာက မောင်လွင်ဦး၏ ရုပ်ကိုမြင်၊ အသံကိုကြားသည်အထိ စိတ်ဝင်စားခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

မောင်လွင်ဦးသည် ရန်ကုန်သို့ မအူမလည်ဖြင့် ရောက်ရှိလာပုံရသည်။ သူ့အတွက် အလုပ်အကိုင် မရရှိသေးကြောင်းလည်း သေချာသည်။

ကရုဏာသက်ချင်စရာ အခြေအနေမျိုးသို့ မောင်လွင်ဦး ရောက်ရှိနေရှာသည်။

တွေးရင်းဖြင့်ပင် ကျို့က္ကဆံကွင်းအလွန် အဝိုင်းလေး ဓာတ်ဆီဆိုင်အနီးသို့ ရောက်လာစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော ကားတစ်ဦးက ရှေ့မီးကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်လုပ်ပြပြီး လာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မြတ်သူဇာ အတွေးတွေ သူ့ဟာသူ ရပ်သွားသည်။

အိမ်က ကားနီလေးမှန်း မြင်ရပြီဖြစ်သဖြင့် မြတ်သူဇာကပင် ကားကိုရပ်ထားပေးလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါ။

ဦးဒေဝကြီး မောင်းလာသည်။ ဦးဒေဝ၏ဘေး ရှေ့ခန်းတွင် လတ်လတ် ထိုင်သည်။

နောက်ကူရှင်တွင် မမမျိုးနှင့် ညီမလေး မိုးစန္ဒာတို့ ထိုင်ကြပါ၏။

မောင်နှမတွေအားလုံး လိုက်လာကြခြင်းကို မြတ်သူဇာ တွေ့ရှိနေပါ၏။

“ဟဲ့ ... မြတ်၊ တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်၊ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာလို့၊ တို့က လမ်းမှာတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီတင်တာ”

အစ်မကြီးဖြစ်သူ မိုးနန္ဒာက ကားနစ်စီး ယာဉ်ရပ်ထားရာမှ ဟိုဘက်သည်ဘက် လှမ်းပြောခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ခင်စောနွယ်ဆီက ဖုန်းဆက်တယ်၊ မြတ် အိမ်ပြန်ရောက်
ရောက်ချင်း သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်ပြောပြီး တစ်နာရီလောက်
ရှိသွားပြီတဲ့၊ မြတ်ဆီက ဖုန်းမဆက်လို့ အိမ်ပြန်မရောက်
သေးဘူးလားဆိုတာ လှမ်းမေးတာ၊ အဲဒါ မမမျိုးတို့အားလုံး
စိတ်ပူပြီး ထလိုက်လာကြတာ”

လတ်လတ်က ရယ်ကာမောကာဖြင့် သူ့လက်တွင်
ကိုင်ထားသော ဒဿမသုံးနှစ်ပစ္စည်းကို မြတ်အား ထောင်ပြရင်းပြော
သည်။

ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ကျန်ခဲ့သောဆန်တ
လေးပါပေ။ မြတ်က သူမနာမည်နှင့် လိုင်စင်ဆက်ယူထားခြင်းဖြစ်
ပါ၏။

“လတ်လတ်တို့ အရမ်းကြီးကို စိတ်ပူသွားတယ်၊ လမ်းမှာ
မမမြတ်ကို ဖြိုနေတဲ့ ဘဲနာတွေကိုတွေ့ရင် လတ်လတ်
အပြတ်ချဲ့ဖို့ သေနတ်ယူလာတာ”

အငယ်ဆုံးမလေး မိုးစန္ဒာကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ
ကားနီပေါ်မှဆင်းကာ သူ့မမမြတ်၏ ကားဖြူရှေ့တံခါးကိုဖွင့်ပြီး
ဝင်ထိုင်ရင်း မမမြတ်ကို တအားဖက်ထားသည်။ ပြီး ငိုရင်းပြော
ပါလေ၏။

“မိမိုး မိုက်မဲလို့ ထပ်ပြီးရိုက်ချင်ရိုက်ပါ မမမြတ်ရယ်၊
ဒီလိုတော့ အားလုံးကိုပစ်ပြီး ထွက်မသွားပါနဲ့၊ အိမ်မှာ
မမမြတ် မရှိရင် ဘယ်သူတွေ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းကိုမသိ
တော့ဘူး၊ ခြောက်သွေ့သွေ့ကြီးလည်း ဖြစ်သွားတယ်၊

မမမျိုးကစပြီး အားငယ်တယ်၊ မမမျိုးရယ်၊ မမမြတ်ရယ်၊
ကိုလတ်ရယ်၊ မိုးရယ်၊ ဒီမောင်နှမလေးယောက် ပေါင်းမိမှ
မဟာမြိုင်ဂေဟာဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံတာပါ မမမြတ်
ရယ်”

“အို ... ညီမလေးရယ်၊ မိုးရယ်”

မြတ်သည် ညီမထွေး မိုး ငို၍ ပြောပြနေသည်ကို
ရင်တနင့်နင့် နားထောင်ပြီး မိုးကို ပြန်ဖက်ထားမိသည်။

“ကဲ ... ဟေ့၊ ကားနှစ်စီး ယှဉ်ရပ်ထားတာ လမ်းပိတ်နေ
ပြီ၊ နောက်ကားလာရင် ပြဿနာဖြစ်မယ့်၊ ထိပ်ထားမြတ်နဲ့
ထိပ်ထားမိုးက ရှေ့ဆက်မောင်းပေတော့၊ ဦးလေး ကားပြန်
ကွေ့ပြီး နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

မြတ်က-ရှေ့မှ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါ၏။

ဦးဒေဝသည် မယ်မယ်နှင့် ဘာဘတို့လက်ဝယ် ကြာ
မြင့်စွာ အမှုထမ်းလာခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို
ထိပ်ထားဟု ခေါ်သည်။

ဘာဘကို ကိုယ်တော်ကြီးဟုခေါ်ပြီး မယ်မယ်ကို
ထိပ်ထားကြီးဟု ခေါ်သည်။

လတ်လတ်ကို ကိုယ်တော်လေးဟု ခေါ်သည်မှာ
နှုတ်ကျိုးနေပေပြီ။

အလားတူ မာလီကြီး ဦးဂန်ဂယားကလည်း ညီအစ်
သုံးယောက်ကို မပိသောအသံဖြင့် တိတ်တားဟုခေါ်ပြီး လတ်လတ်
ကို တိုတော်လေးဟု ခေါ်ပေသည်။

မြတ်က ဦးဒေဝကိုရော ဦးဂန်ဂယားကိုရော သည်လို
မခေါ်ရန် တားမြစ်သော်လည်း မမမျိုးနှင့် လတ်လတ်က သည်
လိုပဲ ဆက်ခေါ်ရမည်ဟု အမိန့်ပေးထားသည်။

ညီမလေး မိုးကတော့ ကြိုက်သလိုသာခေါ် ဘာမှ
မပြောပေ။

မုန်တိုင်းကြောင့် လေလှိုင်းထန်စေကာမူ မုန်တိုင်း
ငြိမ်သက်သွားသောအခါ လေပြည်လေညင်းနှင့် သင်ဖြူးခင်းဖြစ်
မြဲသာ။

မနေ့က လတ်လတ် ချိုထောင်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံး
ကသောင်းကနင်းဖြစ်သွားပြီး ယခုတော့လည်း မောင်နှမလေး
ယောက်မှာ ကြည်နူးသာယာလှပါတော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အားလုံး ညစာစားပြီးသားမို့
ဧည့်ခန်းတွင် ဝိုင်းထိုင်ရင်း မြတ်သူဇာက လမ်းတွင်ကားတိုက်မိ
ကြောင်းနှင့် အတိုက်ခံရသော မောင်လွင်ဦး အကြောင်းကို ဖြစ်ခဲ့
သမျှအားလုံး ပြောပြသည်။

ပြောပြသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ရောက်ချိန်တန်လျက်
မရောက်သည်ကို ဖြေရှင်းပြသည့်သဘော သက်ဝင်ပါ၏။

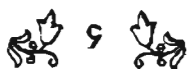
“အင်း ... ဒါဆို ဒီသူငယ်ဟာ လူငယ်ပေမယ့်
သဘောထားဖြူစင်ပုံပဲ”ဟု မမမျိုးက မှတ်ချက်ချသည်။

“ယနားပါတယ်နော်”ဟု မိုးကလည်း မှတ်ချက်ချ
သည်။

“အိုး ... ဒီဘဲနာက ရန်ကုန်ကို ဘာအောက်မေ့လို့
လဲ၊ မလည်မဝယ် ငေးတိငေးမော လမ်းဖြတ်ကူးရင်း တိုက်မိမှာပဲ၊
ဒါ မမမြတ်ရဲ့အပြစ်မှ မဟုတ်တာ”ဟု လတ်လတ်ကလည်း
မှတ်ချက်ချပါ၏။

မြတ်သူဇာက လတ်လတ်၏ မှတ်ချက်ကို နားမ
ထောင်ဘဲ မိနွယ်ထံ ဖုန်းဆက်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပေတော့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် တစ်လကြာသွားပါ၏။

မောင်လွင်ဦး အကြောင်း မြတ်သူစာ ခေါင်းထဲတွင်
လုံးဝမရှိတော့ပေ။ နောက်ထပ်လည်း မတွေ့ဆုံမိကြပေ။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေ။

တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးဝယ်၊ မြတ်သူစာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ကျောင်းပိတ်နားရက်ရသလို လတ်လတ်နှင့် မိုးစန္ဒာတို့လည်း
ကျောင်းပိတ်ကျူရှင်ပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။

သည်လိုနေ့မျိုးတွင် မဟာမြိုင်မဟာကြီး၏ ဘဏ္ဍာစိုး
ဖြစ်သူ ဒေါ်သာယာသည် နံနက်ကော်ဖီခိုင်းအတွက်လည်းကောင်း၊
နံနက်စာထမင်း၊ ညစာထမင်းအတွက်လည်းကောင်း ထွေထွေထူး
ထူးလေးတွေ မျိုးနွှာနှင့် တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ကျွေးတတ်သည်။

ယနေ့နံနက် ဒေါ်သာယာက အားလုံးအတွက်
အညာမုန့်လည်းဖြစ်၊ မြန်မာ့ရိုးရာမုန့်လည်းဖြစ်သော မုန့်ပြား
သလက် လုပ်ကျွေးမည်ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်လိုမြို့ဝယ် မြန်မာ့ရိုးရာ မုန့်ပြားသလက်သည်
တွယ်ပျောက်လှ ရှိနေပြီ။

ဇာတ်ပွဲ အငြိမ်ပွဲကရာ နေရာတွင် ပွဲဈေးတန်း၌
ရေမုန့်(တချို့ကလည်း မုန့်ရေ)ဟု ခေါ်သည့် ရိုးရာမုန့်တော့
တွေ့ရသေးသည်။ ရေမုန့်နှင့် ဘူးသီးကြော်သည် အလွန်လိုက်ဖက်
သည်။ မုန့်ပြားသလက်ကိုမူ ပွဲဈေးတန်းများ၌ပင် မတွေ့ရတော့
ပြီ။

ဒေါ်သာယာက မြေဒယ်ပြားလေးနှစ်ချပ်ကို မီးဖို
ဆစ်ဖိုစီပေါ် တင်ထားသည်။ မီးသွေးမီးဖိုလေးတွေ ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်သာယာ၏ဆားတွင် အဝတ်စုတ်သန့်သန့်တစ်ခု၊
အင်တွဲမှုန့်တစ်ခွက် ထားရှိသည်။ ပဲပြုတ်ပန်းကန်လည်း အသင့်
ရှိနေသည်။ ဒေါ်သာယာကိုယ်တိုင် အကျအပျစ် စိတ်ကြိုက်စပ်
ထားသော ဆန်ကွဲကိုကြိတ်ထားသည့် ဆန်နှစ်အရည်အိုးချထား
သည်။

ဆန်နှစ်ရည်အိုးထဲတွင် အလောတော် လက်ကိုင်ရိုး
ဖြင့် ခပ်ခွက်တစ်ခု ထားရှိသည်။ မြေပြားဒယ်အိုး မီးအပူရှိန်အရ
အင်တွဲမှုန့်လေးဖြူးပြီး ချက်ချင်းအဝတ်စုတ်သန့်ဖြင့် အင်တွဲမှုန့်
ဆွဲကို စင်သွားအောင် ပွတ်သုတ်လိုက်ပြီးမှ ဆန်နှစ်ရည်ကို
ခွက်ဖြင့်ခပ်ကာ မြေဒယ်ပြားထဲသို့ စက်ဝိုင်းပုံစောင်း လောင်းထည့်
ထိုင်သည်။ ပဲပြုတ်ဆယ့်လေးငါးစေ့ ထပ်ထည့်သည်။ ကျက်
သောက်ပြီး ဖင်ကြွပ်ကြွပ်ရွရွလေး ဖြစ်ချိန်ကိုမှန်းကာ သံယောက်မ
မီးပါးလေးဖြင့် ညီညီညာညာ ကလော်ထုတ်လိုက်သည့်အခါ
မုန့်ပြားသလက် ကြွပ်ကြွပ်ရွရွလေး ဖြစ်လာပါ၏။

နှမ်းဆီစစ်စစ်တွင် ဆားမီးဖုတ်နှမ်းထောင်းလေး ထည့်ပြီး မုန့်ပြားသလက်နှင့် နှမ်းထောင်းဖြူး နှမ်းဆီတို့စားလျှင် အလွန်အရသာရှိပေသည်။ မုန့်စားရင်း ကော်ဖီနှင့်သောက်သောက်၊ လက်ဖက်ခြောက်ကောင်းကောင်း ရေနွေးကြမ်းလေးနှင့်သောက် သောက် လိုက်ဖက်လှသည်။

မြတ်သူဇာသည် ယခုလို အားလပ်သည့်နေ့တွင် အိမ်ကိစ္စများကို မမမျိုး ဒေါ်သာယာတို့နှင့်အတူဝင်၍ လုပ်ကိုင် ပေးလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှစောစောထပြီး မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ကာ မမမျိုးနှင့် ဒေါ်သာယာ မုန့်ပြားသလက် လုပ်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

“လာ ... မြတ်၊ ဆာရင်စားနှင့်၊ ဟိုအငယ်နှစ်ကောင်တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် နှိုးတာတောင် မထဘဲ နှပ်နေတတ် ကြတာ”

မြတ်က မမမျိုးအနီးတွင် ဆောင့်ကြောင့်လေးဝင် ထိုင်သည်။

ဒေါ်သာယာက မြတ်သူဇာရှေ့သို့ ဆီပန်းကန်ချ ပေးပြီး ပူပူနွေးနွေး အကြွပ်အစွဲ မုန့်ပြားသလက်ကို ဒယ်မှကော် ကာ ဆန်ခါပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

“စားနော် မြတ်ထိပ်ထား၊ ဒေါ်သာယာ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ထားတာ”

မြတ်သူဇာက ယူ၍ ဆီနှင့်တို့ပြီး ပူသေးသည်ကို လေမှုတ်ကာစားပါ၏။

“ဒီလို မြတ်ရဲ့၊ ဒီနေ့ ကိုရန်မျိုးနောင် လာမယ်တဲ့၊ မနက် စာ ဒီမှာစားမယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာချက်ပြီး ဧည့်သည်ကို ကျွေးရမလဲလို့ ဒေါ်သာယာနဲ့ တိုင်ပင်နေတာ”

“ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ မျိုးထိပ်ထားရဲ့ဧည့်သည်က ဘယ်လိုဟင်း မျိုး ကြိုက်သလဲဆိုတာ ရှိသေးတာကိုး၊ တရုတ်ဟင်းကြိုက် လား၊ မြန်မာဟင်းကြိုက်လား၊ ကုလားဟင်းကြိုက်လား၊ အချိုစားသလား၊ အစပ်စားသလား ဆိုတာမျိုးလေ”

“သူက မန္တလေးသားပဲ၊ မှော်ဘီကိုပြောင်းလာတာ မကြာ သေးဘူး၊ မယ်မယ်ဘုရားရှိတုန်းက ရန်ကုန်ကို ကိစ္စနဲ့ ဆင်းလာရင်း ဒီမဟာမြိုင်ရေဟာကို နှစ်ခေါက်လောက် လာဖူးတယ်၊ မြတ်ရော အငယ်နှစ်ယောက်ရော ကျောင်းသွား တာနဲ့ကြုံလို့ သူတို့နဲ့တော့ မဆုံမိသေးဘူး၊ သူက မန္တလေး သားဆိုတော့ မြန်မာဟင်း မြန်မာထမင်းကို ပိုကြိုက်မှာ ပေါ့၊ နောက်ပြီး ကိုရန်မျိုးနောင်က မြန်မာသိပ်ဆန်တယ် လေ”

“အခု သူလာမှာက သူ့အမျိုးသမီးတို့၊ သားသမီးတို့ပါ ပါလာမှာလား၊ မျိုးထိပ်ထား၊ ဒေါ်သာယာ မေးတာက အားလုံးနှစ်သက်နိုင်မယ့် ဘယ်လိုဟင်းမျိုး လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားချင်လို့ပါ”

မျိုးနဲနွာက ရယ်ပေသည်။

“သူက လူပျိုပါ ဒေါ်သာယာရဲ့၊ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လောက်ရှိပြီ၊ အင်းပေါ့လေ၊ သုံးဆယ်နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် တော့ရှိပြီပေါ့၊ ဖခင် မရှိတော့ဘူး၊ ကွယ်လွန်သွားပြီ၊ မိခင်

ထိပ်တင် ဒေါ်အိန္ဒာနဲ့ အတူနေတယ်။ မန္တလေးမှာတော့ စိန်ကို အမိကထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာနဲ့ ရွှေဆိုင်တွဲပြီး ဈေးချိုထဲမှာ ရတနာဆိုင်ကြီး ဟီးလို့ပေါ်လေ။ ချမ်းသာ တာကတော့ မျိုးတို့မိဘတွေနဲ့ သူမသာကိုယ် မသာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင်က တစ်ဦးတည်းသောသား ဆိုပါ တွေ့”

မြတ်က နားထောင်နေသည်။ မယ်မယ် မကွယ်လွန် မိက မန္တလေးမှာ ထိပ်တင် ဒေါ်အိန္ဒာနှင့် သား ရန်မျိုးနောင် အကြောင်း စပ်မိစပ်ရာပြောရင်း ပြောဖူးသည်ဟု အမှတ်ရမိသည်။

ယခု မမမျိုးပြောမှ အသေးစိတ်သိရသည်။

မမမျိုးကလည်း ကိုရန်မျိုးနောင်အကြောင်းကို ပြော ရသည်မှာ ခံတွင်းတွေ့ပုံရှိနေပါ၏။

“ကိုရန်မျိုးနောင်က မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကပဲ ဘီအက်စ်စီ အောင်တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့စရိတ်နဲ့သူ ဩစတြေးလျ ကိုသွားတာ သုံးနှစ်လောက် ကြာတယ်တဲ့။ မွေးမြူရေး စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ စည်သွတ်ဘူးစက်ရုံလုပ်ငန်းကို သွားလေ့လာ တယ်လို့ပြောတာပဲ။ အဲဒါ အခု မှော်ဘီမှာ ဆယ်ဒဏ်လောက် ဝယ်လိုက်တယ်တဲ့။ နို့စားနွားမ မွေးမြူရေး၊ ဝက်နဲ့ သိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း စနေပြီတဲ့။ နာနတ်တွေလည်း စိုက်ထားတယ်။ နို့ထွက်လုပ်ငန်းအတွက် စက်ရုံကြီးဆောက် နေတယ်။ အမိကအဆင့်အတန်းမီ နို့စည်ဘူးတွေထုတ်မယ်။ နောက်တဖြည်းဖြည်း ဝက်သားဘူး၊ သိုးသားဘူးနဲ့ နာနတ် ဘူးတွေ ထုတ်မယ်လို့ပြောတာပဲ”

မမမျိုးသည် ကိုရန်မျိုးနောင်၏အကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် ဤမျှစိတ်ဝင်စားစွာ ပြောနေဘိသနည်း။ တကယ် တော့ မမမျိုး ယခုပြောနေသည်မှာ ဒေါ်သာယာကိုပြောပြသလိုလို နှင့် မိမိကို ကိုရန်မျိုးနောင်အကြောင်း သိစေချင်လှသောဆန္ဒနှင့် ပြောပြနေသည်ဟု မြတ်သူ၏ အကဲခတ်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့် မမမျိုးက ကိုရန်မျိုးနောင်အကြောင်း အကျယ်တဝင့်ပြောနေဘိသနည်း။ ပြောသမျှတွင်လည်း ကိုရန်မျိုး နောင် လူပျိုဖြစ်ကြောင်း၊ မန်းတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားသို့ ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် ပညာသွားသင်ကြောင်း၊ လုပ် ငန်းအကြီးအကျယ်လုပ်ရန် အစပျိုးနေကြောင်း။

ပြောသမျှသည် အကောင်းတွေချည်းဖြစ်ပြီး သွားရည် သို့စရာပင်ကောင်းနေပါ၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ဘာနှင့် မယ်မယ်သည် ကွယ်လွန်သွားချိန်အထိ မျိုးရိုးစွဲ အင်မတန်ကြီးမားသည်။ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ သိပ်အလေး အနက် အမြတ်တနိုးထားသည်။

ကုန်းဘောင်ဆက် နဝမမြောက် သီပေါဘုရင်လက် ဆက်တွင် ဘာ၏အဘိုးသည် ခန်းပတ်ဝန်ကြီးဖြစ်သည်။ မယ် မယ်၏အဘိုးသည် ငွေတိုက်ဝန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည် မှာလည်း မပြောနှင့်တော့။

သားစဉ်မြေးဆက်ဖြစ်သော မျိုး၊ မြတ်၊ လတ်၊ နိုးတို့လက်ထက်အထိ ရှေးကျောက်သံပတ္တမြား စိန်နှင့်ရွှေထည် တွေသည် မုန့်သေတ္တာဘူး အကြီးတစ်ဘူး၊ အသေးတစ်ဘူး ရှိနေ သေးသည်။

ဘာဘကလည်း နိုင်ငံဝန်ထမ်း၊ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ
 ဟိုခေတ် အရေးပိုင်ဘဝက စည်သူဘွဲ့ရပြီး နောက်ဆုံး ခုခေတ်
 သွန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
 ဤမျိုးရိုးစွဲကို မမမျိုးနှင့် လတ်လတ်က သိပ်ဂုဏ်
 ယူသည်။ မြတ်နိုးသည်။

မြတ်သူဇာကတော့ ဤခေတ်ဤအခါတွင် ဒါမျိုးတွေ
 သိပ်အစွဲအလမ်းထားစရာ မလိုတော့ဟု ယူဆသည်။

ညီမအငယ်ဆုံး မိုးကလည်း သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုက
 ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး အောင်ဆန်းကစားကွင်းတွင် သွားကစား
 မည်၊ ရေကူးမည် စသည့်စိတ်များဖြင့် မျိုးတွေရိုးတွေကို ခေါင်း
 ထဲမထားသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ကိုရန်မျိုးနောင်၏မိခင် ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာကလည်း
 ဘာမယ်မယ်တို့ကဲ့သို့ပင် မဟာမျိုး မဟာဆက်မှ ဆင်းသက်ခဲ့သူ
 ဖြစ်သည်ဟု မြတ်သူဇာ ကြားဖူးသည်။

အဲ ... ကိုရန်မျိုးနောင်ကတော့ သူ၏မျိုးရိုးနှင့်ပတ်
 သက်ပြီး မည်သို့ အစွဲအလမ်းထားသည်ကိုမူ မြတ်သူဇာ မသိ။
 ကိုရန်မျိုးနောင်နှင့် မြတ်သူဇာ တွေ့ဖူးဆုံဖူးသည်လည်း မရှိခဲ့ပေ
 ကိုး။

ကိုရန်မျိုးနောင် လူပျိုဖြစ်ကြောင်းပြောရာတွင် မမမျိုး
 မျက်နှာလေးမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်လေး ဖြစ်သွားသည်ကို မြတ်သူဇာ
 အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

တန်တော့ ... ယခု မမမျိုးသည် အသက်(၂၆)နှစ်ရှိပြီ
 ဖြစ်သော အပျိုကြီးဖြစ်သည်။

ကိုရန်မျိုးနောင်ကလည်း မမမျိုး ပြောပြချက်အရ
 အလွန်ဆုံးရှိလှမှ (၃၂)နှစ်သာ။

မယ်မယ် မကွယ်လွန်မီက ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာနှင့်
 လူကြီးချင်း ဘယ်လိုစကားတွေပြောခဲ့မှန်းမသိ။

ဧကန္တ မမမျိုးနှင့် ကိုရန်မျိုးနောင်တို့ တစ်ခုခုတော့
 တစ်ခုခုပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

မမမျိုးက ဒါမျိုးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သိပ်အရှက်
 ကြီးသည်။ ဘာဆိုဘာမှ ဖွင့်မပြော။ နောက်ပြီး အစ်မအကြီးဆုံး
 အနေနှင့် အိမ်ထောင်စကားပြောပြီး အိမ်ထောင်ပြုသွားခြင်းဖြင့်
 အငယ်သုံးယောက်ကို ခွဲခွာသွားဖို့လည်း ဝံ့နံ့လေးနေမည်မှာ
 ခုချ။

သို့သော် ...

မမမျိုး အိမ်ထောင်ပြုမည်ဆိုက ပြုသင့်ပါပြီ။ မမမျိုး
 က မြတ်သူဇာလို မိုးစန္ဒာလို ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ကျကျမဟုတ်
 ဆဲကာမူ ဖြူပြီး သွယ်သွယ်လေးဖြစ်သည်။ မျက်နှာလေးကတော့
 မြတ်နှင့်မိုးလိုပင် လှပချောမောသူဖြစ်ပါ၏။ အိမ်တွင် ခြေမွေးမီး
 မလောင် လက်မွေးမီးမလောင် တစ်သက်လုံးနေသူမို့ ယခု မမမျိုး
 အသက်(၂၆)နှစ်ပါဟု မပြောလျှင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လေးပဲဟု
 ခန့်မှန်းရမည်အထိ နုပျိုနေပါ၏။

အကယ်၍ မြတ်နှင့်မိုးကို နှင်းဆီပန်းနယ် ကြွားကြွား
 စွင့်စွင့် ငှားငှားငွင့်ငွင့် အပွင့်လှလိုက်တာဟု ဆိုပါလျှင် မမမျိုး
 သည် စံပယ်ပန်းပွင့်လေးလို လှသူဟု နှိုင်းယှဉ်နိုင်ပါ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးစန္ဒာ အငယ်ဆုံးမသည် အိပ်ရာမှ ထလာသည်။ အောက်ထပ်ရှိ ရေချိုးခန်းနှင့် ရေအိမ်သို့ဝင်ရန် ကမူးရှူးထိုး ထဘီကိုမနိုင် အထက်ဆင်စကို လက်တစ်ဖက်ဆွဲကာ မီးဖိုခါးပေါက်မှ ရေချိုးခန်းဆီ လျှောက်သွားရင်း လှမ်းအော်သွားသည်။

“ဒေါ်ကြီးသာယာ ဒီနေ့ မိုးတို့ ကျောင်းပိတ်တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့နော်၊ မိုး ငါးထမင်းလုံး စားချင်တယ်၊ ငါးရဲ့ရဲယိုရွက်ထုပ်လည်း စားချင်တယ်၊ ဝက်စီပေါင်းကြော်လည်း စားချင်တယ်၊ အဲဒါ လုပ်ပေးနော်”

စွတ်အော်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ စွတ်ဝင်သွားသည်။

“အဲ ... မိမိုး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ အော်သွားမှပဲ အဖြေရတော့တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဒေါ်သာယာ၊ ငါးထမင်းလုံးသုပ်ရယ်၊ ငါးရဲ့ရဲယိုရွက်ထုပ်ရယ်၊ ဝက်စီပေါင်းကြော်ရယ်နဲ့ ဒီပြင် အပိုဆောင်း အကြော်အလှော် တို့စရာလေးတွေ လုပ်ကြစို့လား၊ တစ်ခါတလေ အဲဒါက တစ်မျိုးဆန်းသစ်ပြီး စားကောင်းတယ်၊ ကိုရန်မျိုးနောင်လည်း ကြိုက်မှာပါ”

“ကောင်းတယ် မျိုးထိပ်ထား၊ ဒါဆိုရင် အခုချက်ချင်း စောစောပိုင်းလေး ဈေးကိုပြေးမှ၊ ငါးရဲ့ကောင်းကောင်းရဖို့ လိုမယ်၊ ဒီမယ် ဒေါ်သာယာက မုန့်တွေတန်းလန်းနဲ့ ကိုယ်တော်လေးလတ်လတ်နဲ့ မိုးထိပ်ထား စားဖို့သောက်ဖို့ ကိစ္စလည်း ကျန်သေးတယ်”

“ဒါဆို မျိုးပဲ သွားလိုက်မယ်လေ၊ ဟော ... မျိုးသွားမယ် သာပြောတာ ဦးလေးဒေဝကြီးမှ မရှိတာ၊ တောက သူညီမ

အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ သောကြာနေ့တည်းက ခွင့်သုံးရက် ယူတယ်လေ၊ ကြား စနေ တနင်္ဂနွေနေ့လို့ ဦးလေးဒေဝမရှိလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး မမမျိုး လွှတ်လိုက်တယ်၊ အခုဈေးသွားဖို့ ကားမောင်းမယ့်လူမရှိဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ လတ်လတ်ပဲ မောင်းနေတာပဲ၊ လတ်လတ်က နောက် အထိန်းအကွပ်ပါရင် ရပါတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်သာ ကားမောင်းရမ်းတာ”

“မမမျိုး ဈေးသွားနေတုန်း မမဧည့်သည် ကိုရန်မျိုးနောင် လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မြတ်ကလည်း သိဖူးကျွမ်းဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

ဒါကျတော့ မမမျိုး ဝိုင်သွားသည်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ကိုရန်မျိုးနောင်သည် မမမျိုး၏သီးသန့်ဧည့်သည်ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ်၊ လတ်လတ်ကိုမောင်းခိုင်းပြီး မြတ် လိုက်သွားမယ်၊ လတ်လတ်က မြတ်ကို မမမျိုးထက် တောင် ပိုကြောက်သေးတာ၊ မြတ်က ကားမောင်းတတ်ပေမယ့် ခုလို မနက်ဈေးမျိုးမှာ ကားတွေရှုပ်ပြီး ကတ်သီးကတ်သတ်ဖင်ဆုတ်ရပ်ရတာမျိုးကျတော့ မြတ် မကျွမ်းဘူး”

လတ်လတ်ကိုနှိုး၍ ဈေးလိုက်မောင်းဖို့ခေါ်သည်နှင့် မိုးက တစ်စခန်းထတော့သည်။

“လတ်လတ်လိုက်ရင် မိုးလည်းလိုက်မယ်”

နောက်ဆုံး မတတ်သာသဖြင့် မြတ်သည် မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ခေါ်ရပေတော့သည်။

“ဪ ... မြတ်ထိပ်ထားရေ၊ ငါးရဲ့အကောင်ကြီးကြီး ဆိုရင် ကမ္ဘာအေးဈေးကိုသွားလိုက်၊ အဲဒီမှာစုံတယ်၊ ဝက်စီ ပေါင်းတို့၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်တို့၊ ဝက်အူချောင်းတို့လည်း ရောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဒေါ်သာယာ၊ ကမ္ဘာအေးဈေးကိုပဲ သွားမယ်”

ကားနီလေးကို လတ်လတ် မောင်းသည်။ မြတ်က ရှေ့မှာထိုင်ပြီး နောက်ကူရှင်တွင် မိုးတစ်ယောက်ထိုင်သည်။ လတ်လတ်က ဤကားနီကိုသာ မောင်းနေကျမို့ လက်တွေ့သည်။

ကမ္ဘာအေးဈေးသို့ ရောက်လာသည်။ မော်တော်ကားကို ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

လတ်လတ်၏ရပ်ရာကားရှေ့တွင် ‘ဈ’အက္ခရာဖြင့် တိုယိုတာကော်ရိုလာ ကားအဝါလေး ရပ်နေပေသည်။

ကားဝါလေးမှာ ‘ဈ’အက္ခရာ ဖြစ်စေကာမူ ကားအကိုင်အတွယ်သန့်သည့် ပိုင်ရှင်လက်ထဲမှ ကားမိုလား မသိ၊ ပကတိ အသစ်နီးပါး သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။

ရှေ့မှကားအဝါပေါ် ဒရိုင်ဘာနေရာတွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်ပြီး စာအုပ်ဖတ်နေသည်။ ဘေးဘိတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ စာအုပ်ကိုသာ စူးစိုက်ဖတ်နေသည်။ ဒရိုင်ဘာကားစောင့်ဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

နောက်မှ အလွန်လှပချောမွေ့ ကြောရှင်းလှသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးပါရှိသည့် ကားနီလေး ဆိုက်မှန်းလည်း ရှေ့ကားဝါမှ လူသည် သတိထားမိပုံမပေါ်။

“မိုး မလိုက်နဲ့တော့၊ လတ်လတ်နဲ့ပဲ နေခဲ့”

“မိုးလည်း မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ကိုလတ်လိုက်လိုသာ တမင်အရဲ့တိုက်ပြီး လိုက်လာတာ၊ ဒီဈေးလှမ်းကြည့်ရတာ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ လူတွေတိုးနေတာ စိတ်ပျက်စရာ”

“အေး ... ကောင်းတယ်နေခဲ့၊ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်မနေကြနဲ့ ဦးနှော်၊ လတ်လတ်ကလည်း မိုးကို သွားမစနဲ့ ကြားလား”

လတ်လတ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မမမျိုးသည် တစ်ခါတလေ ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ကြုံပြီး မိုး ဈေးလိုက်ချင်သည်ဆို၍ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ခေါ်သွားခဲ့ဖူးသည်။

အားပါး။ သုံးခေါက်စလုံး ဈေးသည်တွေနှင့် မိုး

ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်ချည်း။

မိုးက မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြံ မစွာတေး။

ခုခေတ် ဈေးသည်တွေကလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ လွန်သည်ထင်ပါ၏။ ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ကျန်ရေးကို တွက်ပြီး အလေးချိန်နှင့်ကိုက်ညီသော ဈေးနှုန်းကို ပြောသည့်အတိုင်း ဝယ်သည့်ကြားက ဝိသမလောဘဖြင့် အလေးခိုးမှန်းသိလျက်က တစ်ပိဿာတွင် နှစ်ဆယ်သားလောက် လျော့နေပြီထင်လျှင် နောက်ထပ်အစိတ်သား ထပ်ဝယ်သည်။ ဈေးသည်နှင့် အချေအတင် မပြောချင်။

မိုးကျတော့ ဒါမျိုးမရ။

ချက်ချင်း အထုပ်ကိုကိုင်ပြီး သမဝါယမဆိုင်ရာ ချိန်ခွင်ဖြင့် သွားချိန်သည်။ လျော့နေလျှင် ဈေးသည်နှင့်မိုးတို့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း။ နောက်ဆုံး ဈေးလူကြီးတွေရောက်လာပြီး အလေး

မိုးသောဈေးသည်အား အပြစ်တစ်ခုခုပေးမှ မိုးက ကျေနပ်သည်။
မိုးက တစ်ပိဿာဝယ်လျှင် ငါးကျပ်သားပင် အလျော့မခံ၊ ရအောင်
ပြန်တောင်းသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ဈေးသည်အတွက် နှစ်ရာတန်
တို့ ကိုးဆယ်တန်တို့ပေးလျှင် ပြန်အမ်းသည်အခါ လျော့အမ်း
သည်။

မိုးက လျော့နေသည် ပြန်ပေးဟုဆိုလျှင် မသိလို့
မှားသွားပါသည်ဟု ဈေးသည်က ပြောနေသည့်ကြားကပင် ဈေး
သည်လောက် နေ့တိုင်းရောင်းပြီး မသိဘူးဆိုတာ ရှိမလား။
တမင်လျော့အမ်းတာ၊ ငွေလျော့အမ်းတာဟာ မိုးတာနဲ့အတူတူပဲ
စသဖြင့် ပြောရင်း စကားများရသေးသည်။

နောက်တစ်ခုရှိသေးသည်။
မိုးကို မဟာမြိုင်မိသားစုက အငယ်ဆုံးမို့ ကလေးဟု
ပင်ထင်နေကြသည်။ တကယ်တော့ မိုး၏မျက်နှာလေးက နနုဖပ်
ဖပ်လေးရှိသေးသော်လည်း သူမ၏အရပ်သည် ငါးပေလေးလက်မ
ရှိသည်။ မြတ်သူဇာနှင့် တစ်ညီတည်းရှိလာပြီ။ သူ၏အရပ်နှင့်
လိုက်ဖက်သော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ် လက်တံခြေတံတွေဖြင့်
အရမ်းလှသည်။

မိုးကိုတွေ့သော လူငယ်လေးများသည် အနည်းဆုံး
ရွှီခနဲ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လေချွန်ကြသည်။ နှုတ်ရဲလျှာရဲ ကောင်
လေးတွေကဆိုလျှင် ဟေး ... အချစ်၊ ချစ်စရာကြီးပါလား စသော
စကားတို့ဖြင့် ရိကြသည်။ တချို့ မိုက်ရိုင်းသောလူငယ်များက
ထို့တက်ရိုင်းသော စကားတို့ဖြင့် မိုးကိုရိကြစကြသည်။ ဒါမျိုးဆို

လျှင် မိုးက သူမ နားခံသာသည်အထိ မကြားဟန်ဆောင်တတ်
သည်။ မိုးနားမခံသာဖြစ်လာလျှင် ဘာကိုမှမကြောက်။

“အဲဒီစကားမျိုး ရှင်နှမကို ရှင်သွားပြောပါလား၊ ရှင်ကို
ဘယ်လိုဖအေမအေက မွေးတာမို့ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းနေ
တာလဲ”

ဟု ကက်ကက်လန် သွားရောက်ရင်ဆိုင် ရန်ဖြစ်
သည်။ ကောင်လေးတွေက မခံနိုင်၍ ရန်ဖြစ်မလား၊ မိုးက ထီးပါ
လျှင် ထီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ကွန်ပါဘူးထဲက ထောက်စူးကို နှစ်
ဖက်ချွန်ဖွင့်ပြီး ခါးလယ်မှဆုပ်ကိုင်ထား၍လည်းကောင်း၊ စီးလာ
သောဖိနပ်ကို ချွတ်ကိုင်၍လည်းကောင်း တိုက်ခိုက်ရန် အဆင်သင့်
ဖြစ်နေတတ်သည်။

သို့သော် ကြီးကြီးမားမားပွဲမျိုးတော့ မဖြစ်ဖူးပေ။
ဆားလူများက မိုးကိုမြင်သည်နှင့် မိုးဘက်ကလိုက်ပြီး အာချောင်
သောလူငယ်တွေကို အပြစ်တင်ဝိုင်းအုံသဖြင့် သူတို့ဘာသာ ရှောင်
ထွက်သွားသည်နှင့် ကြုံရသည်ချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လတ်လတ်နှင့်မိုး မောင်နှမနှစ်ယောက်
တည်း ဘယ်လမ်းမှမလွှတ်မိအောင် မမမျိုးနှင့် မမမြတ်က သတိ
ထားရသည်။

လူကြီးမပါဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း လွှတ်မိလျှင်
လတ်လတ်ကလည်း ထစ်ခနဲရှိ ထိုးမည်ကြိတ်မည်။ မိုးကလည်း
အကြောက်အလန့်မရှိ မစွှံတေး။

ပါးစပ်ရမ်းသော ကောင်လေးတွေနှင့် ဆုံမိလျှင်
လတ်လတ်က ရန်ပွဲကျင်းပမည်မှာမလွဲ။

ယခု လမ်းဘေးတွင် ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်တွင် မောင်နှမနှစ်ယောက် ထားခဲ့သည်ကိုတော့ မြတ်သူဇာ စိတ်ချ သည်။ ကားထဲမှာထိုင်နေသည်ဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ မမြင်နိုင် ပေ။

လတ်လတ်သည် မြတ်သူဇာ ဈေးထဲဝင်သွားသည်နှင့် ကားကူရှင်ကို ယိမ်းနွဲ့နွဲ့ပုံစံဖြင့်မှီကာ ဈေးလာ ဈေးပြန်မိန်းက လေး ချောချောလေးတွေကို အာရုံစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

မြတ်သူဇာသွားပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် လတ်လတ်နှင့် မိုးတို့ထံသို့ မမျှော်လင့်သော ပြဿနာတစ်ခု ဖြန့်စားကြီး ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

မမမြတ်ကိုစောင့်ရင်း မောင်နှမနှစ်ယောက် ကား ပေါ်ထိုင်ပြီး ဟိုငေးသည်ငေး ငေးနေစဉ်မှာပင် ...

“ဒုန်း” ခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ လတ်လတ်နှင့်မိုးတို့ သိမ့်ခါသွားကာ ကားနီလေးသည် ရှေ့သို့လိုမ့်သွားပြီး ရှေ့မှ ကားအဝါတိုယိုတာကားကို လတ်လတ်တို့ကားက နောက်မှဝင် ဆောင့်ပြီးမှ ရပ်သွားသည်။

လတ်လတ်၏ရပ်ထားသော ကားနီကို နောက်မှ ဆလွန်းကားဖြူတစ်စီးက ဝင်၍တိုက်မိခြင်း ဆောင့်မိခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ချာလီတို့ကတော့ ခံပဲ၊ ငါက ဘရိတ်နင်း ဘရိတ်နင်းလို့ အော်နေတဲ့ကြားက လီဗာကြီး ကိုစွတ်နင်းတော့ ကားကမရပ်ဘဲ ရှေ့ကို အရှိန်ပို့ပြီးသွား တာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား ... တော်သေးတယ်၊ ရှေ့က

ကားခံနေလို့၊ နို့မို့ရင် ပလက်ဖောင်းပေါ်တက်ပြီး လူတွေကို တိုက်မှာ၊ တကယ့်ကောင်ပဲ ... ဟား ဟား ဟား”

“ငါက ကယောင်ဖြစ်နေတာကိုးကွ၊ ဘရိတ်နင်းလို့ ဖိုးတာ ပြောနေတာ ကြားသားပဲ၊ ဘရိတ်ဆိုပြီး ငါလည်းနင်းတာပဲ၊ လီဗာနင်းမိတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

သူတို့ကားသည် နောက်ဆုံးပေါ် အကွရာကားဖြစ် ခါ၏။ ကားအမျိုးအစားမှာလည်း ငါးသိန်းခြောက်သိန်းတန်အမျိုး အစားဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော သူတို့သည် အားလုံး ဆေးယောက်ဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်နှင့် အစိတ်ကြား လူရွယ် ဆွေချည်းဖြစ်သည်။

ဝတ်စားထားသည့်မှာလည်း သူတို့စီးထားသော ဖိနပ် ကိုယ်စီပင် တစ်ရန်လျှင် လေးငါးခြောက်ထောင်တန်ကြေးရှိသည်။

ဆံပင်ကုပ်ဝဲနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်ယောက်က ကုပ်ဝဲရုံမက နောက်ဆံပင်စုကို အမျိုးသမီးများ သားရေကွင်းဖြင့်ချည်သလို ချည်ထားပြီး ဆံပင်က ကြက်ခြီးသဏ္ဌာန် နောက်တွင် တွဲလဲကျနေသည်။

မိဘအရှိန်အဝါကြီးပြီး ချမ်းသာသူ၏သားများဖြစ်ပုံ ရသည်။

လတ်လတ်က အောက်သို့ဆင်းသည်။

“မိမို့ နင် ကားပေါ်ကမဆင်းနဲ့”

လတ်လတ်က သူ၏ကားအနီလေး၏ နောက်ပိုင်းကို သွားကြည့်စစ်ဆေးသည်။

မိုးစန္ဒာက သူ့အစ်ကိုစကားကို နားမထောင် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး လတ်လတ် ကြည့်သလို သူမ၏ကားလေးကို လိုက်ကြည့်သည်။

လေးယောက်လုံးသည် လတ်လတ်တို့မောင်နှမကို လက်ပိုက်သူပိုက် ခါးထောက်သူ ခါးထောက်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းနောက်တွင် အိမ်ဆိုင်တွေ ရှိသည်။ စတိုးဆိုင်၊ ကုန်ခြောက်ဆိုင်၊ မော်တော်ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် စသဖြင့် ရှိကြသည်။ ထိုဆိုင်ထဲမှ လူများသည် မော်တော်ကား ဒုန်းခနဲစတင်တိုက်မိကတည်းက ဆိုင်ထဲမှ ကြည့်နေကြသည်။

လတ်လတ်က သူ့ကားကို သေချာစစ်ဆေးပြီး ရပ်ကြည့်နေသော ဘာမထီလေးယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“တိုက်တဲ့ကားပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

သူတို့ထဲမှ ကြက်မြီးဆံပင်နှင့် လူရွယ်က ပြန်ပြောသည်။

“ကံအကြောင်းတရား ကြံတစ်ချောင်းနှစ်ပြား တိုက်တဲ့ကားပိုင်ရှင်နာမည်က မောင်မောင်တာတဲ့၊ ဟဲ ဟဲ ... မောင်မောင်တာဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ အီစကီပဲ”

“အေး ... ကျုပ်ကားရဲ့လက်ဝဲဘက် နောက်မီးကာဗာတွေ အားလုံး ဂွံ့သွားတယ်၊ ကားရဲ့လက်ဝဲဖင်ပိုင်း ချိုင့်ဝင်သွားတယ်”

“အဲဒါတွေသားပဲ၊ ဟကောင်တွေ နင်တို့လည်း တွေတာပဲ မဟုတ်လား၊ နောက်မီးခွက်ကာဗာတွေ ကွဲသွားတယ်၊ ကားဖင် ရှုံ့ဝင်သွားတယ်တဲ့”

“တွေ့တော့တွေ့တယ် ဖိုးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖင်ရှုံ့သွားတာ မကြည့်အားဘူး၊ ဖင်ရှုံ့တဲ့နားမှာ ရပ်နေတာလေးက မျက်စိအေးလွန်းလို့ ကြည့်နေမိတယ်”

မိုးစန္ဒာကို စိုက်ကြည့်နေကြရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မိုးစန္ဒာ မစွာတေးသည် လတ်လတ်၏ရှေ့သို့ပင် တိုးသွားကာ မထီလေးကောင်နှင့် ခါးထောက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ၊ သူများရပ်ထားတဲ့ကားတွေကိုလည်း ဝင်တိုက်သေးတယ်၊ ပြောတော့လည်း လူပါးဝတဲ့စကားမျိုးပြောတယ်”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ ဆိုတာကတော့ အပြောရခက်တယ်၊ ညီမလေးနဲ့က အခုမှတွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာကို၊ လူအကြောင်း ပေါင်းမှသိတယ်တဲ့၊ တို့ကို ညီမလေးက ပေါင်းကြည့်လေ၊ ဒါဆို အကြောင်းသိသွားပြီး ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုဟာတွေဆိုတာ ညီမလေး တစ်ခါတည်း စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သွားရစေမယ်”

“မင်းပြောတာ မှန်လိုက်လေ ချာလီရာ၊ မင်းက ကားကို ဘုရိတ်နဲ့လီဗာ မှားနင်းပေမယ့် စကားအပြောအဆိုကျတော့ တယ်ကောင်းကိုးကွ၊ ဆိုနီလား၊ မိုးကျော်လား အောက်ဇွေရတယ်”

သူတို့အချင်းချင်း အချီအချာပြောကာ ရယ်ကြပြန်သည်။

“နင်တို့ မိုက်ရိုင်းလှချည်လားဟင်”

ပြောပြောဆိုဆို ဆတ်ဆတ်ကြံ နှိုးက ရှေ့သို့တိုးသွားမည်ကို လတ်လတ်က မိုး၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

တကယ်တော့ လတ်လတ်ကိုယ်တိုင် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ မခံချင်စိတ် ပြင်းထန်နေသည်။

သို့သော် လတ်လတ်က သူ့ဒေါသကို ထိန်းလိုက်သည်။

အားမတန် မာန်လျှော့ရသည့် သဘောပင်။ ကိုယ့်တွင် ညီမအပျိုလေးကလည်း ပါနေသေးသည်။ လတ်လတ်က ပြန်ချဲ့လျှင် မိုးကလည်း ဝင်ချဲ့မည်မှာ သေချာသည်။

ညီမ နုနုထွတ်ထွတ် အပျိုမလေး အင်္ကျီပြို ထဘီဖြို ဖြစ်လျှင် ပို၍ အရှက်ရမည်။ သည်ကောင်တွေက မိုးကို ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်ဦးမည်။

လတ်လတ်က ကြောက်စိတ်တော့ လုံးဝမရှိ။

သူတို့လေးယောက်ကို လတ်လတ်က အထာပေါက်ပြီးသားဖြစ်သည်။

လတ်လတ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်ဆိုလျှင် သည်အပေါက်မျိုး မထီလေးစားတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခု အင်အားချင်း လုံးဝမမျှ။ မိမိက တစ်ယောက်တည်း သူတို့က လေးယောက်။ လူပုံစံချင်းကတော့ လတ်လတ်က သူလိုကိုယ်လိုမျိုးတွေဖြစ်သည်။ သို့သော် အင်အားချင်းက ဆေးပိုင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ဤနေရာမျိုးတွင် လတ်လတ်ဘက်က နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ထက်ဝက်အင်အားရှိလျှင်ပင် လတ်လတ်လိုကောင် သည် ဆေးကောင်ကို ပြန်ချဲ့မည်ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီမှာဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကလည်း မနေသာတော့ ဝင်ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်က ဟောဒီ ကားနီရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ တိုယိုတာကားဝါက ဒရိုင်ဘာပါ”

သူ၏အသံသည် ဩ၍ အောင်သည်။ စကားပြောရာတွင် လေးအေးနှင့်ပြောပြီး တံတွေးမမျှ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ထွန်းဘဲ တည်ကြည်သောမျက်နှာနှင့်ပင် ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

မထီလေးကောင်ရော လတ်လတ်ရော မိုးစန္ဒာရော လူက လတ်လတ်ရပ်ရာရှေ့တွင် ဝင်ရပ်ပြီး ကြားဝင်ပြောသည်။ အာရုံစိုက်ကြည့်မိကြသည်။

အဝတ်အစားကတော့ နှမ်းပါးသည်။ ရေလျှော်ဖန်နဲ့သော စပို့ရှပ်အပြာရောင်မှာ ဖြူရော်ရော်ရှိနေသည်။ သူ့ဆံထားသော မန်ကျည်းစေ့ အဖြူအနက်ကွက်မှာလည်း ချည်ချာလုံချည် အမျိုးအစားဖြစ်စေကာမူ တစ်ပတ်ရစ်မှန်း သိသာသည်။

သို့သော် စပို့ရှပ်အင်္ကျီက ကျပ်သည်မို့ သူ၏လက်ဆောင်းမာဆယ်ကြွက်သားနှင့် မိုမောက်နေသော ရင်အုံကို တွေ့ရရပါ၏။

“အေးလေကွာ၊ မင်း ဟိုကားက ဒရိုင်ဘာဆို ဟိုကားကို မောင်းပေါ့ကွာ၊ အခု တို့ကို မင်းက ဘာလာပြီး စွက်ဖက် တာလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မစွက်ဖက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ အုံနာဈေးသွားတာကိုစောင့်ရင်း ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေတာပါ။ ကျွန်တော်က ကားရပ်ထားတာလည်း ယာဉ်စည်းကမ်းဥပဒေနဲ့အညီ ပလက်ဖောင်းဘေး ခြောက် လက်မအကွာမှာ ရပ်ထားတာပါ။ အဲ ... ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ဒီကားအနီက ကျွန်တော့်ကားကို နောက်ကဝင်ဆောင့်တယ်၊ ကျွန်တော် မောင်းတဲ့ကားဟာ ဘန်ကာကောက်သွားပြီး နောက် ဘော်ဒီ ပိန်ချိုင့်သွားတယ်”

“အောင်မာ ... ဈာန်ပါတ် အစုတ်ပလုတ်က ရေးကြီးခွင် ကျယ် ဝင်ပြောနေသေးတယ်၊ ဆွမ်းဆန်ထဲလာပြီး ကြွက် ဈေးမရောနဲ့၊ ငါ့ကားကိုကြည့်စမ်း၊ ခြောက်သိန်းနှစ်သောင်း နဲ့ ယာယီနံပါတ်ဝယ်ထားတာ မကြာသေးဘူး၊ နံပါတ်ပြာ ကို ဆွေချာကြည့်စမ်း၊ နောက်ဆုံးအကွေ့ရာ ဂဏန်းလေးလုံး ကိုးထောင်ကျော်နဲ့ ထွက်ထားတာ၊ ငါ့ကားလည်း ခေါင်းတွန့် သွားတာ မင်းမမြင်ဘူးလား၊ ဟ ... ချာလီတို့၊ တူးတူး တို့၊ ဖိုးတောင်တို့ ဒီဘဲနာ လာညည်းနေတာ မင်းတို့ကြား သလား”

“ကြားပါတယ် ဖိုးတာရာ၊ ယုန်ကလေး အရှေ့ခွာရုဏ်း သနားစရာ ဖြစ်နေမလားလို့ တို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

မထီကောင်လေးဦး၏ ပြန်ကြားချက်မှာ တိုယိုတာ ကားဝါ၏ ဒရိုင်ဘာကို မလောက်လေးမလောက်စား အဖက်မတန် ဆိုသည့်သဘော သက်ဝင်နေပါ၏။

လတ်လတ်သည် ဒရိုင်ဘာလူရွယ် သွေးအေးသည် တို့ စိတ်ထဲက ချိုးကျူးနေမိသည်။ ခုချိန်ထိ ဒရိုင်ဘာလူရွယ်သည် နင်ပဲဆေ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ယဉ် ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုလူမျိုးကို လတ်လတ် တွေ့ဖူးသည်။ သွေး အေးသည်။ စကားကို ပြောစရာရှိသည်ကိုသာ ညင်ညင်သာသာ ပြောသည်။

နောက်ဆုံး မလွဲသာမရှောင်သာ ဖိုက်ပြီဆိုလျှင် သည်လိုလူမျိုးက ဟောင်ဘွာသမားတွေကို လုံ့လိပ်ပစ်တတ်သည်။

ဤဒရိုင်ဘာသည် လတ်လတ်တွေ့ဖူးသော သွေး အေးသတ်ပုတ်သမားလိုများ ပညာခံရင့်လေသလား မပြောတတ်။

ဘာမထီလေးကောင်က သူ့အား ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြန်ပြောသည်ကိုပင် ဒရိုင်ဘာက ပြုံးလိုက်ပါလေ၏။

သူ၏အပြုံးကို မိုးစန္ဒာရော လတ်လတ်ပါ ငေးကြည့် မိပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းထူအမ်းအမ်း အစုံပွင့်သွားကာ သွားဖြူတန်း နင့် သွားစွယ်တစ်ဖက်စီ ဘောင်ကွပ်ထားသည်က ကြည့်ကောင်း လှပေသည်။

“ကျွန်တော့်တိုယိုတာကားဝါပိုင်ရှင်က ဒေါ်ဒေါ်ဖိုးတဲ့၊ သူက သူ့ကားလေးကို အရမ်းသဘောကျတာဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လို ကားသစ်ကြီးတွေ ဒေါ်ဒေါ်ဖိုး ဝယ်စီးမယ်ဆို စီးနိုင်လောက်

ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကားအဝါလေးကို သိပ်သံယောဇဉ်ထားတယ်၊ အဲ ... ဒေါ်ဒေါ်စိုးက နည်းနည်းပါးပါးလည်း ဒေါသကြီးတယ်၊ သူ ကားအထိအခိုက်ကိုတွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပုံချမှာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်တာ က သူ့ကားအထိအခိုက်မှာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့အကြောင်းပြောပြပေးဖို့ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်စိုးက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာနဲ့လို့ပါ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒေါ်ဒေါ်စိုးလာရင် သူတောင်းတဲ့ ကားပြန်ပြင်စရိတ်ကို ပေးလိုက်ဖို့ပေါ့ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ချာလီ၊ ဒီကိုယ်တော်လေးက အိညက်အိညက်နဲ့ နောက်ဆုံး အလျော်တောင်းတာပါလားကွ၊ မင်းတာဝန် ချာလီ၊ မင်း ကားမောင်းသင်ရင်း တိုက်မိတာ မင်းလျော်လို့က်၊ မင်းက သူဌေးသားပဲ၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပါသလဲ ချာလီ”

“ခြောက်ကျပ်”

“အား ... အား ... ခြောက်ကျပ်ဆိုတဲ့အသံပြော နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကွမ်းတစ်ယာ ရေတစ်မူတ်ဖိုးတော့ ရတယ်ကွ၊ ပေးလိုက် ချာလီ၊ အဲဒီခြောက်ကျပ်ကို ပေးလိုက်၊ ဒါမှ ဟောဒီဒရိုင်ဘာ ကိုဗျတ္တ အားလျော့ပြီးပြန်သွားမှာ”

ချာလီက တဟဲဟဲရယ်ရင်း ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းထိလုမတတ် တိုးကပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က နောက်သို့ဖြစ်စေ၊ ဘေးသို့ဖြစ်စေ တစ်လက်မပင် မရွေ့ဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

ချာလီသည် ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲမှ ဘဏ်ထုပ် နှစ်ရာတန်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ငွေနှစ်သောင်းထုတ်ပြခြင်းပင်။

နှစ်ရာတန်အုပ်ထိပ်ကို ဖလပ်ဖလပ်မြည်အောင် လက်မဖြင့် အရွက်တွေကို သပ်ပြလိုက်သေးသည်။ ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူအလွတ်တချို့ကို ထုတ်ယူပြန်သည်။ ထိုငွေစက္ကူများထဲမှ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်နှင့် တစ်ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ ...

“ရော ... ခြောက်ကျပ်”

ဝါးခနဲ ကျန်သောသုံးယောက်က ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်သည် သူတို့လေးဦးက မိမိကိုမထိမဲ့မြင်ရုံနေမှန်း သိပါ၏။ သို့သော် ဘာမှမတုံ့ပြန်ပေ။ ပိုက်ဆံကိုလည်းမယူပေ။

“ကျွန်တော် အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားဘာသာခြောက်ကျပ်မကလို့ တစ်ကျပ်ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ဒေါ်စိုးလာရင် သာပေးဖို့ပါ၊ ကားပိုင်ရှင် ဒေါ်ဒေါ်စိုး ကျေနပ်ရင်ပြီးတာပဲဗျာ”

“ရှည်လိုက်တဲ့ မိကျောင်းသားရယ်၊ ဒီမယ် ဟေ့ကောင် မင်းအံ့နာနဲ့ မင်းဘာသာရှင်း၊ ငါပေးတဲ့ခြောက်ကျပ်ကိုယူ၊ မင်း ဒီနားက ချက်ချင်းထွက်သွား၊ ဒါပဲ”

“ကျွန်တော် ငွေခြောက်ကျပ်လည်း မယူဘူး၊ ဒီနားကလည်း ဒေါ်ဒေါ်စိုး မလာမချင်း တစ်ဖဝါးမှ မခွာပါဘူးဗျာ”

“ဘာကွ ... ဒါဆို မင်းက ဖိဆန်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ စိန်
ခေါ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကဲကွာ”

ချာလီက ငွေစက္ကူနှစ်စွက်ဖြင့် မျက်နှာကို ပေါက်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒရိုင်ဘာ၏ရင်ဘတ်အင်္ကျီစကို ဆွဲဆုပ်
ကိုင်ပြီး သူ၏လက်ယာလက်သီးကို ဖြောင့်ထိုးအသွင်းဖြင့် ဒရိုင်
ဘာ၏မျက်နှာတည့်တည့် ဝင်လိုက်ပါ၏။

“အား”

အားခနဲအော်လိုက်သူမှာ လက်သီးချက်မိသွားသော
ကြောင့် ဒရိုင်ဘာက အော်လိုက်သည်မဟုတ်။

လတ်လတ်ကိုယ်တိုင် သေချာကြည့်နေသည့်ကြားက
ပင် ဒရိုင်ဘာလူရွယ်သည် ဘယ်လိုကဘယ်လို လုပ်လိုက်မှန်းကို
မသိလိုက်အောင် သွက်လက်မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ချာလီ၏ ထိုးသောလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး နောက်ပြန်
လိမ်ချိုးထားသောကြောင့် ချာလီမှာ နာကျင်စွာဖြင့် အားခနဲ
အော်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ချာလီ၏ နောက်ကျောသည် ဒရိုင်ဘာ
၏ ရင်မှာကပ်လျက်သားရှိနေသည်။ ချာလီ ရုန်းလေတိုင်း
နောက်ပြန်လိမ်ချိုးထားသော လက်ကို ပို၍ တင်းတင်းလိမ်ရာ
ချာလီမှာ တအားအားအော်ရင်း ရုန်းပင်မရုန်းနိုင်သောအခြေအနေ
ရောက်သွားသည်။

တကယ်တော့ ချာလီသည် အလွန်ဗလကောင်းသော
ဂင်တိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ချာလီ၏လက်သီးတစ်ချက်မိသွား
လျှင် ဖုန်းခနဲ လဲကျသွားနိုင်သည်။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က ချာလီကို ရင်အုပ်ကြီးကားကား
လက်မောင်းကြီးကားကား ဗလကြီး တစ်ခွဲသားမျိုးတော့ မဟုတ်။
အဆီနှင့်အသားပို တစ်ကျပ်သားပင် သူ့ကိုယ်တွင် မရှိဘဲ မာဆယ်
ကြွက်သားများသာ ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကျစ်လျစ်မာကျော ကြံ့ခိုင်
သော ကိုယ်လုံးဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ဒရိုင်ဘာလူရွယ်သည် အနည်း
ဆုံး အရပ်ငါးပေခန့်လက်မ ရှစ်လက်မ ရှိနိုင်သည်။ ချာလီထက်
ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်သည်။ သူ၏အရပ်နှင့် ညီထွေစွာ ခြေတံ
လက်တံ အရှည်ရှိသည်။

သတ်ပုတ်ရာတွင် ဗလအင်အားချင်း တူညီသည်ဆို
လျှင် လက်တံရှည်ရှည် ခြေတံရှည်ရှည်သမားက ပိုမို၍ ခရီးရောက်
သည်။ ထိုးချင်ထိုး၊ လက်ဝါးစောင်းခုတ်ချင်ခုတ်၊ ခြေဖြင့် မြား
ဦးထိုးကန်ချင်ကန် ခြေတံလက်တံရှည်သူ၏ ထိုးနှက်ချက် ခုတ်
သွင်းချက် ခြေကန်ချက်များက ခြေတံလက်တံတိုသူထက် ပို၍
ထိရောက်ပေသည်။

ယခု ဒရိုင်ဘာလူရွယ်ကသာ လူညစ်တစ်ယောက်ဆို
လျှင် ချာလီ၏လက် အရိုးကျိုးပြုတ်သွားသည်ထိ အဝတ်ရေစို
လိမ်ညစ်သလို ညစ်ချိုးပစ်နိုင်ပါ၏။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်၏ ဘယ်လိုမှန်းမသိလိုက်အောင်
သွက်လက်မှုကို မထိကောင်သုံးဦးမှာ ငေးပြီး ကြောင်ကြည့်နေစဉ်
ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က ကားဖြူပိုင်ရှင် မောင်မောင်တာ ဆိုသူထံသို့
ချာလီအား တစ်ရှိန်ထိုး တွန်းပို့လိုက်သည်။

ချာလီ၏ ဂင်တိုကိုယ်လုံးကြီးက တွန်းလိုက်သော အရှိန်ပြင်းသဖြင့် မောင်မောင်တာကို ဝင်တိုက်ကာ နှစ်ယောက် သား သူတို့၏ကားဖြူ ဘောနက်ပေါ် ထွေးခနဲကျသွားသည်။

“မိမိုး အထဲဝင်နေစမ်း”

လတ်လတ်က မိုးစန္ဒာကို အတင်း ကားလေးထဲ ပြန်ဝင်ရန် တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် တံခါးဖွင့်သွင်းလိုက်ပြီး တံခါး ကိုပိတ်လိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်နှင့် လတ်လတ် ယှဉ်တွဲရပ်လိုက် သည်။ ခြေကားလက်ပြင်ဖြင့် အကွက်အသင့် ယူထားလိုက်ပါ၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အကျိုးတူပူးပေါင်းပြီး ဒီကောင် တွေကို ချဲ့မယ်”

ချာလီနှင့် မောင်မောင်တာ ခံရပြီမို့ ကျန်နှစ်ယောက် သည် တိုးဝင်လာသည်။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်ကတစ်ယောက်၊ လတ်လတ်ကတစ် ယောက် အသင့်ပင် ဝင်လာသူနှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ် တော့သည်။

လူငယ်လူရွယ်(၆)ဦး၏ ရန်ပွဲကား လမ်းဆားပလက် ဖောင်းပေါ်တွင် အကြိတ်အနယ် ဆင်နွှဲကြလေပြီ။

ဘောနက်ပေါ်ကျသွားသည့် နှစ်ယောက်ကတော့ ဖြုန်းခနဲ မဝင်နိုင်သေး။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်ထဲသို့ တစ်ရှိန်ထိုးပြေးဝင်လာသူကို ဒရိုင်ဘာလူရွယ်ကလည်း ရှေ့သို့ အရှိန်ယူတိုးသွားပြီး လက်ကို

မသုံး ခြေကိုသာသုံးလိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာလူရွယ်၏ မြားဦးခြေ သည် လေထဲတွင် ဆန့်တန်းကာ ဝင်လာသူ၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့်ဆီးခုံ ဆီသို့ ဒက်ထိုကြီးကန်မိသည်။ တစ်ဖက်က ဘာမထိကောင်မှာ မြင်းကန်ခံလိုက်ရသလို အွတ်ခနဲအသံနှင့်အတူ သူ၏ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဆီးခုံကို လက်ဝါးအုပ်ရင်း ဖင်ထိုင်လဲကျသွားသည်။

လတ်လတ်နှင့် တစ်ကောင်ကတော့ မတ်တတ်ပင် ပူးကပ်သတ်နေရာမှာ နပန်းအသွင်ရောက်သွားပြီး နှစ်ဦးစလုံး လဲပြိုသွားသည်။ လဲပြိုနေရာမှ အပေါ်စီးရရန် သူတစ်လိမ့် ကိုယ်တစ်လိမ့် လမ်းပေါ်တွင် လိမ့်နေသည်။

လတ်လတ် အခြေအနေမဟန်လှ။ လူချင်းပူးသတ် ရာတွင် ခွန်အားက စကားပြောလာသည်။ လတ်လတ်နှင့် သတ် ပုတ်နေသော ဘာမထိကောင်က လတ်လတ်ထက် အကောင်ပိုထွား ပြီး ပိုကြီးမားသည်။

လတ်လတ် မြေကြီးပေါ်သို့ ကျောကျသွားသည်။ ဘာမထိကောင်က လတ်လတ်ရင်ဘတ်ကိုခွကာ ဘယ်ညာလက်သီး များ လတ်လတ်မျက်နှာကို ပစ်သွင်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ ဒါကို လတ်လတ်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို ကာကွယ်နေရ သည်။ ဘာမထိကောင် ခွစီးထားရာမှ လတ်လတ် ရုန်းထွက်ချိန် လည်းမရ။ ရုန်းထွက်ရန်လည်းမလွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်သည် လွှားခနဲ လတ်လတ်ရှိရာသို့ ရောက်သွားသည်။

ကားထဲက မိုးသည် သူ့အစ်ကိုခံနေရပြီကို လမ်းမြင် သဖြင့် ဆင်းကူရန် ကားတံခါးချက်ကို ဖွင့်နေစဉ်မှာပင် ဒရိုင်ဘာ

လူရွယ် လွှားခနဲ ရောက်သွားသဖြင့် မဆင်းသေးဘဲ မိုးက ဆက် ကြည့်နေသည်။

ဒရိုင်ဘာလူရွယ်သည် တကယ့်အေးတိအေးစက် သမားဖြစ်ပါ၏။ ခွစီးပြီး လတ်လတ်ကို ထိုးနှက်နေသူအား ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က လက်သီးနှင့်လည်းမထိုး၊ လက်ဝါးစောင်းနှင့် လည်း မခုတ်ဘဲ ခွစီးသူ၏လက်ယာဘက်ပန်းပေါ်သို့ လက်ဝါး တင်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းချင်း ပန်းပုတ်နှုတ်ဆက်သလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒရိုင်ဘာလူရွယ် လက်ဝါးတင်ပြီး ဘာလုပ် လိုက်မှန်းတော့မသိ၊ ခွစီးထားသည်မှာ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထဲတွင် ရုပ် သေဓာတ်ပုံပြသည့်နည်း ထိုးမည့်တန်းလန်း လက်သီးကိုမြှောက် ကာ တစ်ချီတည်း ကျောက်ရုပ်လိုငြိမ်သွားသည်။

မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားသော ခွစီးကိုယ်ခန္ဓာအား ဒရိုင် ဘာလူရွယ်က ဘေးသို့ တွန်းလိုက်သောအခါ တိုင်တစ်လုံးလဲ ကျသလို ခွစီးကောင်ဘေးသို့ ရုပ်သေပုံကြီးဖြင့်ပင် လဲကျသွား သည်ကို မိုးက အံ့သြစွာတွေ့နေရသည်။

ထိုစဉ် ဘောနက်ပေါ် လဲကျခဲ့သော မောင်မောင်တာ နှင့် ချာလီတို့ လက်နက်ကိုင်ပြီး လာကြသည်ကို မိုးက လှမ်းမြင် လိုက်သည်။

“နောက်မှာ ... နောက်က လာနေပြီ၊ ဟေး ... ဟိုအစ်ကို နောက်မှာလေ နောက်မှာ”

မိုး၏ ပျာပျာသလဲ ကုန်းအော်သတိပေးသံကြောင့် လတ်လတ်ကို ထူနေသော ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က နောက်သို့ ချာခနဲ

ပြန်လှည့်ရင်း လတ်လတ်ကိုလည်း ကြားလောက်အောင် အော် ပြောလိုက်သည်။

“လူချင်း အပူးမခနဲ၊ ခြေဖျားထိပ်ကိုသုံး၊ တံတောင်နဲ့တွက်”

မောင်မောင်တာနှင့် ချာလီသည် ကားထဲမှ တောင် ဆုပ်ခန့်ရှည်သော ဝက်အူလှည့်ကို မောင်မောင်တာက ကိုင်ထား သည်။

ချာလီက ဆယ့်ရှစ်စပါနာကွင်းတစ်ဖက် ခွတစ်ဖက် သံထည်သံချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

ယခုထစ်ကြိမ်တွင်မူ ဒရိုင်ဘာလူရွယ်၏ အရည် အချင်းကိုရိပ်မိသွားပြီမို့ ဇွတ်အတင်း မထိလေးစား မဝင်ရဲပါလေ တော့။

လူတွေသည် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဤပွဲမျိုးကို တော်ရုံတန်ရုံ ဘေးမှမဆီမဆိုင်လူများက ဝင်မဖျန်ရဲပေ။ လူရွယ် ခြောက်ဦး သတ်ပုတ်သည့်ပွဲသည် ဘေးမှကြည့်ရုံဖြင့် ထိတ်လန့်ဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် ဘာမထိလေးကောင်း၏ပုံစံရော၊ လတ်လတ်၏ ပုံစံရောသည် လမ်းသရဲပုံစံတွေ ဆင်ယင်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

လမ်းသရဲအုပ်စုကို လူကောင်းသူကောင်းတွေက ဝေရာမဏီ အဝေးမှပင် ရှောင်ကြည့်ကြပါ၏။

ဘာမထိ နှစ်ကောင်တော့ လဲပြီနေလေပြီ။ ချာလီ နှင့် မောင်မောင်တာသည် သံထည်လက်နက် ကိုယ်စီကိုင်ရင်း တည့်တည့်မဝင်ဘဲ လတ်လတ်နှင့် ဒရိုင်ဘာလူရွယ် ရပ်နေရာသည် လက်ဝဲဘက်တစ်ယောက် လက်ယာဘက်တစ်ယောက် ပန်းဝတ်ကြ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဆီးခုံကို အကန်ခံထားရသော ဘာမထီကောင်သည် လူးလူးလွန်လွန် ရှိလာသည်ကို မိုးက လှမ်းမြင်နေရသည်။

မိုးသည် ကားထဲတွင် ဘာပစ္စည်း ညာပစ္စည်း တစ်ခုခု လိုက်ရှာသည်။ လက်နက်အဖြစ်သုံးရန် ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့။ ဦးဒေဝကြီးက ကားကိုသာ မောင်းပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ဖို့အတွက် ပလာယာတစ်လက် ဝက်အူလှည့်တစ်ချောင်းပင် ဆောင်မထားပေ။ ကားပျက်လျှင် ဝပ်ရှောပို့သည်။ အိမ်က ကားတွေကလည်း ပျက်ခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဒါဆိုလည်း ဖြစ်တယ်”

ဟု မိုးက သူ့ဟာသူ ရေရွတ်ရင်း တရုတ်ကရားပုံစံ စဉ်ဖြင့်လုပ်သော ရေခွေးကြမ်းကရားကို တွေ့သည်။ ဖန်ခွက်တစ်လုံးလည်း တွေ့သည်။ ဦးဒေဝကြီးက ကားမောင်းရင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်သောအကျင့် ရှိပေသည်။ မိုးသည် စဉ်ကရားကိုရော ဖန်ခွက်ကိုပါ ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကဲဟာ”

စဉ်ကရားအိုးကို မောင်မောင်တာထံသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ကဲဟာ”

ဖန်ခွက်ကို ချာလီထံ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

မိုးစံနွာက သူ့ခြံထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ရေအိုင်ဘေး ကန်ဘေးရောက်သွားသည့်အခါဖြစ်ဖြစ် ခဲတွေကို ကောက်ပစ်သော အလေ့အကျင့်ရှိသည်။ လူကလည်း အားနှင့် ခွန်နှင့် ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။

စဉ်ကရားအိုးသည် လေတွင်ဝဲကာ မောင်မောင်တာထံသို့ တန်းဝင်သလို ဖန်ခွက်ကလည်း ချာလီထံ တန်းဝင်သည်။

နစ်ယောက်စလုံး မိုးပျံ့ကရားနှင့် ဖန်ခွက်ကို ရှောင်တိမ်းသည်မို့ အကွက်တွေ ပျက်သွားသည်။ ကိုယ်ဟန်အနေအထား ညီယွင်းသွားသည်။

ဒါမျိုးကို ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က အလွန်မျက်စိလျင်ပုံရသည်။

ဝက်အူလှည့်ကိုင် မောင်မောင်တာအား လွှားခနဲအုပ်ကာ ဝက်အူလှည့်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

လွှားခနဲ ခုန်အုပ်သူက ထုံးစံအတိုင်း အပေါ်စီးရသည်။ ပြီးဒရိုင်ဘာလူရွယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်ပြီးသေးသွယ်သော်လည်း အလေးချိန်နည်းသည်မဟုတ်။ ပေါင်တစ်ရာသုံးလေး ဆယ်ခန့်ရှိသည်။ မောင်မောင်တာ ပက်လက်လဲကျသည်နှင့် သူ၏ဝက်အူလှည့်ကိုင်လက်ကို ပလက်ဖောင်းဖြင့် သုံးလေးချက် ဒရိုင်ဘာလူရွယ်ကို ရိုက်လိုက်သည်။

ဝက်အူလှည့် လွတ်ကျသွားပါ၏။

ဒေါသအလျှောက်သာ ဆိုပါလျှင် ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က ဝက်အူလှည့်ကို ကောက်ယူပြီး မောင်မောင်တာ၏ရင်ဘတ် ဝမ်းဗိုက်တို့ကို ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ထိုးလိုက်ချင်စရာဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က ဝက်အူလှည့်ကို ကောက်ယူသော်လည်း မထိုးပေ။ နောက်ထပ် မထနိုင်အောင် မောင်မောင်တာ၏မေးရိုး နားထင်ကို လက်သီးဆတ်ဆတ်လေးတစ်ချက်

ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ မောင်မောင်တာမှာ နားထင်ကိုထိသော လက်သီးဒဏ်ကြောင့် မူးသွားသည်။ ပြီး ... ခဏတစ်ဖြုတ် သတိ မေ့သွားပါ၏။

“ဟေး ... ဟေး ... တော်ကြ ... တော်ကြစမ်း”

စောစောကတည်းက ကြည့်နေသော ဌာနေရပ်ကွက် လူကြီးတွေဖြစ်ဟန်တူသော စတိုးဆိုင်မှပုဂ္ဂိုလ်၊ ကုန်ခြောက်ဆိုင် မှပုဂ္ဂိုလ် စသည့် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေ ဝိုင်းလာပြီး ရန်ပွဲအလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

လတ်လတ်နှင့် သတ်ပုတ်ဆဲ ချာလီကိုလည်း လူကြီး နှစ်ဦးက ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ လဲကျနေသော မောင်မောင်တာနှင့် အခြားဘာမထိကောင်တွေကိုလည်း လူကြီးတွေက သတိရအောင် ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးသည်။

လတ်လတ်နှင့် ဒရိုင်ဘာလူရွယ်ကတော့ သူတို့ ဘာသာ အေးအေးနေသဖြင့် အရပ်လူကြီးတွေက ချုပ်ကိုင်ထားရန် မလိုပေ။

ထို့ပြင် ဤကိစ္စ စတင်ဖြစ်ကတည်းက လတ်လတ် နှင့် ဒရိုင်ဘာလူရွယ်ဘက်က မလွန်ကြောင်း သူတို့ အစအဆုံးမြင် တွေ့နေရသည်။

“လွှတ် ... လွှတ်ကြစမ်း၊ ခင်ဗျားကြီးတွေက ဘာမို့လို့ ကျုပ်တို့ကို ဝင်ဆွဲထားတာလဲ၊ ဖယ်ပေး”

ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ယောက်က ရယ်လိုက်ပေသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... အေးပေါ့ကွာ၊ တို့ ဟောဒီ ငါးယောက် ကလည်း သက်ဆိုင်ရာက အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ ရပ်ကွက်

လူကြီးတွေပဲကွ၊ တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူအများကို အနှောင့် အယှက်ဖြစ်စေတဲ့ မင်းတို့ကို ရဲစခန်းအပ်ဖို့ တို့မှာ တာဝန် ရှိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“အပ်လေ၊ ရဲစခန်းအပ်တာလောက်များ ထည့်ပြောနေလို့၊ အဲ ... ကျုပ်တို့ကိုအပ်ရင် ဟောဒီ နှစ်ကောင်ကိုလည်း အပ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”

“အေး ... ဒါကတော့ မင်းတို့ စတင်ဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်က စပြီး နောက်ဆုံးအချိန် တို့ရောက်လာတဲ့အထိ ဘယ်သူက တရားလို ဘယ်သူက တရားခံဆိုတာ မြင်တွေ့တဲ့ သက် သေတွေက တစ်ပုံကြီးပဲ၊ အမှုတစ်ခုမှာ တရားလိုကို ရဲက စစ်မေးရုံပဲ စစ်မေးမယ်၊ ဖမ်းတဲ့ထုံးစံ မရှိဘူး၊ တရားခံကို တော့ ဖမ်းချုပ်ထားရစမြဲပဲ၊ တို့တိုင်းပြည်က ဥပဒေနဲ့စနစ် တကျ အုပ်ချုပ်တဲ့တိုင်းပြည်ပဲ၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ် တာ၊ ကဲ ... လောလောဆယ် ရာဇဝတ်ကြောင်းဆိုင်ရာ ရဲစခန်းမပို့ခင် ယာဉ်တိုက်မှုအတွက် ယာဉ်ထိန်းရဲကိုခေါ် ရမယ်၊ ယာဉ်မှုကိစ္စ ယာဉ်ထိန်းက လာစစ်ပါစေဦးပေါ့ ကွာ”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက အတည်အတံ့နှင့် မှန်ရာကို တကယ်လုပ်မည့်သဏ္ဌာန် ပေါ်လာသဖြင့် ဘာမထိလေးယောက် ပြီးသွားပုံရသည်။

“ဒါဆို ဒီအမှု ကျုပ်တို့ ကျေအေးမယ်၊ ကဲ ... ပြောဘယ် ကားကို ဘယ်လောက်လျော်ရမလဲ၊ ဟေ့ကောင် ချာလီ၊ ထုတ်စမ်း၊ မင်းပိုက်ဆံတွေကို”

ချာလီက နှစ်သောင်းတန်အုပ်ကိုထုတ်ပြီး လက်ဝဲ
ဖြင့် ပုတ်ပြလိုက်ပေသည်။

လတ်လတ်နှင့် ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က ဘာမှမပြောဘဲ
ဆတ်ဆတ်ကြံ မိုးက ရှေ့သို့တက်လာသည်။ သူမ၏ကားနီလေး
ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟောဒီ ကျွန်မတို့ကားဟာ ခုခေတ်ကာလပေါက်ဈေးနဲ့
ရင် သုံးသိန်းတန်တယ်၊ ရှင်တို့လည်း ကားသစ်စီးနေတဲ့သူ
ပဲ၊ ဘယ်ကား ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတာ သိမှာပဲ၊
အခု ကျွန်မကို ငွေသုံးသိန်းပေး၊ ဒီကားနီလေးကို ရှင်တို့
ယူသွား၊ စာချုပ်၊ ချုပ်ပြီး ပေးလိုက်မယ်”

“ဟာ ... ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မဟုတ်တာ”

မောင်မောင်တာက ပြုံးပြင်းပြင်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ရင် အမှုဖွင့် ဒါပဲ၊ ရှင်က အလျော်ပေးမယ်ဆိုလို့
ကျွန်မကပြောတာ၊ ဘာလဲ ရှင်ပေးချင်တဲ့ အလျော်ဆိုတာ
က ကွဲသွားတဲ့ မီးလုံးတန်ဖိုးနဲ့ ဘော်ဒီပြန်ထု ဆေးသုတ်
ပေးမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

“အဲ့ဒါ ထုံးစံပဲ၊ မသကာ နှင့်ကားပြန်လုပ်ရင် ငါးထောင်
ခြောက်ထောင်ပေါ့”

“ဒီမှာရှင်၊ ပကတိကောင်းနေတဲ့ကားကို တိုက်ခိုက်မိလို့
ပြန်ပြင်တယ်ဆိုတာ အပျက်ကို ပြန်ပြင်တာပဲ၊ နဂိုပကတိ
အကောင်းတော့ ပြန်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင် နားလည်ရဲ့လား”

လူကြီးတွေရော ဘေးမှဝိုင်းကြည့်နေသူများပါ သိ
ချာသော မိန်းမပျိုငယ်ငယ်လေးက ဟန်ပါပါ အချက်ကျကျဖြင့်
နေသည်ကို သဘောကျစွာ ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

“ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်တွေကျွတ်ရော” ဟုလည်း ဘေးမှ
သုငယ်ထဲက အသံကြောင်လေးနှင့် ပြောလိုက်ရာ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

မိမိုးကလူကြီးငါးယောက်ကို လိုက်ကြည့်ပြီး တောင်း
နေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေးကြီးတို့ကို မိုး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စ ယာဉ်
ထိန်းရဲခေါ်ပြီး အမှုပဲလုပ်ပေးပါ၊ မိုး မကျေအေးပါဘူး၊
ဒီလိုလူတွေကို ဒီလိုအရေးယူမှ မှတ်လောက်သားလောက်၊
ဖြစ်သွားစေချင်လို့ပါ၊ ကားပျက်စီးသွားတာကို မိုးတို့ဟာ
မိုးတို့ ဘော်ဒီရုံမှာ ပြန်ပြင်ပါမယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့ကို
ရဲစခန်းဆက်ပို့ပေးပါ၊ မိုးတို့ အမှုလိုက်ဖွင့်ဆိုရင် ဖွင့်ပါ
မယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မိမိုး၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြလဲဟင်၊ လတ်လတ်
မောင်လေးတို့ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် မြတ်သူဇာသည် ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်ရောက်
လာသည်။ မိမိကားနီနားတွင် လူတွေဝိုင်းအုံနေသဖြင့် မိုးနှင့်
သတ်လတ်တို့ စိုးရိမ်ကာ အတင်းဝင်တိုးပြီး မိုးနှင့် လတ်လတ်
တော်တတ်ရပ်လျက်သားတွေ့မှ စိတ်အေးသွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်
နေသလဲ မေးရတော့သည်။

မိုးနှင့်လတ်လတ်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြ
သည်။ အရပ်လူကြီးတွေကလည်း စောစောက ငယ်ရွယ်သည့် မိုး
ပြောသည်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရှိနေစဉ် မြတ်သူဇာ ရောက်
လာမှ အုပ်ထိန်းသူပါလားဟု သိရှိကာ မြတ်သူဇာ ဘာလုပ်ချင်
သလဲဟု စောင့်နားထောင်နေကြသည်။

“အို ... နေပါစေ အမှုလည်းမလုပ်ဘူး၊ အလျော်လည်းမယူဘူး၊ ဦးလေးဒေဝ ပြန်လာမှ ပြင်ခိုင်းမယ်”

“အိုး ... ဒီအတိုင်းခံနေလို့ ဘာရမလဲ မမမြတ်ရဲ့၊ သူတို့ကလည်း နောက်ကဝင်တိုက်သေးတယ်၊ တိုက်တာမှ မိုးတုံတစ်စီးတည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီ အစ်ကိုမောင်းတဲ့ ရှေ့ကတိုယိုတာကားအဝါကိုလည်း တိုက်တာ၊ နောက်ပြီး သူတို့ကပဲ လူဝါးဝစကားပြောတယ်၊ ကိုကိုလတ်ကို ရန်လုပ်တယ် ဟိုအစ်ကိုကူလို့၊ နို့မို့ရင် ဟင်း”

မိုးက ဟိုအစ်ကိုကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပင် ထည့်ပြောရင်း လက်ညှိုးထိုးပြသဖြင့် မြတ်သူဇာက လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... မောင်လွင်ဦးပါလား၊ ဟို ... လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ရာပြည့်ကွင်းရှေ့မှာ မမကားနဲ့တိုက်မိတဲ့ မောင်လွင်ဦး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ၊ ကျွန်တော် လွင်ဦးပါ၊ အဲဒီညက အစ်မဆီက ငွေငါးရာခုနစ်ဆယ်တောင် ကျွန်တော် နေသွားတယ်လေ”

“ဪ ... ကွယ်၊ အရေးထဲမှာ”

မြတ်က ညည်းညည်းညာညာလေး ပြောလိုက်မိသည်။

လွင်ဦးပုံစံမှာ ကြွေးရှင်ကို တွေ့သဖြင့် အိုးမလုံအံ့ပွင့် ဖြစ်သွားပုံရပါ၏။

“ကုန်ပြီ ... ကုန်ပါပြီတော်၊ မော်တော်ကားနောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ရွတ်ရွတ်ကြေသွားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒရိုင်အာမထားချင်တာ၊ အိမ်ကလူကြီး သဘောကောင်းလို့ ဒီဒရိုင်ဘာခန့်မိတာ”

စီခနဲ အသံထွက်လာရာသို့ အားလုံး လိုက်ကြည့်မိနေသည်။

အသက်(၅၀)ခန့်ဖြူဖြူတုတ်တုတ် ခန့်ခန့် အမျိုးအမီးကြီးဖြစ်သည်။ အပြားကြီးတွင် ပန်းဖော်ထားသော လက်ဆွဲကတ်တစ်ဖက်တစ်ကွင်း ဝတ်ထားသည်။ သံကြိုးကွင်း ရွှေဆွဲကြိုးကြီးကို ချက်နားရောက်လုနီးပါး ဆွဲထားသည်။ စိန်နားကပ် နေထားသည်။ အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်အင်္ကျီထဘီ ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားသည်။ တစ်တန်းသွား စိန်လက်စွပ်သုံးကွင်း လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူမ၏နောက်တွင် မိုးစန္ဒာအရွယ်ထက် အနည်းငယ် ခြိုကြီးမည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ပါလာသည်။ မြင်ရုံနှင့် မိန်းမချောမိန်းမလှလေးမှန်း ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်သည်။ သွယ်သွယ်လျှလျနှင့် ကြောရှင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည်။

သူမတွင်လည်း ချယ်စိန်နားကပ်လေး ပန်ထားသည်။ ရွှေဆွဲကြိုးသေးသေးတွင် စိန်လောက်ကက်ကလေး တပ်ဆင်ထားသည်။ လက်ကောက်မှာ မြှောင်အလုံး လက်ကောက်လေး၊ လက်ဆာဘက်လက်တွင် တစ်ကွင်းတည်း ဝတ်ထားသည်။

အကောင်းစား ကြိုးအမည်းဖြင့် ရွှေရောင်နာရီလေး ထိုးလက်ဝဲလက်တွင် ပတ်ထားသည်။ ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီခါးညှပ်အနီကို ဝတ်ထားပြီး ထဘီက အနက်ခဲတွင် နီရဲသောပန်းပွင့်ကြီးတွေ ရိုက်ထားသည်။ သားအမိမှန်း သိသာပါ၏။

မိခင်ကြီးက ဒေါ်အာကျယ်မှန်း သိသာသလောက် မိန်းမပျိုလေးမှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့ပုံရပေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ၏“ချ”တိုယိုတာကား နောက်မှအတိုက်ခံရသည်ကို စွေ့စွေ့စုန်နေပုံရသည်။

“ကဲ ... မောင်လွင်ဦး၊ ဇော်တော်ကား ဒီလောက် ကွေးကောက် ပိန်ချိုင့်သွားအောင် မင်း ဘယ်တိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး။”

“ကျွန်တော်က မတိုက်မိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ဦး၊ ကျွန်တော်ရပ်ထားတာကို နောက်က ဝင်တိုက်ခံရတာပါ။”

“အို ... မင်း ပေါ့လျော့လို့ အတိုက်ခံရတာပေါ့၊ တကယ်ဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရာမျိုးမှာ သွားရစ်ထားပါလား၊ နေရာတကာ မင်းက ဂူဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ ကားရပ်ကာနဲ့ စာအုပ်ကောက်ကိုင်တာပဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ပဏ္ဍိတကြီးများ မှတ်နေသလား၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ဒီကားနဲ့ မဖြစ်ဘူး။”

“အို ... မေမေကလည်း အဲဒါတွေ အိမ်ကျမှ ပြောပေါ့၊ ဈေးလယ်ကောင် လူလယ်ကောင်မှာ ရှက်စရာ၊ ကိုလွင်ဦးကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံဖြစ်တယ်ဆိုတာ အရင်မေးပါဦး။”

သမီးဖြစ်သူက လူအများရှေ့တွင် ရှက်ဟန်ရှိနေပြီး မိခင်ကို ဖျောင်းဖျစ်ကားပြောပေသည်။

အဒေါ်ကြီးက သမီးကိုပြန်လှည့် မျက်စောင်းထိုးရင်း တစ်ခုခုပြောမည် အလုပ်မှာပင် လတ်လတ်က ဝင်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဒီမှာ အန်တီ၊ အဲဒီ တိုယိုတာကားအဝါဟာ အန်တီကားဆိုရင် အဲဒီကားအဝါကို နောက်က ဝင်တိုက်တာ ဟောဒီ ကျွန်တော့်ကားအန်ကပါ၊ ကိုလွင်ဦးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါ

ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီနေရာမှာ ကပ်ရပ်နိုင်ဖို့ သက်ဆိုင်ရာက ခွင့်ပြုထားတဲ့ နေရာပါ၊ ဒီပြင်နေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ကားရပ်ဖို့ ပလက်ဖောင်းမှာ အနီရစ်တွေ ဆွဲထားလို့ ရပ်ခွင့်မရှိပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”ဟု အရပ်လူကြီးတွေကလည်း ဝင်ပြောသည်။

ကားစတိုက်ပုံကအစ နောက်ဆုံး ဒရိုင်ဘာတွင် ပြစ်မရှိကြောင်း ဝင်ပြောပါ၏။

“အဲဒါ သူတို့တိုက်မိတဲ့အတွက် ဟောဒီ သူငယ်တွေက လျော်ပါ့မယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ အဒေါ်က အလျော်မလိုဘူးဆိုလည်း သက်ဆိုင်ရာ ယာဉ်ထိန်းရဲကို ခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ အမှုဖွင့်ပေါ့ဗျာ”

အန်တီအဒေါ်ကြီး နားမဝင်ပေ။

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကားက သူများကိုတိုက်တိုက်၊ သူများကားက ကိုယ့်ကားကိုတိုက်တိုက် တိုက်ပြီဆိုကတည်းက ဒရိုင်ဘာအသုံးမကျလို့တိုက်တာ၊ ကဲ ... လွင်ဦး၊ မင်း ငါ့ကားကို ဆက်မောင်းစရာ မလိုဘူး၊ မင်းလခကို ရက်တွက်အတိုင်း တစ်ပြားမကျန် ငါပေးမယ်၊ မင်း အိမ်လာပြီးမယူနဲ့၊ ဈေးက ငါ့ဆိုင်မှာလာယူ၊ ငါ အလျော်လည်း မယူဘူး၊ အမှုလည်း မဖွင့်ဘူး၊ အမှုဖွင့်ရင် အိမ်ကလူမကြီးမငယ်နဲ့ ရုံးချိန်းသွားရ၊ ဟိုလိုက်ရ ဒီလိုက်ရနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ဦးမယ်၊ ကဲ ... မှူးမား၊ နင်ပဲ ကားကိုမောင်းခဲ့ပေတော့၊ ဒါပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေ၊ အိမ်ကျမှ ဖေဖေကိုပြောပြပြီး မေမေကြိုက်သလိုလုပ်ပေါ့၊ အခုတော့ ကိုလွင်ဦးပဲ လိုက်မောင်းပါစေ”

“လျှာမရှည်နဲ့ တူးမာ၊ ငါက မောင်းဆိုမောင်း၊ ဒါပဲ”

အန်တီ အဒေါ်ကြီးသည် ခြေလှမ်းဆောင့်ဆောင့်ဖြင့် ထွက်သွားပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်နေလိုက်ပေသည်။

တူးမာဆိုသည့် အမျိုးသမီးချောလေးက လွင်ဦးကို ကြင်နာသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ပြီး ...

“တူးမာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုလွင်ဦး၊ မေမေအကြောင်းလည်း ကိုလွင်ဦး သိသားပဲ၊ အိမ်ကျမှ ဖေဖေကို တူးမာ ငွေချာရှင်းပြပါမယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက် နေပြီးရင် ကိုလွင်ဦး တူးမာတို့ဆိုင်ကို လာခဲ့လေနော်၊ တူးမာ သွားမယ်”

လွင်ဦး ဆိုသည့် ဒရိုင်ဘာလူရွယ်သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြော။ သူ၏သွားစွယ်လေးနှစ်ချောင်း ပေါ်သည်အထိ ပြုံးနေပေသည်။

ကျေနပ်ရွှင်မြူးသော အပြုံးမျိုး မဟုတ်ပါလေ။ လောကကြီးမှာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်စမ်း ပြုံး၍ခံလိုက်မည်ဆိုသည့် အားမာန်တင်းရသော အပြုံးမျိုးဖြစ်ပါ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်မောင်တာနှင့် ချာလီတို့အုပ်စုသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တို့ပြီး သူတို့ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းပြေးသွားတော့သည်။

အရပ်လူကြီးတွေကလည်း မတားမြစ်တော့ပေ။ အတိုက်ခံရသော ကားနှစ်စီးလုံးက အလျော်လည်းမယူ၊ အမှုလည်း

မလုပ်ပါဟု ဆိုနေမှတော့ အရပ်လူကြီးတွေ ဝင်ရောက်စရာမလိုတော့ပေ။ သူတို့ဘာသာပင် ပြန်သွားကြလေသည်။

ကိုလွင်ဦးလည်း ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်ရှိရာ လှမ်းကြည့်ရင်း မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုလွင်ဦး ဆိုတဲ့လူ ခဏလေးဗျာ”

ဟု လတ်လတ်က လှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် လွင်ဦးရပ်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မမမြတ်၊ ဒီလူကို မမမြတ် သိတယ်နော်”

“မမမြတ် ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ၊ တစ်ခါက ညဘက်ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့တိုက်မိတဲ့အကြောင်းလေ၊ အေး... အတိုက်ခံရတာသူပဲ၊ သူနဲ့ မမမြတ် သိသလားဆိုရင် အခု ဒုတိယအကြိမ် ထပ်တွေ့ဖူးတာပဲ သိတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူ မဆိုးဘူး မမမြတ်၊ သူ ဝင်ကူလို့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ ဘာမှမဖြစ်တာ”

“ဟုတ်တယ် မမမြတ်၊ ဒီလူ သိပ်ကိုတော်တာပဲ၊ ဟိုကောင်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မှောက်သွားအောင် ချပစ်တာ”

ဟု မိမိုးကလည်း ဝင်ပြောပေသည်။

“ဒီလိုလေ ... ကျွန်တော် ပြောတာက ဒီလူ အခု ကျွန်တော်တို့မျက်စိအောက်မှာပဲ အလုပ်ပြုတ်သွားပြီ၊ သနားစရာပဲ၊ အခုလောလောဆယ် အိမ်မှာ ဦးလေးဒေဝလည်း မရှိဘူး၊ ဦးလေးဒေဝ ပြန်လာတောင်မှ ဒီလူကြီးက ညနေခြောက်

နာရီကျော်ရင် ခွက်မော့ချင်တာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကျူရှင်တွေနဲ့ အိမ်ကကားကို လိုက်မောင်းမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ မမမျိုးက တစ်ခါတလေ ညဦးပိုင်း ဘုရားကိုးဆူတို့၊ ဝတ်ရွတ်သွားတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမမြတ်၊ ဦးလေးဒေဝက မိုးကို ကျောင်းကြို ကျောင်းပို့တော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုကောင်လေးတွေ စတာတို့၊ လိုက်ရတာတို့ကျရင် ဦးလေးဒေဝကြီးကိုယ်တိုင်က ကြောက်နေတာ”

မြတ်သူဇာ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ရသည်။

အငယ်နှစ်ယောက်က ဆန္ဒလည်းရှိနေသည်။ သူတို့ ပြောသမျှလည်း မှန်နေသည်မို့ မြတ်သူဇာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို ကားပေါ်ခေါ်တင်သွားပြီး စကားပြောတာပေါ့လတ်လတ်၊ ဒီလမ်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ကြီး မကောင်းဘူး၊ မင်းပဲ မောင်လွင်ဦးကို ခေါ်လိုက်ပါ”

လတ်လတ်က လွင်ဦးရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ပခုံးဖက်ကာ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ရှေ့ခန်းတွင် လတ်လတ်က မောင်းပြီး ဘေးမှ လွင်ဦး ထိုင်စေသည်။

မြတ်နှင့် မိုးက နောက်ကူရှင်တွင်ထိုင်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်း ဘယ်ကိုသွားမလဲ မောင်လွင်ဦး၊ ပြီး ဘာဆက်လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ကျွန်တော် မြို့ထဲသွားမလို့ အစ်မ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ အပေါင်းအသင်းတွေဆီ အခုသွားစုံစမ်းမှာပဲ၊ ရရာ ကျပန်းလုပ်ရမှာပေါ့ အစ်မ”

“နုနု အမျိုးသမီးကြီးဆိုမှာ မောင်လွင်ဦး လုပ်နေတာလခဘယ်လောက်ရသလဲ”

“သူ့ထမင်းကျွေးတယ်၊ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာ နေခွင့်ပေးတယ်၊ တစ်လ နှစ်ရာနဲ့ပဲ”

“ဒီခေတ်ထဲမှာ တစ်လနှစ်ရာနဲ့လုပ်တဲ့ ဒရိုင်ဘာ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ဗျ”

ဟု ပြောပြီး လက်လတ်က ရယ်ပေသည်။

“ဒီမယ် မမမြတ်၊ ဦးလေးဒေဝကြီးကို မမမြတ် တစ်လကို ရှစ်ရာပေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး လတ်လတ်၊ ဦးလေးဒေဝက မမမြတ်တို့မိသားစုအားလုံးက ဦးလေးအရင်းလို သဘောထားခဲ့တာ၊ ကားမမောင်းလည်း မမမြတ်က ဦးလေးဒေဝကို စေတနာနဲ့ပေးမှာပဲ၊ ဘာဘတို့ မယ်မယ်တို့ လက်ထက်ကတည်းက ဦးလေးပဲဟာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မမမြတ်ရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောတာက ကိုလွင်ဦးအတွက် ပေးဖို့လခကို ချင့်ချိန်နိုင်အောင် ဦးလေးဒေဝကိုပေးတာ ပြောတာပါ၊ အလုပ်သဘော ပြောတာလေ၊ သံယောဇဉ်ပိုင်းက တခြားပေါ့”

“ကဲ ... ဒါဆို မောင်လွင်ဦးကို မမမြတ်က မေးမယ်၊ မမမြတ်တို့အိမ်မှာ ကားမောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်မလား”

“ကျွန်တော့်မှာ တခြားရွေးချယ်စရာမှ မရှိတာပဲ မမမြတ်၊ အခု မြို့ထဲသွားမှာတောင် ရရာအလုပ် လုပ်မလို့ ရည်ရွယ်တာပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် မမမြတ်က တစ်လကို ငါးရာပေးမယ်၊ မမမြတ်တို့ ကားဂိုဒေါင်က အရှည်ကြီးပဲ၊ အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတွေဖွဲ့ထားသေးတယ်၊ ဦးလေးဒေဝလည်း အဲဒီအခန်း တစ်ခန်းမှာနေတယ်၊ မောင်လွင်ဦး နေဖို့လည်း တစ်ခန်း ရမယ်၊ ထမင်းကျွေးမယ်၊ ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်လည်း ဦးလေးဒေဝအတိုင်းပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ လုပ်နိုင်မလား”

“ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက အခု မမမြတ်ရဲ့အလုပ်လောက် ကောင်းတဲ့အလုပ်မျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြုံသေးပါဘူး မမမြတ်၊ ကျွန်တော် လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လုပ်ပါ့မယ်”

“အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးရှိတယ်၊ ကားဖြူတစ်စီးနဲ့ မော့ဒီကားနီ တစ်စီးပဲ၊ ကားဖြူကတော့ မမမြတ် ကျောင်းသွားကျောင်း ပြန် ယူသွားတယ်၊ ကားနီကတော့ လတ်လတ်နဲ့ မိုးကို ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့ လုပ်ပေးရတယ်၊ အိမ်က အစ်မ အကြီးဆုံး မမမျိုး ဈေးသွားသွား ဘယ်သွားသွား ကားနီ ကို အသုံးများတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဒါတွေအားလုံး ဦးလေး ဦးဒေဝက လုပ်ပေးတယ်၊ အခု မောင်လွင်ဦး ရောက်လာရင် ဦးလေးဒေဝနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး တစ်လှည့်စီမောင်း ပေါ့”

ဤမှာပင် ကိုလွင်ဦးအား အလုပ်ခန့်ထားရေးကိစ္စ ဆက်ပြောရန် မကျန်တော့ပေ။

“ဒီမှာဗျ ကိုလွင်ဦး”

“ပြောပါ ကိုလတ်လတ်”

သူ့အား ကိုလတ်လတ်ဟု ခေါ်လိုက်သည်ကို လတ်လတ် ဘဝင်မကျလှပေ။ မိမိ၏လစာအလုပ်သမား မဖြစ် မီက ကိုလတ်လတ်ဟု ခေါ်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ ယခုမှ ဦးလေးဒေဝတို့ ဒေါ်သာယာတို့ ခေါ်သလို သူ့အား ကိုယ်တော် လေးဟု ခေါ်စေချင်သည်။ သည်ကိစ္စ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောသည် ထက် ဦးလေးဒေဝက တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းသင့်သည်ဟု လတ်လတ် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟို ... ခုန ခင်ဗျားကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်တဲ့ အန်တီကြီးက ဒေါ်ဒေါ်စိုးတဲ့လား၊ အဲဒီအန်တီကြီးနဲ့ ပါလာတာက တူးမာ တဲ့နော်၊ တူးမာက အန်တီကြီးရဲ့သမီးလား၊ တူးမာမှာ အစ်ကိုတွေ မောင်နှမတွေ ဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ သူတို့က ဘယ်မှာနေပြီး ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“တူးမာ နာမည်အရှည်က ကေသီခိုင်တဲ့၊ သူ့အဖေက ဦးမင်းခိုင်တဲ့၊ ဆောက်လုပ်ရေးရုံးမှာ အင်ဂျင်နီယာလို့ပြော တာပဲ၊ အမေကတော့ ခုနတွေ့တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်စိုးတဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ် ဈေး ဗဟိုရုံးမှာ အထည်ဆိုင်နဲ့တွဲပြီး ‘ခိုင်စိုးအထည်ရတနာ’ ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ အထည်တွေ စိန်ရွှေလက်ဝတ်ရတနာ တွေရောင်းတယ်၊ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမှာ သူတို့ခြံနဲ့တိုက် ရှိတယ်”

“ဟ ... ဒါဆို တော့စိတ်ကပါလား၊ ဒါတောင် ‘ဈာန်’တို့ယိုတာကား စီးနေသတဲ့လား။”

“ဈာန်တို့ယိုတာကားက ဒေါ်ဒေါ်စိုး မိဘလက်ထက်ကတည်းက နိုင်ငံခြားက အသစ်မှာစီးတာလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ဆိုပါတော့၊ ဒီကားကို ဒေါ်ဒေါ်စိုးက မိဘအမွေကားမို့ သိပ်မြတ်နိုးတယ်၊ ကားပြင်လို့ အပိုပစ္စည်း ဒီမှာဝယ်မရရင်တောင် ဂျပန် စင်ကာပူကို မှာတယ်၊ နောက်ပြီး သူတို့အိမ်မှာ ကားသိပ်မလိုဘူး၊ အန်ကယ်ဦးမင်းခိုင်ကို သူ့ရုံးက မာဒေါဂျစ်တစ်စီး ဒရိုင်ဘာနဲ့ပေးထားတယ်။”

“ဒါဖြင့် တူးမာ အဲ ... ကေသီခိုင် ကျောင်းတက်တော့ကော ကေသီခိုင်က ဘယ်နှတန်းမှာ တက်နေလဲ၊ အသက်ကော ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ ကိုလွင်ဦး။”

မြတ်သူဇာသည် သူ့မောင်လေး လတ်လတ်ကို အံ့သြနေပါ၏။ တူးမာခေါ် ကေသီခိုင် အကြောင်းကို ကိုလွင်ဦးအား အားတက်သရော မေးနေပေသည်။

တူးမာကို တွေ့တွေ့ချင်း လတ်လတ် မျက်စိတွေ သဘောကျသောကြောင့် တူးမာနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိပြီး ခင်မင်ပုံရသော မောင်လွင်ဦးအား အတင်းအလုပ်ခန့်စေချင်သည်ပဲလားဟုပင် ထင်စရာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

စောင့်ကြည့်ရဦးမည်ဟု မြတ်သူဇာ ရင်ထဲက မှတ်ယူထားပြီး လူငယ်နှစ်ဦး ပြောနေသည့်ကြားသို့ တစ်ခွန်းမှဝင်ရောက်မေးမြန်းခြင်း မပြုပေ။

“တူးမာက အခုဆိုရင် အသက်ဆယ်ကိုးနှစ် ဆိုပါတော့၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဆယ်တန်းအောင်တယ်လေ၊ အောင်မှတ်က မြန်မာစာအဓိကရတယ် ဆိုလားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့က သူ့အလှည့်စောင့်ရဦးမှာဆိုတော့ အခု ဒေါ်ဒေါ်စိုးနဲ့တွဲပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆိုင်ထွက်နေတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်စိုးကတော့ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရတောင် တူးမာကို ဆက်မထားချင်ဘူး၊ အန်ကယ်ဦးမင်းခိုင်ကတော့ ဆက်ပြီးတက်စေချင်တယ်၊ တူးမာကလည်း တက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ အဆုံးအဖြတ် မရှိသေးပါဘူး၊ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်က နှစ်နဲ့ချီပြီး စောင့်ရဦးမှာ မဟုတ်လား။”

“မောင်နှမ မရှိဘူးနော်”

“တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ”

အတန်ငယ် စကားပြတ်သွားသည်။ လတ်လတ်နှင့် စကားပြတ်သွားချိန်တွင် မိုးစန္ဒာက လွင်ဦးအား မေးမြန်းလိုက်သည်။

“မတူမာဟာ သူ့အမေ ခေါ်တာကို လိုက်မသွားခင် ကိုလွင်ဦးကို တောင်းပန်သွားတယ်နော်၊ ကိုလွင်ဦးနဲ့ မတူးမာ တော်တော်ခင်သလား။”

“သူတို့ရဲ့ ခိုင်စိုးရိမ်ငြိမ်မှာ အန်ကယ် ဦးမင်းခိုင်ကလည်း သဘောကောင်းပြီး အလုပ်သမားတွေ အပေါ်မှာ အဆင့်အတန်း မခွဲဘူး၊ သူတို့ ခိုင်စိုးရိမ်ငြိမ်ခြံထဲမှာပဲ အလုပ်သမားသုံးယောက်နဲ့ ပန်းထိမ်ဖွင့်ထားသေးတယ်၊ ဒီဖြင့် ထမင်း

ချက်တို့၊ အိမ်မော်တို့ မာလီတို့၊ ခြံစောင့်တို့လည်းရှိတယ်။ မိမိမိုး၊ တူးမာကလည်း သဘောကောင်းပြီး အဆင့်အတန်း ခွဲတဲ့စိတ်မျိုး မရှိပါဘူး။ အဲ ... ဒေါ်ဒေါ်စိုးကတော့ အဆင့် အတန်းလည်းခွဲတယ်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလည်း ပြော တတ်တယ်။ သူ့ အလျှော့ပေးပေါင်းတာက ပန်းထိမ်သမား သုံးယောက်တော့ အလျှော့ပေးပေါင်းတယ် မိမိမိုး”

မိုးစန္ဒာက နောက်မှာထိုင်ရင်း သူမဘာသာ လက် ကိုင်ပဝါပါးစပ်ပိတ်ပြီး ခွဲခနဲ ကျိတ်၍ရယ်ပေသည်။ သူမအား လွင်ဦးက မိမိမိုးဟု ခေါ်သည်ကို ရယ်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကိုလတ် ကရော မမမြတ်ကပါ ကိုလွင်ဦးရှေ့တွင် မိမိမိုးဟုခေါ်သည်။ ကြားသည့်အတိုင်း သူက မိမိမိုးဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မိုးနား ထဲတွင် ကြားရတာ တစ်မျိုးကြီး ဆန်းနေသောကြောင့် ရယ်မိ ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် မိုးကပင် စကားကို ပြန်ဆက်ပြောပေသည်။
“ဒါပေါ့၊ ပန်းထိမ်ဆရာတွေကျတော့ ချောရမှာပေါ့၊ သူ့ ရွှေတွေ ခိုးမှာစိုးလို့ နေမှာပေါ့”
ကိုလွင်ဦးက ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။
“ပြောဦးလေ၊ ကျွန်မမေးတာက မတူးမာနဲ့ ကိုလွင်ဦး ခင်မင်ကြသလားလို့”
“တူးမာကတော့ အဆင့်မခွဲတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတော့ ခင်မင် တဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး တူးမာရဲ့ပင်ကိုဗီဇစိတ် ဓာတ်ကိုက လူတစ်ဖက်သားကို ကြင်နာစိတ်၊ စာနာစိတ် ထားတတ်တယ်”

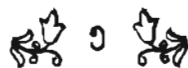
“ဒါဆို မင်းဘဝ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး တူးမာက ကြင်နာစိတ်ထားတာမျိုးလား မောင်လွင်ဦး”

ဟု မြတ်သူဇာက ကလေးတွေကြားတွင် ဝင်မေးချင် စိတ် ပေါက်မိသည်။

သို့သော် မိမိအနေနှင့် မေးသင့်သောမေးခွန်းမဟုတ် တဲ့ ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ကာ မမေးဘဲ နေလိုက်သည်။

မေးချိန်လည်း မရလိုက်တော့ပြီ။ မော်တော်ကားသည် သီရိရတနာရိပ်သာလမ်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး မဟာမြိုင်ဂေဟာ၏ ခြံထဲ သို့ ကွေ့ချိုးရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

ရှင်ဘုရင့်မုဆိုး ဖိုးချည်းပဲ ဖြစ်ရပေမပေါ့။

သည်အလွှာ သည်လူတန်းစားတွင် သည်လိုပိုင်ဆိုင်

မျိုး ရှိစမြဲဟု ဆိုရအံ့သည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမှ ခိုင်စိုးရိမ်ငြိမ်ခြံကြီးနှင့် နှစ်ထပ်
တိုက်မှာလည်း မြင်ရုံနှင့် ခမ်းနားကျယ်ဝန်းလှပေသည်။

ယခု မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးမှာလည်း ခြံတံခါးမှ
နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဆီသို့ မောင်းဝင်လာသည်ကပင် ဂဝံကျောက်နီနီ
တွေခင်းသော လမ်းနီလေး။

လက်ဝဲဘက်တွင် မရန်း၊ ပိန္နဲ၊ သရက်၊ မာလကာ
တည်း စသည့် စားသုံးပင်ကြီးတွေကို စနစ်တကျ စိုက်ထားရာ
အပင်ကြီးတွေမှာ ဝေသီခေါင်မြင့်မားပြီး ရွက်အုပ်ဖားဖား ကိုင်း
အပြာပြာနှင့် အပင်အောက်တွေမှာ နေပြောက်မထိုး အရိပ်ကျနေ
ပါ၏။

လက်ယာဘက်တွင် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ ဥပစာရှေ့
တည်တည်အနေနှင့် နှင်းဆီပန်းအိုးတွေ အရိပ်ကျရာအောက်နေရာ
တွင် ပိန်းပန်း ပန်းအိုးတွေ တန်းစီစိုက်ထားသည်မှာ တမျှော်တခေါ်
သည်။ လက်ယာဘက်အစွန်း ဖန်အိမ်မှန်အိမ်ဖြင့် စိုက်ထားသည်
များ ရှိသေးသည်။ သစ်ခွမျိုးစုံ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လတ်လတ်က ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ်ပေးသည်။
ဆက်ကိုမူ မပိတ်သေးဘဲ နှိုးထားသည်။

“ကဲ ... မမမြတ်နဲ့ မိမိုး ဆင်းကြပေတော့၊ ကျွန်တော်
ကိုလွင်ဦး နေဖို့ အခန်းလည်းပြရင်း ကားလည်း ဂိုဒေါင်
သွင်းရင်း ကားရုံဘက် ဆက်မောင်းသွားမယ်”

“အေး”

မြတ်သူဇာနှင့် မိုးတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။
မြတ်သူဇာက ချက်ချင်း အုတ်လှေကားအရှည်အလျားကြီးမတက်မီ
ထမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဪ ... မောင်းလွင်ဦးကို မမမျိုးနဲ့ ပြပေးရဦးမယ်၊
ထမင်းစား မောင်းထုတဲ့အခါ အိမ်ပေါ်လာခဲ့လေ”

လွင်ဦး ခေါင်းညိတ်သည်။

သို့သော် ထမင်းစားမောင်းထုတဲ့အခါဆိုသည့် စကား
ကိုမူ နားမလည်ပေ။ အကြမ်းဖျင်း တွက်ကြည့်ရသည်မှာ ထမင်း
စားဖို့ မောင်းထုခေါ်လိမ့်မည်ဟူ၍ တွက်မိသည်။

လတ်လတ်က ကားကို ဆက်မောင်းပြီး ဂိုဒေါင်ထဲ
သွင်းလိုက်သည်။ ဂိုဒေါင်ထဲတွင် မြတ်သူဇာစီးသော ကားပြုရှိ
နေသည်။

ဂိုဒေါင်သည် ကျဟ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ ရှည်မျောသည်။ ကားလေးစီးလောက် ချောင်ချောင်လေး ထားနိုင်ပြီး အမိုးကိုင်ထားသော လော်ရီကားဝင်နိုင်လောက်အောင် မြင့်မားသည်။

ထိုမြင့်မားသော ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်မှာပင် အခန်းထွေဖွဲ့ထားသည်။

ခပ်ကြမ်းကြမ်းစကားနှင့် ပြောရလျှင် အပေါ်ထပ်ကြီးသည် ဒရိုင်ဘာတန်းလျား အစေခံတန်းလျားပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဟောဒီ ဘေးဆုံးခန်းက ဦးလေးဒေဝကြီးရဲ့အခန်းပဲ”

ဦးဒေဝသည် ရွာပြန်သွားသော်လည်း သူ့အခန်းကို သော့ခတ်မသွားပေ။

လတ်လတ်က ဖွင့်ပြသည်။

(၁၂)ပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်သည်။ တစ်ယောက် အိပ်ခိုတင်တစ်လုံး၊ ဆိုင်ချုပ်မွေ့ရာပါးတစ်လုံး၊ အဖြူရောင်စာခြင်ထောင်၊ အိပ်ရာခင်းဖြူ ခေါင်းအုံးဖြူနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။

အိပ်ရာဘေးတွင် စာကြည့်စားပွဲ ထားရှိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသော စာအုပ်အချို့နှင့် လဲနေသော စာအုပ်အချို့ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရေနွေးဓာတ်ဘူးလည်းရှိသည်။ မုန့်ပဲသွားရည်စာထည့်သော ဖန်ဘူးအကြီး၊ အလတ်၊ အငယ်တို့လည်း ရှိသည်။ အဝင်၏လက်ယာဘက်နံရံတွင် ကပ်ထားသော မီးသွေးမီးဖိုတစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ ဂုန်နီအိတ်အောက်ခံ ခင်းထားပြီး တောင်းတစ်ခုတွင် မီးသွေးများ ထည့်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဦးဒေဝက ဘုန်းကြီးလူထွက်လေ၊ မယ်မယ်တို့ ဘာဘုရားတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ကျောင်းက ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးပဲ၊ လူထွက်ပြီး ဘာဘုရားဆီမှာ အလုပ်လာတောင်းတယ်၊ သူက သင်္ကန်းမစည်းခင်ကတည်းက ဒရိုင်ဘာအလုပ် လုပ်လာတာ၊ သူ့မိန်းမက နောက်လူတစ်ယောက်နဲ့လိုက် ပြေးတာကို စိတ်ဆင်းရဲပြီး သင်္ကန်းစည်းတာ၊ သုံးလေးဝါ လောက်ပဲ ရပါတယ်၊ ထွက်ပြီး မဟာမြိုင်ဂေဟာမှာ ဒရိုင်ဘာ လာလုပ်တာ၊ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားလောက်က တည်းကပဲ၊ စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တွေဟာ များသောအားဖြင့် ဘုန်းကြီးဖတ်တဲ့ စာအုပ်မျိုးတွေပေါ့၊ အဲဒီကတည်းက နောက်ထပ်လည်း အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ဒီမှာ အမြဲနေတာ၊ ညနေ ခြောက်နာရီနောက်ပိုင်းဆို ခွက်မော့တတ်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ နေလာခဲ့ဖူးတော့ သိပ်အသန့်အပြန့် ကြိုက်တယ်၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတယ်၊ အဲ ... တစ်ဆက်တည်း ပြောရဦးမယ်၊ ဦးလေးဒေဝကိုတော့ ခုတင် မွေ့ရာခြင်ထောင် အိပ်ရာခင်း ခေါင်းအုံး အားလုံး မမမျိုးကလေးတော့၊ ကျန်တဲ့ဓာတ်ဘူးတို့၊ နို့ဆီ သကြားတို့ ကော်ဖီမှုန့်တို့တော့ ကိုယ်ဟာကိုယ် ဝယ်ရတယ်”

လွင်ဦးက သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။

“နောက်တစ်ချက်က အိမ်ကြီးပေါ်ကို အိမ်ပေါ်က ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်ယောက်ယောက်က မခေါ်ဘဲနဲ့ မလာရဘူး၊ အိမ်မှာက ကျွန်တော်ကလွဲပြီး မိန်းမသားချည်းဆို

တော့ ယောက်ျားအလုပ်သမား အိမ်ပေါ်ကို မခေါ်ဘဲ
မလာရဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်ပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက မောင်းထုတဲ့အချိန်မှာ လာစားသောက်
တာ မမီလို့ လွဲသွားရင် နောက်ထပ် ခူးခပ်ပြီး မကျွေးဘူး
ကိုယ့်အခန်းမှာ ကော်ဖီဖျော်သောက်မယ် ဘာမယ်ဆိုလဲ
ကိုယ့်ဘာသာ လိုတာတွေ ဝယ်သုံးရမယ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်က
မောင်းထုပြီး ကျွေးတာမွေးတာကလွဲပြီး တခြားတာဝန်မယူ
ဘူး၊ ဒီတန်းလျားက လျှပ်စစ်မီးကို ညရှစ်နာရီမှာပိတ်တယ်၊
မနက်ခြောက်နာရီမှာ ပြန်ဖွင့်ပေးတယ်၊ လျှပ်စစ်မီးဖို
လျှပ်စစ် ရေနွေးဂေါက်တွေကို အသုံးမပြုရဘူး၊ အဲဒီတော့
ခင်ဗျားမှာ လိုအပ်တာတွေရှိလာမယ်၊ မမမျိုးဆီက တစ်လ
အတွက် ကြိုတင်ငွေထုတ်နိုင်တယ်၊ ကြိုတင်ငွေကိုရတဲ့လခ
ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး လစဉ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဖြတ်တယ်၊
ဒီတော့ ခင်ဗျားလိုအပ်တာတွေဝယ်ဖို့ မမမျိုးဆီမှာ တစ်လခ
ကြိုတင်ထုတ်ချင် ထုတ်ပေါ့ဗျာ”

“မလိုပါဘူး ကိုလတ်လတ်၊ အခုပြောတာတွေ အားလုံး
လိုလို ကျွန်တော့်မှာ ရှိပြီးသားပါ၊ ခိုင်စိုးရိမ်ငြိမ်မှာနေတုန်း
ကလည်း ခြံထဲက အစေခံတန်းလျားမှာ ကျွန်တော် တစ်
ခန်းနေခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါတွေ သွားပြန်ယူရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသွားယူမလဲ ကိုလွင်ဦး၊ ဟို ဒေါ်ဒေါ်စိုး
ဆိုတဲ့ အန်တီကြီးက သူ့အိမ်ကို ခင်ဗျား ပြန်မလာနဲ့လို့
မကြိုသွားဘူးတာ ကျွန်တော် ကြားလိုက်မိတယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ နေ့ခင်းကျရင် ခင်ဗျားအစ်မကြီးဆီမှာ ခွင့်
တောင်းပြီး ခိုလှုံချုပ်ချေး ကျွန်တော်သွားပြီး တူးမာနဲ့တွေ့
မယ်၊ သူတို့အိမ်မှာ နီတွတ်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်
ရှိတယ်၊ တူးမာက နီတွတ်ကို ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေအား
လုံး လေးဘီးကားနဲ့ တင်လာပေးဖို့ ကျွန်တော် တူးမာကို
ပြောရမှာပေါ့၊ အငှားကားခတော့ ကျွန်တော် ဆီးပြီးပေးရ
မှာပေါ့ဗျာ”

“တူးမာနဲ့ သွားတွေ့မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဒီနည်းပဲ ရှိတာပဲ၊ ဈေးပိတ်ရက်မဟုတ်တဲ့ နေ့ဆိုရင်
မနက်ကိုးနာရီလောက် တူးမာနဲ့ နီတွတ်က ဆိုင်ဖွင့်တယ်၊
မွန်းတည့်ဆယ်နှစ်နာရီကျမှ ဒေါ်ဒေါ်စိုး ဆိုင်လာတယ်၊
တူးမာက အိမ်ခဏပြန် ထမင်းစား ရေချိုးပြီး မွန်းလွဲနှစ်
နာရီ ဆိုင်ကိုပြန်လာတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်စိုးက အိမ်ပြန်ပြီး
တစ်ရေးတမောအိပ်တာ၊ ညနေလေးနာရီ ဆိုင်ပိတ်ချိန်မှ
ဒေါ်ဒေါ်စိုး ဆိုင်ပြန်လာတယ်၊ ဆိုင်သိမ်းပြီး တူးမာနဲ့အတူတူ
အိမ်ပြန်တယ်၊ ဒါကြောင့် မွန်းလွဲနှစ်နာရီကနေ လေးနာရီ
ကြား တူးမာဆိုင်မှာရှိတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကိုကြိုပြီး ကျွန်တော်
ခဏသွားလိုက်မလားလို့”

“တူးမာနဲ့တင် ခင်ဗျား အဆင်ချောပါ့မလား၊ ခင်ဗျားလခ
ကျန်ငွေထုတ်ရဦးမှာဆို၊ ဟိုအန်တီ မရှိဘဲ ရမတဲ့လား”

“ရပါတယ်၊ တူးမာ လုပ်တာဆိုရင် သူ့အဖေ အဖေက
ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသားပါ၊ နောက်ပြီး တူးမာက အနာရာမှာ

လိမ္မာတဲ့မိန်းကလေးမို့ရယ်၊ တကယ်တမ်း တူးမာ စိတ်ကြီး ပြီး တင်းတင်းမာမာ လုပ်လာရင် ဒေါ်ဒေါ်နီက လျှော့ပေး တတ်တယ်၊ မအေကိုယ်တိုင်က သိပ်မြှောက်စားတဲ့သမီး ပေးကိုး”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုလွင်ဦး၊ အခု မနက်ပိုင်းမှာ တော့ ဧည့်သည်ထမင်းကျွေးမလို့တဲ့၊ အဲဒီလာတဲ့ဧည့်သည် နဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအားလုံးကို မမမျိုးက မိတ်ဆက် ပေးဖို့ ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ နာရီပြန်နှစ်ချက်မထိုးခင် ဧည့် သည်ပြန်မှာပါ၊ ဧည့်သည်ပြန်ပြီးမှ အိမ်က ကားနီလေးနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး တူးမာဆီသွားရအောင် ကျွန်တော်ပါ လိုက် မှာလေ၊ ဟိုရောက်ရင် တူးမာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကိုလွင်ဦး က မိတ်ဆက်ပေးဖို့ပါ”

“ကျွန်တော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအတွက် ဒီအိမ်က ကားကို ကျွန်တော် မယူချင်ပါဘူး ကိုလတ်လတ်၊ ဒီနေ့မှ အလုပ်ခန့်တဲ့လူက ဒီနေ့ ကားယူသုံးတယ်လို့ ထင်မှာ ကြောက်တယ်”

“ရတယ်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်ပါ လိုက်မှာပဲဟာ၊ ကားနီလေး အတိုက်ခံရတာကို ဘော်ဒီရုံမှာလုပ်ဖို့ ကားယူသွားပြီး ညှိနှိုင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြီး ယူခဲ့မှာပါ၊ အပြန်ကျ ရင် တကယ်ပဲ ဘော်ဒီရုံကို ဝင်ပြတာပေါ့၊ ကားဆက်ပြီး ပြင်ဖို့ကလည်း ကိုလွင်ဦးပဲ လုပ်ပေးရမှာပဲဟာ၊ ဟိုကျရင်သာ ကျွန်တော်နဲ့ မတူးမာကို ကိုလွင်ဦးက မိတ်ဆက်ပေးဗျာ”

ကိုလွင်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပေသည်။

လတ်လတ်က ရွှီခနဲ လေချွန်ရင်း တန်းလျားအပေါ် ခု လှေကားအတိုင်း ဆင်းမည်ပြုစဉ် လှေကားပေါ်သို့ တက်လာ သော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပေသည်။

“ဟာ ... ဦးလေးဒေဝကြီး ပြန်လာပြီလား”

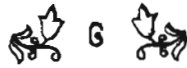
“ပြန်လာပြီလေ ကိုယ်တော်လေး၊ ခွင့်သုံးရက် ယူသွားတာ သောကြာနေ့ကသွားပြီး၊ အခု တနင်္ဂနွေ ပြန်လာခဲ့ရတာ ပေါ့”

“လာ ... လာ ... ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ဟောဒီက နောက်ထပ် ခန့်လိုက်တဲ့ လူသစ်ရောက်နေတယ်၊ ဦးလေးဒေဝနဲ့မိတ် ဆက်ပေးမယ်၊ ကျန်တဲ့မော်တော်ကားနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ကို ဦးလေးဒေဝတို့နှစ်ယောက် ညှိနှိုင်းကြပေါ့”

ဦးဒေဝနှင့် လွင်ဦးကို လတ်လတ်က မိတ်ဆက်ပေး ပြီးနောက် သူ၏မဟာမြိုင်ဂေဟာအိမ်ကြီးသို့ ပြန်သွားလေတော့ သည်။

နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် လွင်ဦးနှင့် ဦးဒေဝက ဘဝတူ ချင်း တရင်းတနီး ဖြစ်သွားသည်။ ဦးဒေဝက ဦးလေးအရွယ် အဖေအရွယ်မို့ လွင်ဦးက လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပေါင်းသင်း ခါ၏။

လောလောဆယ် လွင်ဦး၏ပစ္စည်းတွေ ရောက်မလာ
သေးမီ ဦးဒေဝက မြန်မာလုပ် မှုထည်ဖွင့် တပ်ဆင်ထားသော
ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေးထားသည်။

လွင်ဦးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို သူ့အားပေး
ထားသည့် အခန်းပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ခဏထိုင်ရင်း လတ်လတ်
အကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။

လတ်လတ်သည် မိမိအား အလုပ်ခန့်ရန် သူ၏အစ်မ
များကို တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောသည်။

ပြီး ကေသီနိုင်ခေါ် တူးမာ၏အကြောင်းကို အင်မတန်
အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးမြန်းသည်။

ယနေ့မွန်းလွဲ(၂)နာရီတွင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးလိုက်ပြီး
တူးမာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် အတင်းဇွတ်ပြောသည်။ လွင်ဦးက
လတ်လတ်ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပေးရန် သဘောတူလိုက်ရသည်။

လွင်ဦး တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း ပြုံးမိပါ၏။

လတ်လတ်နှင့် လွင်ဦးတို့ ဤကျားပွဲတွင် လွင်ဦး
ရှုံးသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

လတ်လတ်က သူ့ကျားတစ်ကောင်ကျွေးပြီး မိမိကျား
နှစ်ကောင်ကိုစားကာ ကင်းယူရန် လှမ်းချိန်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လတ်လတ်သည် ကွက်ကျော်မြင်တတ်နိုင်စွမ်းရှိပေ
သည်။

ကိစ္စမရှိ။

လတ်လတ်လိုလူနှင့်ဆိုလျှင် တူးမာတို့ဘက်က နာ
လည်းမနာ၊ သာလည်းမသာသော သွေးရည်တူကိစ္စ ဖြစ်နိုင်သည်။
တူးမာအတွက် လတ်လတ်သည် မဆိုးဟု လွင်ဦး မှတ်ချက်ချမိ
သည်။

“တောက် ... ဒီနေ့တော့ သေချာပြီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီမောင်း
မတီးမှာ”

“မောင်းမတီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ဦးဒေဝ”

“ဟ ... မောင်လွင်ဦးရ၊ မောင်းမတီးတော့ မနက်စာထမင်း
မစားရသေးဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဧည့်သည်လာပြီး
ဧည့်သည်ကိုကျွေးပြီးမှ ထမင်းမောင်းတီးမယ်ထင်တယ်”

“ဦးဒေဝက ဆာပြီလား”

“ဆာပြီပေါ့ကွာ၊ ငါက ကိုယ်ယူတဲ့ ခွင့်ရက်အတိုင်းရောက်
အောင် ပြန်ချင်ဇောကပ်ပြီး လမ်းမှာ ဘာမှမစားခဲ့ဘူး၊
မနက်စာမောင်းကို မိအောင်ပြန်လာတာ၊ ဒါဆို လမ်းက
ထမင်းဖိုးလည်း သက်သာတာပေါ့၊ လမ်းထမင်းဆိုင်ဆို
ပေမယ့် တစ်ခါစားရင် ငွေနှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကျွတ်
သွားတာပဲ မောင်လွင်ဦးရ”

“ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ကမ္ဘာအေးဈေးက ပြန်
ရောက်တာနာရီဝက်လောက်ရှိသေးတော့ ခုမှချက်ဖို့ပြုတ်ဖို့
စီစဉ်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ ခါတိုင်းဆို မျိုးထိပ်ထားနဲ့ ဒေါ်သာယာကို
မနက်ခုနစ်နာရီထက် နောက်မကျဘဲ ငါ ဈေးလိုက်ပို့ပေး
နေတာ၊ အိမ်ကိုရှစ်နာရီဆို ပြန်ရောက်တယ်၊ မနက်ထမင်း
စားမောင်းက ဆယ့်တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲကြား ထု
လေ့ရှိတာပဲ”

ယနေ့ ဈေးပြန်နောက်ကျကြောင်း လွင်ဦးကမပြော
တော့ပေ။ ပြောလျှင် အရှည်ကြီးပြောရမည်ကို မပြောချင်သော
ကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဦးဒေဝသည် ဝရန်တာ၏လက်တန်းကို လက်နှစ်
ဖက်ထောက်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့လည်းကောင်း၊ ခြံကျယ်ကြီးကို
လည်းကောင်း ကြည့်နေပေသည်။

“ဟောကွ ... ဟော ... လာကြပြီ၊ လာကြည့် မောင်လွင်ဦး
လာကြည့်၊ ဒါမျိုးက ကြည့်ရခဲတယ်”

“ဘာများလဲ ဦးဒေဝရဲ့”ဟု ပြောရင်း လွင်ဦးသည်
အပြင်ထွက်ကာ ဦးဒေဝဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“တွေ့လား၊ ဟိုမှာ မက်သလစ်ရွှေ့အိုရောင်နဲ့ လီမီတက်
ကားကြီး ခြံထဲကိုဝင်လာတာလေ၊ အဲဒါ ထမင်းကျွေးမယ့်
ဧည့်သည်ပေါ့၊ ဒီကားကြီးမျိုးတစ်စီးကို ဘယ်လောက်တန်
တယ် ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုကားသစ်ကြီးတွေနဲ့ မရင်းနှီးပါဘူး
ဦးဒေဝ၊ ဒီကားမျိုးတွေရဲ့ဈေးနှုန်းကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“အေး ... စီးပြီးသား နံပါတ်ယူပြီးသား ဆိုရင်တော့ ကို
သိန်းလောက်ရှိတယ်၊ သင်္ဘောချ ယာယီနံပါတ်နဲ့ဆိုရင်
ဆယ်သိန်းအထက်မှာ ဈေးရှိတယ်”

“ဒါဆို အခုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေက ဘော်ဇာတွေပေါ့နော်”

“အေး ... ဘော်ဇာဆိုတဲ့ စကားထက်ပိုပြီး မြင့်တဲ့စကား
ရှိရင် သုံးလိုက်ဦး၊ အခုလာတဲ့ဧည့်သည်မှာ မရွေ့ပြောင်း
နိုင်တဲ့ တိုက်တာဥယျာဉ် ခြံမြေတွေ ထည့်မထွက်နဲ့ဦး၊
သူတို့ဆီမှာ စိန် ရွှေ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေတင် ဆန်
ရှစ်လုံးကိုက်ပြည်တောင်းနဲ့ နှစ်ပြည်သုံးပြည်လောက်ရှိမယ်၊
ဟောကြည့် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးသား ဆင်းလာပြီ”

လွင်ဦး လှမ်းကြည့်သည်။ အတွင်းရှပ်အင်္ကျီအဖြူ
လက်ရှည် စတစ်လည်ကတုံးကော်လာအပေါ်တွင် မီးခိုးရောင်တိုက်ပုံ
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လုံချည်မှာ မန္တလေးပိုးအနက်ခံတွင် အဖြူ
ကန့်လန့်စင်းထားသည့် ချည်လုံချည် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအမျိုးသားကို လှမ်းမြင်ရသည်မှာ အတော်ကြီး
ကျက်သရေရှိလှသည်။ အသက်အားဖြင့် ဘယ်လိုမဆို သုံးဆယ်
ကျော်ပြီဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

“သူက ဘယ်သူတဲ့လဲ ဦးဒေဝ”

“ကိုရန်မျိုးနောင်တဲ့၊ အဲ ... ကြည့် ... ကြည့် ... ရန်မျိုး
နောင် ကားပေါ်က တယုတယတွဲခေါ် ဆင်းနေတာက
ရန်မျိုးနောင်ရဲ့မယ်တော် ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာတဲ့”

ဒေါ်အိန္ဒာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် နေရောင်
တွင် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လျှပ်ပြက်လိုက်သလား ထင်ရပါ၏။

အကြောင်းမူ ...

ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာ ဦးခေါင်းဘီးစပတ်တွင် ထိုးထား
သော ဆံထိုးမှစိန်သည်လည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီးကြီး ပန်ဆင်
ထားသော နားနှစ်ဖက်မှ စိန်နားကပ်သည်လည်းကောင်း၊ စိန်တစ်
လုံး တစ်လုံးသည် မန်ကျည်းစေ့ခန့်ရှိပြီး နေရောင်တွင် ရောင်ပြန်
ဟပ်လိုက်သောကြောင့် လင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းပင်။

လက်ကောက်ဝတ် တစ်ဖက်စီတွင် အိမ့်ညှိနေသော
အခေါက်ရွှေ ကျားခေါင်းလက်ကောက်ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ပိုးသားနုနု ဖြူလွလွ ပိုးသားစကို လက်ရှည်ရင်ပိုး
ချုပ်ထားပြီး စိန်ကြယ်သီးငါးလုံး တပ်ဆင်ထားသည်။ အပေါ်မှာ
ဇာပဝါဖြူဖြူ ပန်းတင်ပြီး ရင်ဘတ်ကို ပဝါစအုပ်ထားသည့်ကြား
က စိန်ရောင်တွေ ပြိုးပြိုးဖျပ်ဖျပ် ထွက်နေသေးသည်။

ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာ ဝတ်ထားသော ထဘီမှာ မီးနိုးနု
အခံတွင် တောက်ပသော အနက်ချိပ်ကြီး ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်စေ
သည်။

ခြေတွင်စီးထားသည်က ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်ဖြစ်
သည်။

“အဲဒီ ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာ ဝတ်ထားတဲ့ စိန်တွေ ရွှေတွေကို
ဘေးချိတ်ထား၊ သူဝတ်တဲ့ ချိတ်ထဘီ ဘယ်လောက်တန်
တယ်ထင်သလဲ မောင်လွင်ဦး”

“ကျွန်တော်က ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ ဦးဒေဝရယ်”

“အေး ... သူဝတ်တဲ့ ချိတ်ထဘီတစ်ထည်တည်းကို ငွေ
တစ်သောင်းကျော် ပေးရတယ်”

“ဟာဗျာ ... မဟုတ်တာ”

“ခက်တဲ့ မောင်ရင်ပဲ၊ ဒီမယ် မောင်လွင်ဦး၊ မင်းမသိတာ
ရယ် မမြင်ဖူးတာရယ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဟာဗျာ မဟုတ်
တာလိုတော့ မငြင်းနဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ အဲဒီလို ပိုးချိတ်
ထဘီနဲ့ လုံချည်ဆိုင်တွေရှိတယ်၊ မယုံရင် မင်းကိုယ်တိုင်
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်တဲ့အခါ ဝင်မေးကြည့်၊ တစ်ခါတလေ
စနေနေ့မျိုးမှာ ဒီအိမ်က မျိုးထိပ်ထားနဲ့ မိုးထိပ်ထား
ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားတတ်တယ်၊ ခါတိုင်းတော့ ငါမောင်းပြီး
ပို့ပေးတယ်၊ ဒီတစ်ခါ မင်းမောင်းပို့ရင် တစ်သောင်းကျော်
တန်ချိတ်ထဘီ ရှိမရှိ ဝင်မေးကြည့်”

“ထားပါတော့ ဦးဒေဝရယ်၊ ဦးဒေဝ ဒီလောက် အခိုင်အမာ
ပြောနေမှတော့ တကယ်ပဲ ထဘီတစ်ထည်တစ်သောင်းကျော်
တန်ရှိလို့ပေါ့၊ ဒါထက် အဲဒီလို ရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှင်ဟာ
ထမင်းငတ် မသေဘူးလား”

“ဘာကွ မောင်လွင်ဦး”

“ဪ ... ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ထဘီမျိုး တစ်နေ့လုံး
ထိုင်ရောင်းတောင် တစ်ထည်ရောင်းရရဲ့လားလို့”

“ဟ ... သွားပြန်ပြီ၊ မင်း တုံးပြန်ပြီ၊ အဲဒီဆိုင်မျိုးက တစ်
နေ့ တစ်နေ့ ရောင်းမလောက်လို့ ကြိုက်ရာအဆင်ကို
ကြိုက်ရာဈေးနဲ့ စရန်ငွေထက်ဝက်ပေးပြီးတော့ အော်ဒါ

မှာထားရသတဲ့မောင်၊ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်မျိုး ထမင်းငတ်သေဖို့ နေနေသာသာ ဂျပန်ကရှိသမျှ မော်တော်ကားတွေကိုတောင် မှာပြီးစယ်နိုင်လောက်တယ်ကွ”

“အာပါးပါး၊ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ထဘီမျိုးကို ဘယ်လိုမိန်းမတွေက ဘယ်လောက်ပိုက်ဆံတွေ ချမ်းသာနေ လို့ ဝယ်ဝတ်နိုင်တာလဲတဲ့ဗျာ”

“သူဌေးကတော်တွေလေ သူဌေးကတော်တွေ၊ သူဌေး ကတော်တွေနဲ့ သမီးတွေပေါ့ကွာ၊ နောက်ပြီး ရုပ်ရှင်မင်း သမီးတွေ စတီရီယိုအဆိုတော်တွေလေ ဝယ်ဝတ်ကြတာ ပေါ့ မောင်လွင်ဦးရာ၊ မယုံမရှိနဲ့ မောင်လွင်ဦးရေ၊ ဒီနေ့ ခေတ်မှာ ရုပ်ရှင်မင်းသားစီးတဲ့ ဖိနပ်တောင် တစ်သောင်း ကျော်ပေးဝယ်ပြီး စီးတာလို့ ငါကြားဖူးတယ်”

လွင်ဦးက ဘာမျှထပ်၍ စောဒကမတက်ပေ။ ဦးဒေဝ ပြောသည်ကို လက်ခံလိုက်ပေသည်။ အပြင်မြင်ကွင်းကိုလည်း ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်သည်။

ကိုရန်မျိုးနောင်က မိခင်ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာကို ဖေးတဲ့ ခေါ်ယူစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲမှ ဖြူဖြူသွယ်သွယ် အမျိုးသမီး ပြေးထွက် လာကာ ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာကို ဟိုတစ်ဖက်မှထပ်ဖေးရင်း အိမ်ကြီး လှေကားထစ်ဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“အဲဒီ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်က ဘယ်သူလဲ ဦးဒေဝ”

“ဟေ ... အဲဒါလည်း မင်းမသိဘူးလား၊ မျိုးထိပ်ထားလေ ကွာ၊ မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးရဲ့ အစ်မအကြီးဆုံးလေ”

“ဪ ... ဪ ... မမမျိုး ဆိုတာလား”

“ဒါပေါ့ မင်းနဲ့ မျိုးထိပ်ထားနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူးလား၊ ဒါဆို မင်းကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်တာလဲ”

“မမမြတ် ဆိုသူနဲ့ ကိုလတ်လတ်ပါ”

“အေးပေါ့လေ မြတ်ထိပ်ထားနဲ့ လတ်လတ်က ခန့်တယ် ဆိုရင် မျိုးထိပ်ထားက သဘောတူရမှာပဲဟာ”

ဦးဒေဝနှင့် လွင်ဦးသည် မြင်ကွင်းသို့ ပြန်ကြည့်ကြ ပြန်သည်။ ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာကို ရန်မျိုးမောင်က တစ်ဖက် နှုတ်ကတစ်ဖက်စီတွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားသည်ကို မြင်နေရ သည်။

“အိမ် ... ဒီတစ်ခါတော့ ရန်မျိုးနောင်က သူ့မယ်တော် ဘုရားပါ ခေါ်လာတယ်၊ ဒါပေါ့လေ ဒီကိစ္စမျိုးက မိခင်က အခရာမဟုတ်လား”

“ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးဒေဝ”

“အာဝါဟ ဝိဝါဟကိစ္စပေါ့ကွာ၊ မိဘအလိုက် စရိုက်ကျင့်ရိုး အမျိုးနွယ်လျှင် စောင့်စည်းကျင့်၍ အယှဉ်အပေါင်း ခင်ပွန်း ကောင်းနှင့်လို့ လောကသာရရှိထဲမှာ ကန်တော်မင်ကျောင်း ဆရာတော် ရေးခဲ့သလိုပေါ့၊ ခင်ပွန်းလောင်း ရွေးချယ်ရာ မှာ ကိုယ့်မျိုးရိုးခလေ့နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ ခင်ပွန်းကောင်းကို သာ ရွေးချယ်ဖို့ပေါ့ကွာ၊ အခု ရန်မျိုးနောင်တို့သားအမိ ဒီကိုလာတာလည်း ဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ဦးဒေဝရွတ်သလို အမျိုးနွယ်လျှင် စောင့်စည်းကျင့် ၍ ဆိုတဲ့စကားအရ ကိုမျိုးရန်နောင်တို့ကလည်း မဟာမျိုး မဟာနွယ်ပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ မျိုးထိပ်ထားနဲ့ မြတ်ထိပ်ထားကလည်း မဟာမျိုးမဟာနွယ်တွေကိုး”

“သူတို့ကို ဦးဒေဝက မျိုးထိပ်ထား မြတ်ထိပ်ထားလို့ တယ်နော်၊ ခုနက ကိုလတ်လတ်ကိုလည်း ကိုယ်တော်တော် လို့ခေါ်သံကြားလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် နားထဲမှာ ဒီအခေါ်အဝေါ်တွေက ဇာတ်ဆန်နေသလားလို့”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်း ကိုယ့်ကြွန်းနဲ့ ခဲပြီး ထီးကျိုးစည်ပေါက်ဖြစ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတော့ ကျော်ပြီဆိုမှတော့ မောင်လွင်ဦးတို့ ကနေ နှစ်ဆယ်ရာ နှစ်ကလေးတွေကျတော့ ဒီအခေါ်အဝေါ် ဒီအသုံးအနှုန်းတွေ မဟာ ရာဇဝင်ကြောင်း သမိုင်းကြောင်းခင်းပြတဲ့ ဇာတ်ပွဲတွေ ထဲမှာသာ တွေ့ရတော့မှာပေါ့၊ အိမ်း ... မဟာမြိုင်ဂေဟာ ငါရယ်၊ မသာယာရယ်က မျိုးထိပ်ထားတို့ ဘာဘဲမယ်မ ရှိကတည်းက အမှုထမ်းခဲ့တာဆိုတော့ အဲဒီအခေါ်အဝေါ်တွေ ပြင်လို့မရဘူး၊ မျိုးထိပ်ထားရဲ့ဘာဘဲကိုတော့ တို့ ကိုယ်တော်ကြီး၊ သခင်ကြီးလို့ခေါ်ရတယ်၊ မယ်မယ်ကိုတော့ ထိပ်တင်ကြီး၊ သခင်မကြီးလို့ခေါ်ရတယ်၊ အဲဒီလို ခေါ်လည်း မဟာနွယ်ကို သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်ကွယ့် ဒီလိုခေါ်ဝေါ်ခဲ့တာ ကြာတော့လည်း နှုတ်ကျိုးနေတယ်ပေါ့ကွာ”

“ကိုလတ်လတ်ကျတော့ ကိုယ်တော်လေးနော်”

“အေး ...”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလိုတွေ ခေါ်ရမှာ လျာမရဲဘူး ဦးဒေဝ”

“ရပါတယ်၊ လူငယ်တွေခေတ်ကျတော့လည်း ငါ့ခြားသူစိမ်း အပေါင်းအသင်းတွေက ဘယ်ကလာပြီး ထိပ်ထားတို့၊ ကိုယ်တော်တို့ ခေါ်ကြမှာလဲ၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ မောင်လွင်ဦး ကို ကျုပ်က စေတနာနဲ့ တစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်၊ ကိုယ်တော်လေး လတ်လတ်နဲ့ မျိုးထိပ်ထားကိုတော့ တတ်နိုင်ရင် သူတို့ခေါ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ထိပ်ထားတို့၊ ကိုယ်တော်လေးတို့လို့ ခေါ်နိုင်ရင်ပိုကောင်းမယ်၊ ဒီမဟာမြိုင်မိသားစု မှာ မျိုးရိုးအစွဲအလမ်းကြီးတာ အဲဒီနှစ်ယောက်ပဲ၊ မျိုးထိပ်ထားကတော့ ပင်ကိုစိတ်ကိုက နူးညံ့ပြီး သဘောကောင်းတော့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ အများအယွင်း ကို ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ကိုယ်တော်လေး လတ်လတ်ကတော့ မာန်မာနလည်းကြီးတယ်၊ ဘဝင်လည်း တော်တော်တက်တယ်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်လွယ်တယ်၊ သတိထားဖို့ပြောတာ နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဒေဝ၊ သူတို့ခေါ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် ခေါ်လို့ရရ မရရ သတိပေးတဲ့ ဦးဒေဝကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါထက် မမမြတ်နဲ့ မမိမိုးကကော သဘောထားတွေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“ဘယ်က မမိမိုးလဲ၊ ဒီမှာ မမိမိုး ဆိုတာမှ မရှိတာ”

“ဟာဗျာ ... ဦးဒေဝကလည်း ဟိုအငယ်ဆုံးကောင်မလေး ကိုပြောတာ”

“ဪ ... ဪ ... မိုးထိပ်ထားကို ပြောတာလား၊ သူ့နာမည်အရည်က မိုးစန္ဒာတဲ့၊ အေး ... မြတ်ထိပ်ထားက

တော့ ဒီမဟာမြိုင်ဂေဟာမှာ အရာရာမှာ အတော်ဆုံးပဲကွ၊
ရုပ်လည်းအချောဆုံး၊ ပညာလည်းအတတ်ဆုံး၊ သဘော
လည်း အကောင်းဆုံးပဲ၊ မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးရဲ့ အခွန်ရှည်
ရေး ပုံစံမပျက်ရေးတွေအားလုံး မြတ်ထိပ်ထားက ထိန်း
သွားတယ်၊ အလုပ်သမားအားလုံးနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ
လည်း မျိုးထိပ်ထားလို ဘာမဆို အားလုံး လိုက်လျော
တယ်ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး၊ သူ့စည်းသူ့ကမ်း သူ့နည်းသူ့လေး
ကျကျလေး စီမံခန့်ခွဲတယ်၊ အထူးသဖြင့် အစိုးရဌာနက
အလုပ်သမားနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်မှာပေးတဲ့ အခွင့်အရေး
မျိုးပေးထားတယ်”

“မိုးစန္ဒာကကော”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေးကတော့ ဒီအိမ်မှာအငယ်ဆုံး
အစွာဆုံး ဇွတ်အကျဆုံးပဲ၊ ငယ်လည်းငယ်သေးတာကို
နေရာတကာ အနိုင်ယူချင်တဲ့ ကိုယ်တော်လေး လတ်လတ်
တောင် သူညီမလေး မိုးထိပ်ထားကျတော့ လက်မြှောက်ထား
ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမငယ်လေးက သဘောထားတော့
ကောင်းတယ်ကွ၊ သူ့အစ်ကိုလို မာန်မာနစိတ်၊ ဘဝင်စိတ်
ဒေါသစိတ်တော့ မရှိဘူး”

တအောင် စကားစပြတ်သွားသည်။

လွင်ဦးအနေနှင့်ကတော့ ယခုမှ ရောက်လာသော
လူသစ် ပူပူနွေးနွေးမို့ ဘာစကားဆက်ပြောရမှန်း မသိသောကြောင့်
ငြိမ်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ...”

“ဘာလိုရယ်တာလဲ ဦးဒေဝ”

“ဪကွာ ... ခုခေတ်မှာ ယောက်ျားဈေးကောင်းတာကို
မြင်မိတွေးမိလိုရယ်တာပါ၊ ငါ အတွင်းသိ ဓာတ်သိအနေနဲ့
ပြောရရင် ယောဒီမဟာမြိုင်ဂေဟာ မိသားစုလေးယောက်ဟာ
အမွေခံရင် တစ်ယောက် သိန်းလေးဆယ်ဖိုးစီ အနည်းဆုံး
ရနိုင်တယ်ကွ၊ မျိုးထိပ်ထားလည်း သိန်းလေးဆယ်ရမှာပဲ”
“ဒါ အဆန်းလားဗျာ၊ သူ့ဘိုးဘွားမိဘက ဆင်းသက်ပြီး
ချမ်းသာလာတာပဲဟာ”

“အေး ... မျိုးထိပ်ထားဟာ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ လိမ္မာ
ရေးခြားလည်းရှိတယ်၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ သူ့
ခမျာ သိန်းလေးငါးဆယ်ပိုက်ပြီး ရန်မျိုးနောင်နောက်ကို
လိုက်သွားရမယ်၊ မယားပိုင်တဲ့ပစ္စည်း လင်ပိုင်တာပဲ၊
မျိုးထိပ်ထားခမျာ အဘက်ဘက်ကပေးရတာတောင် အခု
ကတည်းက မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမကြီးကို ချောနေ
ရတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေ ဈေးကောင်း
တယ်လို့ပြောတာလေကွာ”

ဦးဒေဝ၏စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီး လွင်ဦး
သည် ဝရန်တာလက်တန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ဦးခေါင်းကို ကောင်းကင်ထက်သို့ မော့ပြီး
ဝင်သက်လေကို ပြင်းစွာရှုလိုက်သည်။ ရင်အုံကြီးမို့တက်လာပါ၏။
ပြီး ... ဂျူးခနဲနေအောင် သက်ပြင်းကြီးမှုတ်ထုတ်လိုက်တော့သည်။

ဦးဒေဝက လွင်ဦးကို သေချာကြည့်မိခိုက်နှင့် ကြည့်
သွားသဖြင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါ၏။

“မင်းက ဘာလို့များ အဲဒီလို သက်ပြင်းကြီး မှတ်ထုတ်ရတာလဲ မောင်လွင်ဦး၊ သက်ပြင်းချတယ်ဆိုတာ ပြဿနာ တစ်ခုမပြေလည်ဘဲ အခက်အခဲတွေ့နေမှ သက်ပြင်းဆိုတာ ချရတာမျိုးပဲ”

“ဪ ... ယောက်ျားတွေ ဈေးကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ဦးဒေဝ ရဲ့စကားကို ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ့မိလို့ပါ။ ယောက်ျားတိုင်းဟာ ဈေးမကောင်းပါဘူး ဦးဒေဝ၊ ဥပမာ ကျွန်တော်လိုကောင်မျိုး၊ ဦးဒေဝလို့လူမျိုးကျတော့ ဈေးကောင်းလို့လား၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ယောက်ျားတွေပဲဟာ၊ ဈေးမကောင်းထဲထည့်ပြီး လမ်းဆား ချရောင်းတာတောင် ဝယ်မယ့်သူမရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတွေပါဗျာ”

“... တော့ကွာ၊ ကြေးစည်ပင်မျိုးကောင်းသော်လည်း တိုက် ဘောင်းကို ပုန်ကန်၍ ဆန်တစ်လမယ်ပေးချူက ၉ ... ဟု ... ဟု မြည်ဝံ့မည်မဟုတ်ပါလို့ ကျည်းကန်ရှင်ကြီး မေတ္တာစာမှာ အဆိုရှိထားခဲ့တယ် မောင်လွင်ဦးရ၊ သူလည်း ယောက်ျား၊ ငါလည်း ယောက်ျားဆိုပြီး ဉာဏ်နဲ့ဝီရိယမှာ ပြိုင်စမ်း၊ ကိုယ်အသာရချင်ရမယ်၊ အေး ... ကံကိုတော့ သွားမပြိုင်လေ နဲ့၊ သူ့ကံကောင်းနေပြီး ကိုယ့်ကံညံ့နေတဲ့အခါမှာ ပြိုင်လေ ရှုံးလေပဲ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံပါတယ် ဦးဒေဝ”

“အေး ... ငါကလည်း ပညာနည်းတဲ့လူ၊ နှုတ်ဖွာတယ် ပြောမလား၊ လူပြောမသန်၊ လူသန်မပြောလို့ပဲဆိုမလား

ဘဲ၊ ငါသိတာ မှတ်တာလေးတွေဆိုရင် တယ်ပြောချင်တယ် ကွာ”

“ပြောပါ ဦးဒေဝ၊ ကျွန်တော် အလေးအနက်နားထောင် ချင်ပါတယ်”

“အေး ... ဟိုတုန်းက အဗ္ဗန္တသရက်သီးဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီသရက်ပင်ရှိတဲ့ အရပ်ကလည်း မြင်းမိုရ်တောင်ရဲ့ သီတာခုနစ်တန်ကမ်းခြေမှာ ပေါက်တာဆိုပဲ၊ နတ်သုဒ္ဓါလို အရသာရှိတယ်၊ ဆင်းရဲသားနဲ့ လားလားမှမထိုက် ဘုန်း ရှင်ကံရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့သာ ထိုက်တန်တဲ့ သရက်သီး တဲ့၊ အဲဒီ အဗ္ဗန္တသရက်သီးဟာ ကြွေကျပြီး ရေမှာမျော လာတာကို ဆင်းရဲသားက တွေ့ရှိဆယ်ယူပြီး ကိုယ်နဲ့မတန် တဲ့အသီးမို့ ရှင်ဘုရင်ကို သွားဆက်သရတယ်ဆိုပဲ၊ အေး ... ဟဲ ... ဟဲ ... မမှန်းလေနဲ့၊ မမျှော်လေနဲ့ မောင်လွင်ဦး၊ ဟောဒီမဟာမြိုင်က ထိပ်ထားလေးတွေ အားလုံးဟာ အဗ္ဗန္တ သရက်သီးတွေချည်းပဲကွ၊ ဟား ... ဟား”

“ဟာဗျာ၊ ဦးဒေဝကြီးကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ကျွန်တော်လိုကောင်က မဟာမြိုင်ရဲ့သမီးတော် ထိပ်ထား တစ်ယောက်ယောက်ကို မှန်းတယ်၊ မျှော်တယ် ပြောမိလို့ လား၊ ကျွန်တော် အဓိကထားပြီး ပြောတာက လောကကြီး မှာ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်နဲ့နေ ကြီးစိုးလွန်းတာကို ပြောချင်တာပါ”

ဦးဒေဝကြီးက တစ်ခုခု ပြန်ပြောမည့်သဘောနဲ့ ရှိသေးသည်။

သို့သော် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးဆီမှ ဒေါသယာဇ်
လက်ကတုံးတောက်ဝှေး အိမ်ဖော်မလေး ရောက်လာသည်ကို
တွေ့သဖြင့် ဦးဒေဝကပင် ဆီး၍မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲဟေ့ နန်းခင်၊ စည်သည်တွေရှိလို့ ထမင်းစားမောင်
မထုချင်တာနဲ့ ထမင်းစားဖို့ ထို့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သလား
လာမယ်၊ အခုလာခဲ့မယ်”

“အယ်တော် ဟုတ်လည်းဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘကြီးဦးဒေဝက
လျှောက်ပြောနေတယ်”

“ဒါဖြင့် နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ဒီတန်းလျားကို”

“ထိပ်ထား မမမျိုးက ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဘကြီးဦးဒေဝက
ခြံထဲက ရဲယိုပင်က ရဲယိုရွက် သုံးလေးဆယ် ခူးခဲ့ပါတဲ့
အရင်ကြီးတွေ မခူးခဲ့နဲ့တဲ့ မြန်မြန်တဲ့”

ဦးဒေဝ ခေါင်းကုတ်လိုက်ပါ၏။

“ထိပ်ထားမမမျိုးက မောင်လွင်ဦးဆိုတဲ့ လူသစ်ကိုလည်း
ပြောလိုက်တဲ့၊ မီးဖိုဘက်အပေါက်ကနေပြီး မီးဖိုထဲကိုလာခဲ့
ပါတဲ့၊ ဒါပဲနော် နန်းခင် သွားမယ်”

“အမိန့်တော် ခု ... ဟူ ... ဟူ”ဟု ဦးဒေဝက ဘာ
မပြော ညာမပြော ထအော်လိုက်သည်။

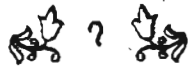
“ကဲ ... ငါလည်း ရဲယိုရွက် သွားခူးမယ်၊ မောင်ရင်လည်း
စည်တော်ယွန်းပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုပေါက်က ကြွမြန်းစေ
တော့”

ဦးဒေဝ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ထမင်းစားချိန် မဟုတ်ဘဲ နောက်ဖေးမီးဖိုပေါက်မှ
ဝင်ခဲ့ပါဟု အမှာစကားရှိထားခြင်းကြောင့် ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်
အကြောင်း အနည်းအပါး စိတ်မကောင်းမှုလေးတော့ ခံစားလိုက်
သေးသည်။

လွင်ဦးသည် အိမ်ကြီး၏နောက်ဖေး မီးဖိုဘက်သို့
မှန်းဆပြီး လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဪ ... မောင်လွင်ဦး ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မမမျိုး”

“ဪ ... ဪ ... မောင်လွင်ဦးက မမမျိုးကိုတောင် သိနေပြီလား”

“ကိုလတ်လတ်နဲ့ မမမြတ်က ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ခန့်ထား ရေးအတွက် မမမျိုးကို ပြောရဦးမယ်ဆိုတဲ့ စကားအရ မမမျိုး နာမည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးထားပါပြီ။ ခုန မမမျိုး ဧည့်သည်ကို ဆင်းကြိုတာ ကားဂိုဒေါင်တန်းလျား က ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။ အဲဒါ မျိုးထိပ်ထားပဲလို့ ဦးဒေဝက ပြောလိုလည်း ကျွန်တော် မမမျိုးကို မြင်ဖူးပြီး သား ဖြစ်သွားပါတယ်”

“အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ။ အလုပ်ကိစ္စကတော့ မြတ်ကရော လတ်လတ်ကရော ခန့်သင့်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ ကမ္ဘာ အေးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ မမမျိုးကို ပြောထားပါတယ်။

ဒီတော့လည်း မမမျိုးအနေနဲ့ မောင်လွင်ဦးကို ခန့်တာ ကန့်ကွက်စရာ မရှိဘူးပေါ့ကွယ်။ လခကိစ္စရော နေရေး ထိုင်ရေးရော လတ်လတ်က စီစဉ်ပေးပြီးပြီလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါတွေကော ကျေနပ်ရဲ့လား။ လခဆိုရင် ဒီပြင်နေရာမှာ နှစ်ရာပဲရတာကို မမမျိုးတို့က ငါးရာကစပြီး ပေးထားတာပဲ ကွယ်”

“ကျေနပ်ပါတယ် မမမျိုး”

“ကဲ ... ဒါဆို အခုလောလောဆယ် ဝိုင်းကူပေးဖို့ မောင် လွင်ဦးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ။ အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက် နေတယ်ကွယ်။ အဲဒီဧည့်သည်က မမမျိုးတို့ မဟာမြိုင်မိသားစု အားလုံး လေးစားစွာနဲ့ ထွက်တွေ့ ဧည့်ခံရမယ့် ဧည့်သည်ဖြစ် နေတယ်။ မနက်စာလည်း ဧည့်သည်ကို တမင်းကျွေးရမယ်။ ဧည့်သည်က မမမျိုးတို့မှန်းတဲ့ အချိန်ထက်ပိုပြီး စောရောက် နေတယ်။ အဲဒါ မမမျိုး မီးဖိုထဲဝင်နေလို့ မရတော့ဘူး။ မောင်လွင်ဦးက ဟောဒီ ဒေါ်သာယာခိုင်းတာ လုပ်ပေးဖို့ ကွယ်”

“ရပါတယ် မမမျိုး။ ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

မျိုးနွှာ ထွက်သွားမှ နန်းခင်က ဒေါ်ကြီးသာယာ အား လှမ်းပြောပေသည်။

“ဒီနေ့ မမမျိုး တစ်ယောက် စကားတွေအများကြီး ပြော တယ်နော်။ ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်နေတာလည်း တဟင် ဟင်း တဟဲဟဲပဲ။ ဒီအစ်ကိုကို ရှင်းပြပြောပြတာ အရှည် ကြီးပဲ။ မျက်နှာကလည်း ချိုနေတာပဲ”

“ခက်ပါဘိ နန်းခင်ရယ် အ၊ရန်ကော၊ အခုလာတဲ့ ကိုရန်
မျိုးနောင် ဆိုတာက သတို့သားလောင်းဟဲ့၊ ဒီက မျိုးထိပ်
ထားတို့ရဲ့ မယ်တော်ကြီး မကွယ်လွန်ခင်ကတည်းက
အခု ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာနဲ့ မယ်တော်ကြီးက သားရေးသမီး
ရေး ပြောဆိုထားခဲ့ပြီးသားတဲ့၊ ကဲ ... နားလည်ပြီလား”
နန်းခင်က သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ဘာမှမပြော

တော့ပေ။

ဒေါ်သာယာက လွင်ဦးကို မော့ကြည့်ရင်း ဆက်ပြော
သည်။

“ဪ ... မောင်လွင်ဦး ထိုင်ကွယ့်၊ ဟောဒီလင်ပန်းထဲ
မှာ ထည့်ထားတဲ့ ထမင်းတွေနဲ့ ဒီခရမ်းချဉ်သီး အရည်
အနှစ်တွေကို သမအောင် နယ်ပေးကွယ်၊ နယ်ပြီးရင်
မောင်လွင်ဦးတို့ ဘက်တံရိုက်တဲ့ ဘောလုံးသေး အရွယ်
အစား အလုံးလေးတွေ လုပ်ပေးကွယ်၊ အဲဒါ ငါးထမင်းလုံး
ပဲ၊ ဪ ... မောင်လွင်ဦး မနယ်ခင် လက်စင်အောင်
ဆေးဦးနော်”

လွင်ဦးသည် ဝတ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်
ပြီး နံရံတွင် ချိတ်လိုက်သည်။

မီးဖိုထဲတွင် မဟာမြိုင်ဂေဟာ၏ ဝိုင်းတော်သား
အလုပ်သမားတွေချည်း ရှိတော့သည်။

“ဟတ် ... ဟတ် ... ဟား ... ဟား”

အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်နေကြစဉ် တမင်တကာလုပ်၍
ရယ်သံကြားလိုက်သဖြင့် အားလုံး မော့ကြည့်ကြသည်။

မိမိုးပေ။

နန်းခင်နှင့် မိပေါက်သည် သူမတို့၏ အရှင်သခင်မ
လေး မိုးစန္ဒာကို လှမ်းကြည့်ပြီး တခစ်ခစ် ရယ်ကြတော့သည်။
ဒေါ်သာယာကလည်း မိုးကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပါ၏။

မိုးစန္ဒာသည် တကယ့် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ လုပ်လာ
သည်။ သူမ၏ငယ်ထိပ်တည့်တည့် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဆံစုတစ်ခု
ခွေကာ မြဲအောင် ကလစ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ထိုးထားသည်။ ဘီး
စပတ်ပုံစံ ဆံစုကို ခွေထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဒေါ်ကြီးသာယာ၏
ဆံစုကို ရှာဖွေပြီး လုပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပခုံးတွင် ပဝါရည်ကြီး
တစ်ထည်လွှမ်းကာ နှစ်ဖက်စကို ပေါင်လယ်အရောက် ချထား
သည်။ လမ်းဘေးတွင် ဈေးဗန်းများဖြင့် ချရောင်းသော စိန်တု
ကျောက်တု ဆံထိုးတွေ ဘီးစပတ်တွင် ထိုးထားသည်။ စိန်တု
ကျောက်တု လက်စွပ်တွေလည်း ဟိုဘက်လက်ချောင်း သည်ဘက်
လက်ချောင်းများတွင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နန်းခင်တို့ မိပေါက်တို့
ဒေါ်ကြီးသာယာနှင့် ဈေးလိုက်သောအခါ ဝယ်လာတတ်သော
အတုတွေဖြစ်ပါ၏။ မိမိုးတစ်ယောက် ဒေါ်ကြီးသာယာ အခန်းကို
ဝင်မျှပြီး သည်ပုံစံ ဝတ်စားလာခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီး ... မိမိုး၏လက်ထဲတွင် နဂါးဆေးပေါ့လိပ်
အတုတ်ကြီး ကိုင်ထားသည်။ မီးညှိထားပြီးသား ဖြစ်ပါ၏။
ဒါလည်း ညဘက်အိပ်ရာဝင်လျှင် ဒေါ်ကြီးသာယာ သောက်သော
နဂါးဆေးပေါ့လိပ် ထက်ဝက်သာသာ အတိုဖြစ်ပါ၏။

တမင်တကာ ရယ်သံမျိုးဖြင့် ရယ်လိုက်ပြီး မိမိုး
က ဟန်ပါပါ မျက်နှာအမူအရာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“မယ်မယ်ဘုရားမှာလည်း သားတော်က ဒီတစ်ပါးတည်းဆို တော့ သူ့ကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေရတာပေါ့ကွယ်”

နန်းခင် မိပေါက်နှင့် ဒေါ်ကြီးသာယာ၊ ကိုလွင်ဦး တို့က ကြည့်နေမှန်းသိလေ မိမိုးက ဆက်လုပ်ပြလေပင်။ နဂါး ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဟန်ပါပါ လက်ကွေးပြီး ဖွာလိုက်သည်။ လက်ကွေးရာတွင် ဝတ်ထားသော လက်စွပ်အတုတွေကို အလွယ် နှင့် မြင်နိုင်အောင် မြှောက်ထားသေးသည်။ ဖွာလိုက်သော မီးခိုး တွေကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“သားတော်မောင်က မယ်မယ်ဘုရားတို့စကားနဲ့ ပြောရ ရင် အဋ္ဌာရသဆယ်ရှစ်ရပ် သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးပြီပေါ့ ထိပ်ထားလေးတို့ရယ်၊ တိုင်းတစ်ပါး အော်စတေလယား တောင် သုံးနှစ်သုံးမိုး သွားသင်တာလေ၊ ကံနောင်မင်းသား ပုံစံမျိုးပေါ့”

မိုးစန္ဒာက ပြောရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဖွာပြန် သည်။

“ဟွတ် ... ဟွတ် ... အွတ်”

ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သူမို့ မီးခိုးသီးတော့သည်။ ချောင်းဆိုးတော့သည်။

မိုးစန္ဒာကိုကြည့်ပြီး အားလုံး တခစ်ခစ်ရယ်မောကြ သည်။ ဣန္ဒြေကြီးသော ဒေါ်သာယာပင် အသံထွက်အောင် ရယ် ပေတော့သည်။ နန်းခင်မှာ တရုတ်ကပြားမလေးမို့ မျက်ရစ်မရှိဘဲ မျက်ပေါက်ကျဉ်းသွားသည်အထိ ရယ်တော့သည်။

မိုးစန္ဒာ မီးခိုးသီးပြီး ချောင်းဆိုးသည်ကို ရယ်ခြင်း မဟုတ်။ အိမ်ရှေ့က မဟာဆန်လွန်းသော အမျိုးသမီးကြီး ဟန် ပန်အတိုင်း လုပ်ပြသည်မှာ ဟာသမြောက်လွန်း၍ ရယ်ကြခြင်းဖြစ် သည်။

လွင်ဦးလည်း ရယ်ချင်ပါ၏။

မဟာဆန်ပုံကို ပြသရာတွင် သရုပ်ပါလွန်းသဖြင့် ဟားတိုက်၍ပင် ရယ်ပစ်ချင်သည်။

သို့သော် လွင်ဦး ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံးရဲသည်။

ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် လွင်ဦးနှင့် စိမ်းသန်နေသေး သည်။ သူတို့ရယ်သော်လည်း ကိုယ်ဝင်၍ရယ်လျှင် ကောင်းပါ့ မလားဟု ချင့်တွက်ပြီး ရယ်ချင်လျက်နှင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးရပေသည်။

“ဟွန်း ... ယောက်ျားတွေဟာ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်း အနန္တဆိုတာ ဟုတ်မှာ”

လွင်ဦးက မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောမိသည်။

“မမိမိုး မှားနေပြီထင်တယ်၊ မိန်းမတွေသာ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တလို့ စာဆိုရှိတာပါ”

“စာဆိုရှိတာ မိုး သိသားပဲ ကိုလွင်ဦး၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်ဘက် မှာရောက်နေတဲ့ မိုးရဲ့ခဲအိုလောင်းကြီးဟာ ယောက်ျားမဟုတ် လား၊ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မိုးက တမင်ရှုံ့ပြောတာ၊ လူကြီးကိုက အကဲမရဘူး”

“ဘယ်လို အကဲမရတာလဲ မိုးထိပ်ထားလေးရယ်”
ဒေါ်သာယာက ချော့မောသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မမမျိုးက မိုးတို့မိသားစုလေးယောက်နဲ့ အဲဒီလူကြီးသား အမိကို မိတ်ဖွဲ့ပေးတယ် ဒေါ်ကြီးသာယာရဲ့၊ မိတ်ဖွဲ့ပေးတယ်ဆိုမှတော့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ဖော်ပြရတာပေါ့လေ။ ကိုကိုလတ်က ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျလို့ အခု အပြင်ဘက်က ပြောရတာတွေ၊ မိုးလည်း ဒီနှစ် ဆယ်တန်းရောက်လာတာတွေ၊ မိုး ဒီအိမ်မှာ ဆိုးလိုက်တာ တာတေလန်နေတာတွေ၊ စွာတာတွေ၊ ဆတ်ဆတ်ကြိုတာတွေ၊ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတာတွေ အားလုံး မမမျိုးက မိတ်ဆက်ရင်း ပြောတယ်”

“ဪ ... ဪ ... မျိုးထိပ်ထားက မိုးထိပ်ထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဟုတ်တာတွေပြောလို့ မိုးထိပ်ထားက စိတ်ဆိုးထွက်လာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဒေါ်ကြီးသာယာက ဝင်ရီနေပြန်ပြီ၊ မိုးအကြောင်း မမမျိုး ပြောတာ မဟုတ်တာ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ အရှိုကို အရှိုအတိုင်း အမှန်တွေ ပြောတာပဲဟာ၊ မိုးက ဘာလို့ မမမျိုးကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ...”

“ဟိုလူကြီး ခဲအိုလောင်းကြီးရဲ့ ကြည့်ပုံရူပုံ မျက်လုံးတွေကို မိုး မကြိုက်လို့၊ မိုးတို့ အားလုံးဟာ ဒီငနဲကြီး ဒီကိုလာနေတာ မမမျိုးကို လာရစ်နေတာလို့ပဲ နားလည်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ ... အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ မိုးတို့မောင်နှမ လေးယောက် မဟာမြိုင်မိသားစုထဲမှာ မမမြတ်က အချောဆုံး

လည်း အချောဆုံး၊ ပညာလည်း အတတ်ဆုံး၊ အထက်မြက်လည်း အထက်မြက်ဆုံး မဟုတ်လား၊ အသက်အားဖြင့်လည်း မမမျိုးထက် မမမြတ်က ငယ်တယ်၊ ဒီလူကြီးက မမမျိုးကို သဘောလောက်သာကြည့်ပြီး မမမြတ်ကျတော့သူကြည့်တာ စိုက်နေတာပဲ၊ ဟွန်း ... ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး”

လွင်ဦး၏ ထမင်းနယ်နေသောလက်များ ရုတ်တရက် တုန်သွားသည်။ ပြီးမှ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲဟု စိတ်ထဲမှ ပြန်မှတ်တာ ထမင်းကို ဆက်နယ်နေသည်။

“ခါကြောင့် ယောက်ျားတွေဟာ မာယာတစ်သိန်းအပလိန်း အနန္တလို့ မိုးကပြောတာ၊ လောကကြီးမှာ ဂုဏ်တို့ပကာ သနတို့ကို မိန်းမတွေသာ မက်တယ်ထင်နေတာ၊ တချို့ ယောက်ျားတွေလည်း မက်မောတာပဲနော်၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မိမိုးပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား ကိုလွင်ဦး”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“အိုး ... ကိုလွင်ဦးက ယောက်ျားပဲ၊ ယောက်ျားအချင်းချင်း မို့ ယောက်ျားတွေအကြောင်း ပိုသိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး မမိမိုး”

လွင်ဦးက နယ်ဖတ်ခြင်းကို ရပ်နားကာ ထမင်းလုံး စတင်လုံးတော့သည်။ မရပါလေ။ မိမိလုံးလိုက်သော ထမင်းသည် ဘောလုံးလို မလုံးဘဲ ပျက်၍သွားလေသည်။

မိုးစန္ဒာက ကျွန်တော် မသိပါဘူး မမိမိုးဟု ဆက်တိုက်ငြင်းသော လွင်ဦးအား လှမ်းကြည့်သည်။

မိုးစန္ဒာ၏ မျက်စိထဲတွင် နံနက်က ကမ္ဘာအေးတွင် ဟိုလေးယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ အနိုင်ရသော ကိုလွင်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေမိသည်။ ကိုလွင်ဦး၏ ကျွမ်းကျင်မှုမှာ ကျောသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ သွေးအေးနှင့် ယောက်ျားမာန်အပြည့်ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ပြန်လည်နေမိသည်။

မိုးစန္ဒာကိုယ်တိုင် အိမ်မှာလေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန်ပြုပြီး ကျောင်းတွင် အားကာဘက်၌ ပါဝင်ထူးချွန်သူမို့ ကိုလွင်ဦး၏ အရာရာတွင် ယောက်ျားပီသခြင်းကို နှစ်သက်မိသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ကိုလွင်ဦး လုံးနေတာ ဖြစ်လည်းမဖြစ်ဘူး မိုး လုံးပြပေးမယ်၊ ဒီမှာကြည့်”

မိုးစန္ဒာသည် လွင်ဦးရှေ့သွားကာ လွင်ဦးကဲ့သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်သည်။

လက်ဆေးပြီး မိုးစန္ဒာက ထမင်းလုံးသည်။ နဂိုမိန်းကလေးလည်းဖြစ်ပြန်၊ ယခင်ကလည်း ဒေါ်ကြီးသာယာထမင်းလုံး လုပ်လေတိုင်း ဝင်ရောက်စပ်စုပြန်မို့ မိုးစန္ဒာသည် ထမင်းကိုလုံး၍ ဖြစ်မြောက်ပါ၏။

“တွေ့လား ကိုလွင်ဦး”

“တွေ့ပါတယ် မမိမိုး၊ ကျွန်တော်လည်း အလေ့အကျင့် ရသွားရင် ဖြစ်မှာပါ”

“ဒါဆို ဒီမှာကြည့်၊ ဟောဒီလို ထမင်းကို လိုသလောက် ယူ၊ ချက်ချင်းတန်းမလုံးနဲ့၊ လုံးဖို့အရာပေး၊ ထမင်းကစီးနေ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ငါးဖတ်တွေ စေးသွားတာရော ဖြစ်အောင်

ဟိုလှည့် ဒီလှည့်လုပ်၊ စေးသွားမှ လက်ချောင်းအားလေး တွေယူပြီး တဖြည်းဖြည်းလုံး၊ အဲဒါဆို ထမင်းလုံးဖြစ်သွား ရော၊ သိလား”

လွင်ဦးက မိုးစန္ဒာပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာစွာ လုံးကြည့်သည်။

ဖြစ်မြောက်သွားသဖြင့် မျက်နှာကိုမော့ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော မိုးစန္ဒာကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မမိမိုးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လို့ဖြစ်သွားပြီလေ”

ဟု ပြောရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ကြသည်။

မိုးသည် ကိုလွင်ဦး၏ထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်းစုံပွင့်သွားပြီး သွားဖြူတန်းနှင့် သွားစွယ်လေးနှစ်ချောင်း ဘောင်ကွပ်ထားသော အရယ်အပြုံးကို ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

“ဟဲ့ ... မောင်လွင်ဦးပါ မီးဖိုထဲ ရောက်နေပါလား၊ ဘယ်နယ်ဒီနေ့မနက်မှ ကားမောင်းဖို့ခန့်တဲ့လူကို ဒေါ်သာယာက မီးဖိုထဲ ခေါ်ခိုင်းနေပြီလား”

မြတ်သူဇာသည် ဘာကိစ္စကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ မီးဖိုဝလာရပ်ရင်း မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်သာယာက ဖြေရှင်းစကားလေး မြတ်သူဇာကို ပြောပြပါ၏။

“တမင်တကာ ခိုင်းရကောင်းစေဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မောင်လွင်ဦးကို ခေါ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး မြတ်ထိပ်ထားရေ၊ ဈေးပြန်နောက်ကျတယ်၊ ဧည့်သည်က ထင်တဲ့အချိန်ထက်ပိုပြီး စောရောက်နေတယ်၊ လုပ်ရမှာက အများကြီးကျန်သေး

တယ်၊ နုထက်ထိ ငါးနဲ့ရဲယိုထုပ်မလုပ်ရသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် မျိုးထိပ်ထားက မောင်လွင်ဦးကိုပါ ခေါ်ပြီးခိုင်းတာ”

မိုးက ထပ်ဆင့်ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော် မမမြတ်၊ မောင်လွင်ဦးလို ယောက်ျား သိပ်ဆန်တဲ့လူက မီးဖိုအလုပ် ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ၊ အခု ကြည့်၊ မိုးကတောင် ငါးထမင်းလုံးတာကို သင်ပေးရသေး တယ်”

မြတ်သူဇာသည် မောင်လွင်ဦးနှင့် ညီမလေးမိုးတို့ ကြားတွင် ငါးထမင်း လင်ပန်းသာခြားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်နီးကပ် စွာ ထိုင်နေသည်ကို တစ်ခဏ ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဒေါ်သာယာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ကြာဦးမလား ဒေါ်လေးသာယာ”

“နည်းနည်းတော့ ကြာဦးမယ် မြတ်ထိပ်ထားရေ၊ ငါးထမင်း လုံးကိစ္စကတော့ ပြီးသလောက်ပဲ၊ ငါးထုပ်အတွက် ရဲယို ရွက် ကိုဒေဝကြီး သွားခူးတာ ရောက်လာရင် ငါးထုပ် ကောက်ကိုင်ရုံပဲ၊ ငါးကပြုတ်ပြီးသားမို့ ရဲယိုရွက်နူးတာနဲ့ ကျက်တာပေါ့၊ တခြားဟာတွေလည်း ပြီးသလောက်ရှိနေ ပြီ”

ကိုလွင်ဦးအား မမမျိုးက ခေါ်ခိုင်းထားတာပါဟု ပြောပြချက်ကြောင့် မြတ်သူဇာက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှေ့ပြေးလိမ္မော်ရည်လေး ဘာလေးနဲ့ ဧည့်ကြိုခံထားမှ ကောင်းမယ်၊ ဒေါ်လေးသာယာ လိမ္မော် ရည် စိစဉ်ပေးပါဦးနော်၊ လိမ္မော်ရည်ကောင်းတာ မကောင်း

တာထက် လိမ္မော်ရည်ထည့်တဲ့ ဖန်ခွက်တို့၊ လင်ပန်းတို့ တော့ အစိုးအတန်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး အလှဆုံးကိုရွေး ထည့်နော်၊ သူတို့ကြည့်ရတာ လိမ္မော်ရည်အရသာထက် ဧည့်ခံတဲ့ဖန်ခွက်ကိုကြည့်မှာ သေချာတယ်”

“အဲဒါက ရပါတယ် မြတ်ထိပ်ထား၊ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းကို ဘယ်သူပို့ခိုင်းမလဲ၊ ဒေါ်ကြီးသာယာလည်း ချွေးတွေသံတွေ နဲ့နံ့စေ့လို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်း ဝတ်မထားဘူး၊ နန်းခင် နဲ့ မိပေါက်လည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်သူပို့ခိုင်းရမလဲ မြတ်ထိပ်ထား”

မြတ်သူဇာ၏ မျက်စိသည် ကိုလွင်ဦးဆီသို့ ရောက် သွားပါ၏။

“မောင်လွင်ဦးကို ပို့ခိုင်းပါ၊ မောင်လွင်ဦးက ပင်ကိုဥပဓိ ရုပ်ကိုက သန့်နေတာပဲဟာ၊ ကဲ ... လာ ... လာ၊ မိမိုး လက်ဆေးစမ်း ဧည့်ခန်းပြန်လိုက်ခဲ”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး မမမြတ်ရဲ့၊ အဘွားကြီးက စိန်လက် စွပ်ကြီးပေါ်အောင် လက်ကြီးမြှောက်မြှောက်ပြီး ဆေးလိပ် ဖွာတာရော၊ သူပြောတဲ့ ဟန်ပန်တွေရောကြည့်ပြီး မိုးက တအားရယ်ချင်တာ၊ သူ့မဟာနဖူးကြီးကလည်း ကျယ်လိုက် တာ၊ ပြောင်တင်းနေတာပဲ၊ မင်္ဂလာခုံနဲ့ ဆက်ပေးလိုက်ရင် လေယာဉ်ကွင်းတိုးချဲ့လို့ရမှာ ... ဟိ ... ဟိ”

မြတ်ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိုး၏စကားကို ပြုံးပါ၏။
“ကဲ ... မိမိုး၊ နင် မလိုက်လို့ မရဘူး၊ လိုက်မှာလိုက်ခဲစမ်း၊ တော်ကြာ လူမစုံလို့ မမမျိုး စိတ်မကောင်း ပြန်နေမယ်”

“မမမျိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရာက လူမကောင်းရာ အောက်
တစ်ခုရောပါ။ မမမျိုးရဲ့ အမျိုးသားကြီးကို ကြည့်ရတာ
မဟန်ပါဘူး သမမိခင်ကြီးပါ”

“ဘာကွယ့် မိမိုး... ဘာသမိခင်လိုက်လဲ”

“ပွဲထဲမှာလေ မမမြတ်ရဲ့၊ အမင်လိုက်ခန်း ပြည့်အခါ
သမင်လိုက်တဲ့မုဆိုးက လေးတွေ မြားတွေကြီးပြီး ဘယ်
ဘက်ယိမ်းလိုက် ညာဘက်ယိမ်းလိုက်နဲ့ ဘယ်ခြောက်ကာ
ညာလှမ်းတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဘာပြုလဲ”

“ခဏ် ... မမမျိုးရဲ့အမျိုးသားက မမမျိုးကို လာရစ်တယ်
သာပြောတယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက မမမြတ်အပေါ်မှာချည်း
ရောက်နေတာ မမမြတ် သတိမထားမိဘူးလား၊ ဒါမျိုးဆို
ရင် မိမိုးတို့ မျက်စိက မြင်ပါပေ”

“အယ် ... ဒီကောင်မလေး မဟုတ်ကဟုတ်က ပေါက်ကရ
တွေ ပြောနေတယ်၊ ကဲ ... ရှည်မနေနဲ့တော့လျှာ၊ လာ
သွားမယ်”

မိုးစန္ဒာ မနေသာဘဲ လိုက်သွားရသည်။

“ဒေါ်ကြီးသာယာရေ လိမ္မော်ရည်ထဲ ချောက်လက်ဝမ်းနုတ်
ဆေး ထည့်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ ရေခဲသေတ္တာတံခါးအထဲမှာ
အဲဒီချောက်လက် ဝမ်းနုတ်ဆေးပြားရှိတယ်၊ ဒါမှ ချာပီး
ချင်ပြီး သူတို့မြန်မြန်ပြန်အောင်”

မြတ်ဆွေခေါ်ရာသို့ ပါသွားရင်း နှုတ်မှတတ်တွတ်
ပြောဆိုသွားသည်ကို မီးဖိုပရိသတ်မှာ တဝါးဝါးရယ်ရင်း ကျန်ခဲ့
ပါလေတော့၏။

ဒေါ်သာယာသည် လက်ရှိအလုပ်ကို နန်းခင်အား
အပ်ပြီး လိမ္မော်ရည်ဖျော်ရန် စီစဉ်ရပေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရဲယိုရွက် တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့်
ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဒီးဖိုပေါက်မှ ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

“အဲ ... အတော်ပဲ၊ ကိုဒေဝက ရဲယိုရွက်တွေ စားပွဲခုံပေါ်
တင်ပြီးရင် လက်ဆေးပြီး မောင်လွင်ဦးနေရာကို ဝင်ပေတော့၊
မောင်လွင်ဦးက အပြင်ဘက် လိမ္မော်ရည်သွားပို့ရမယ်”

လွင်ဦးက ဒေါ်သာယာကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်
ဆန်းပြောသည်။

“ဦးဒေဝကိုပဲ ဧည့်ခန်းကို လိမ္မော်ရည်ပို့ခိုင်းပေးပါလား
ဒေါ်သာယာ၊ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းကို မသွားပါရစေနဲ့၊
အဲဒီဧည့်သည် အမျိုးသားကို ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ရမှာ ဝန်လေးလို့ပါ”

“ဟေး ... ဟေး ... ဒါတော့မလုပ်နဲ့ မောင်လွင်ဦး၊ ငါက
သာပြီး အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ မတွေ့ချင်တာ၊ မသွားဘူးဟေ့၊
လုံးဝမသွားဘူး၊ ဒီမှာ ဘာလုပ်ပေးရ ပေးရ လုပ်ပေးမယ်”

ဒေါ်သာယာက ဖြည့်စွက်ပြောပြန်ပါ၏။

“ကိုဒေဝကို လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး မောင်လွင်ဦး၊ မြတ်ထိပ်
ထား ကိုယ်တိုင်က မောင်လွင်ဦးကို လွှတ်ဖို့ပြောတာ၊
ဥပဓိရုပ်သန့်တာအပြင် တခြားအကြောင်းတစ်ခု ရှိတယ်
လို့ ဒေါ်သာယာ ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုအခြားအကြောင်းလဲ ဒေါ်သာယာ”

“အင်း ... မောင်လွင်ဦးကို မီးဖိုထဲက မိန်းမလုပ်ရမယ် ကိစ္စမျိုးတွေ ခေါ်ခိုင်းတာ မြတ်ထိပ်ထားက သဘောမတူဘူးထင်တယ်။ သူ့မမမျိုး အမိန့်မို့ သူ မလွန်ဆန်တာ ဒါကြောင့် မောင်လွင်ဦး ခဉ့်ခန်းမှာ လိမ္မော်ရည်ပိုပြီး တန်းလျားပြန်ချင် ပြန်တော့လား၊ ပြီးတော့ မြတ်ထိပ်ထားက မောင်လွင်ဦးကိုပဲ ပို့ခိုင်းပါလို့ ပြောသွားတာ ဒေါသယာ မပြင်ရဲဘူးကွယ်။ မောင်လွင်ဦးပဲ သွားမိ မြတ်ထိပ်ထား ပြောသလို မောင်လွင်ဦးက ရုပ်ရော ကိုရော အသက်အရွယ်ရော အင်မတန်သန်ပြီး နပျိုကြကောင်းတဲ့လေး မဟုတ်လား။”

အင်းပေါလေ သူ့ဆန်စားမှတော့ ရဲမှပေါ့ဟု လွင်ဦး စိတ်လျှောလိုက်ပါ၏။

လွင်ဦး လက်ဆေးသန့်စင်ပြီး ရုပ်အင်္ကျီ ပြန်ဝတ်သည်။

စေ့သည့်ကျွန် ထွန်သည့်နားဘဝဝယ် လွင်ဦး၏ ကောင်က ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ဘာကို လုပ်ဆောင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဤမဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးဝယ် လွင်ဦးအဖို့ အရှင်သခင်လေးပါးရှိပါ၏။ ဤအရှင်သခင်လေးပါး၏ စေရာသို့ လုပ်ဆောင်ပေးရမည်မှာ တစ်လလျှင် အသပြာငါးရာ၊ နေထိုင်ဖို့ လေလုံမိုးလုံအခန်း၊ စားဖို့ ထမင်းကော်ဖီအဆင်သင့်များကို မိမိက မက်မောနေသရွေ့ စေကျွန်ထွန်နား ဖြစ်နေရပါမည်။

လင်ပန်းလှလှ ဖန်ခွက်လှလှလေးတွေဖြင့် လိမ္မော်ရည်ဗန်း သယ်ယူလာသော လွင်ဦးအား ပထမဦးစွာ မမမျိုးက လှမ်းကြည့်သည်။ မမမျိုး ထိုင်မြဲထိုင်နေပါ၏။

ကိုရန်မျိုးနောင်သည် လွင်ဦး လင်ပန်းကိုင်ထွက်လာသည်ကို မြင်ကတည်းက စူးစူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေသည်။ မြတ်သူဇာက လင်ပန်းယူပြီး ဖန်ခွက်တွေချနေစဉ်မှာပင် ကိုရန်မျိုးနောင်သည် ဆိုဖာတွင်ထိုင်ရာမှထပြီး လွင်ဦး ရပ်နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လွင်ဦး ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီက ဒီမဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးကပဲလား။”

လွင်ဦး ဘာပြန်ဖြေရမည်မှန်း မသိ။ အိုးတိုးအတ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မျိုးနန္ဒာက ရယ်ကာမောကာ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို မောကြည့်ရင်း အဖြေပြုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုနောင်၊ သူက ဒီနေ့ အခုမနက်မှာပဲ မဟာမြိုင်ဂေဟာမှာ ကားမောင်းဖို့ ခန့်လိုက်တဲ့ လူသစ်ပါ။ သူ့ပထမအလုပ်ရှင်က အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လို့ လတ်လတ်နဲ့ မိမိုးက သနားပြီး ခေါ်လာတာပါ နာမည်က မောင်လွင်ဦးတဲ့”

မျိုးနန္ဒာကပင် ယနေ့နံနက် ကမ္ဘာအေးဈေးအသွား လတ်လတ်နှင့် မိမိတို့ ရန်ပုံဖြစ်ရသည်မှအစ အားလုံးကိုရယ်ကာ မောကာဖြင့် လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြပေသည်။

“ဪ ... ငါ့ညီနာမည်က မောင်လွင်ဦးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရန်မျိုးနောင်”

“ဟော ... ငါ့ညီက အစ်ကိုနာမည်တောင် သိနေတယ်နော်”

အားလုံးသည် လွင်ဦးနှင့် ရန်မျိုးနောင် မတ်တတ်ရပ်
အပြန်အလှန် ပြောနေသည်ကို ကြည့်နေကြသည်။

မျိုးနုနွား၊ မြတ်သူစာနှင့် မိုးစန္ဒာတို့က ဘာကြောင့်
များ ကိုရန်မျိုးနောင်လိုလူက လွင်ဦးအား အရေးတယူ မေးမြန်း
နေပါလိမ့်ဟု အံ့သြသောအကြည့်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။

ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာကတော့ သူ၏သားတော်နောင်
သည် ဘာကြောင့်များ အရေးမပါ အရာမရောက်သော ကိစ္စတစ်ခု
ကို လုပ်နေပါလိမ့်ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက် ဒီအိမ်ကိုရောက်တဲ့အချိန်ကစပြီး
ဒီအိမ်ကို ဧည့်သည်ရောက်မယ်ဆိုတာ မမမျိုးနဲ့ မမမြတ်
ပြောတာ ကြားနေပါတယ်၊ ရောက်လာတော့လည်း ကား
ဂိုဒေါင်တန်းလျားက လှမ်းမြင်ရပြီး အခုလာတဲ့ဧည့်သည်
ဟာ ဦးရန်မျိုးနောင်လို့ ဦးဒေဝက ပြောပြလို့ သိရတာပါ၊
နောက်ပြီး မီးဖိုထဲမှာ မမိမိုး ရောက်လာပြီး ပြောတာကြား
ရတာမို့ ဦးရန်မျိုးနောင်လို့လည်း ထပ်သိရတာပါ”

“ဘာကွယ်”

ထိပ်တင် ဒေါ်အိန္ဒာက မျက်နှာမော့ထားသည်။
မော့လာသော မျက်နှာကလည်း တည်တည် မာမာ တင်းတင်း
ပေါ်လွင်နေပါ၏။

“ဒီမဟာမြိုင်ဂေဟာရဲ့ အရှင်သခင် ထိပ်ထားတွေကို မင်း
က မမမျိုး၊ မမမြတ်၊ မမိမိုးလို့ ခေါ်တယ် ... ဟုတ်စ၊
နောက်ပြီး သားတော်မောင်ကိုလည်း ဦးရန်မျိုးနောင်လို့
ခေါ်တယ် ... ဟုတ်စ၊ မင်းအခေါ်အဝေါ် ပြောင်းဦးကွယ်၊

ဒီအိမ်မှာ သူများခေါ်တဲ့အတိုင်း မမမျိုးထိပ်ထား၊ မမမြတ်
ထိပ်ထားလို့ ခေါ်ရတယ်ကွယ်”

“မယ်မယ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မယ်မယ်”

“နို့ သားတော်မောင်ကကော ဘာတွေလုပ်နေတာလဲလို့
မယ်မယ်က ပြန်မေးရမယ်၊ ဒီသူငယ် လွင်ဦးဆိုတာ ဒီအိမ်
က ဒရိုင်ဘာပါလို့ သမီးမျိုးထိပ်ထားက ပြောထားသားပဲ၊
ဒီလောက်သိရရင် သားတော်မောင်အတွက် လုံလောက်ပြီ
လေ၊ သားတော်မောင်အနေနဲ့ ဒီသူငယ်ကို ပခုံးပုတ်ပြီး
အာလာပသလ္လာပ ပြောစရာတွေ ဘာမှမရှိတာ၊ မျက်နှာသာ
ပေး ရွှေရေးပန်းကန်တက်တတ်တယ်၊ အရောဝင်ရင် ပါး
လျက် နားလျက် လုပ်တတ်တယ်ဆို၊ သားတော်မောင်
သတိမလစ်ဖို့ မယ်မယ် သတိပေးစကား ပြောတာလေ၊
ကြည့်ပါဦး၊ ထိပ်ထားမိုးစန္ဒာလေးကို သူက မမိမိုးတဲ့
ခေါ်လိုက်ပုံကလေ”

“အာ ... ကြီးကြီး ထိပ်တင်ကြီး”

ဘယ်သူက ဘာမှဝင်မပြောသေးမီ မိုးစန္ဒာက အသံ
ကျယ်ကျယ်လေးနှင့် ဒေါ်အိန္ဒာကို ခေါ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးက
မိုးစန္ဒာဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားပြန်သည်။

“အဲဒီ ကိုလွင်ဦးက တွေ့စကတည်းက မိုးကို မမိမိုးလို့
ခေါ်နေတာ၊ အဲဒီလို သူခေါ်လိုက်ရင် မိုးနားထဲမှာတစ်မျိုး
ကြီး ဖြစ်သွားတယ်”

“အင်းပေါ့ သမီးလေးရယ်၊ သူခေါ်ပုံကြီးက နားနှိုင်းစရာ၊
နားခါးစရာကြီး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... ဟုတ်ဘူး ကြီးကြီးထိပ်တင်ကြီးရဲ့၊ သူ့ထဲ မမိမိုးလို့ခေါ်တိုင်း မိုးနားထဲမှာ နားဝင်ချိုသွားတယ်”

“ဟယ် ...”

ထိပ်တင် ဒေါ်အိန္ဒာ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားသလို ကျန် လူအားလုံးလည်း မိုးစန္ဒာ၏ အပြောကြောင့် မျက်လုံးကိုယ်စီဝိုင်း သွားကြပါ၏။

“ဒီလိုလေ၊ သမီး ဆက်ရှင်းပြပါမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဦးလေး ဦးဒေဝရယ်၊ ဒေါ်ကြီးသာယာရယ်တို့က မိုးကို မိုးထိပ်ထား လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ နန်းခင်နဲ့ မိပေါက်ကလည်း မမမိုးထိပ် ထားလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အဲဒီလို သူတို့ခေါ်တာတွေဟာ မိုးကို တမင်မြှောက်ပင့်ပြီး ခေါ်နေတာလို့ မိုး ယူဆတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုခေါ်တာတွေက ရာဇဝင်ရုပ်ရှင် ကားတွေ ရာဇဝင်ကပြတဲ့ ဇာတ်ပွဲထဲမှာသာ ခေါ်ကြတာ အိမ်မှာ မမမျိုးနဲ့ မမမြတ်နဲ့ ကိုလတ်ကလည်း မိမိုးလို့ အခေါ်များတယ်၊ ကျောင်းမှာရော တခြားသူငယ်ချင်းတွေ ကရော မိုးကို မိုးစန္ဒာလို့ခေါ်တဲ့လူက ခေါ်တယ်၊ မိုးလို့ ခေါ်တဲ့လူက ခေါ်တယ်၊ သိပ်ရင်းနှီးပြန်တော့ မိမိုးလို့ ခေါ်ကြတယ်”

“ဟဲ့ ... မိမိုး၊ နင် အရူးအပေါ့နဲ့ ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ”

လတ်လတ်ကဝင်၍ ငေါက်ငေါက်လေး ဟန့်တား ပြောဆိုလိုက်သည်။

မိုးစန္ဒာက အထက်အောက် အစ်ကိုဖြစ်သော လတ် လတ်ကို နှိုက်ကတည်းက ကြောက်သူမဟုတ်သဖြင့် လတ်လတ် ငေါက်ငမ်းပြောသည်ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ ပြောမြဲဆက်ပြော ခါ၏။

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ရယ်စရာပါ ကြီးကြီးထိပ်တင်ကြီး ရယ်၊ ကိုလွင်ဦးနဲ့ စတွေ့တဲ့အချိန်ကစပြီး မိုးကို မမမျိုး၊ မမမြတ်နဲ့ ကိုကိုလတ်တို့က မိမိုး ... မိမိုးနဲ့ ကိုလွင်ဦးရှေ့ မှာ ခေါ်တယ်၊ ဒီတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မိုးရဲ့နာမည်ဟာ မိမိုးလို့ပဲ ယူဆသွားပုံရတယ်၊ ဗမာလူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု မှာ ဦးတို့၊ ဒေါ်တို့၊ မတို့၊ မောင်တို့ ကိုတို့ဆိုတာကို နာမည်ရဲ့ရှေ့က တပ်ခေါ်တာ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လေးစားမှု အရ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကိုလွင်ဦးက မမမိုးလို့ခေါ်တာ ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ လေးစားစွာ ခေါ်တာမို့ မိုးနားထဲ နားဝင် ချိုသွားတာလေ”

ကဲ ... ဘယ်သူ ဘာပြောချင်သေးလဲ။ မိုးက သူ့ အဖြေနှင့်သူ ဟုတ်သလို ဖြစ်နေသည်ကိုး။

မိုးစန္ဒာ၏ ရှင်းပြချက်ကို ထိပ်တင်ဒေါ်အိန္ဒာ၊ မမမျိုး နှင့် လတ်လတ်တို့က မကျေနပ်သော မျက်နှာတွေနှင့် ကြည့်နေစေ တာမူ ကိုရန်မျိုးနောင်နှင့် မြတ်သူဇာကတော့ သဘောကျသည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးနေကြပေသည်။

ကိုရန်မျိုးနောင်က မိုး၏စကားကို ပြုံးပြီးနောက် လွင်ဦးဘက်သို့ပင် ပြန်လှည့်ပါ၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... အစ်ကိုမှားချင်လည်း မှားမယ်ပေါ့ မောင်လွင်ဦး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လွင်ဦးကို အစ်ကိုက တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးတဲ့လူလို့ မြင်မြင်ချင်း ဦးနှောက်ထဲမှာ အဲဒီအထိ ရောက်လာတယ်။ အေး ... တို့ မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ လူကတော့ သူများအိမ်က လခစားအလုပ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်”

“လူချင်းတူလို့ ဖြစ်မှာပါ ဦးရန်မျိုးနောင်၊ ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်ကတည်းက ခုချိန်ထိ သူများအိမ်မှာ လခစားလုပ်လာခဲ့တာချည်းပဲ”

“အင်းလေ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဆိုတာ ရှိတတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူချင်းလည်းတူ နာမည်ချင်းလည်းတူ ဆိုတာမျိုးကတော့ အင်မတန် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပဲ”

ကိုရန်မျိုးနောင်က ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောရင်း ဆိုတာတွင် ပြန်မထိုင်ဘဲ ဧည့်ခန်းထောင့် မှန်ပြတင်းကြီးကို ဇာခန်းဆီးကာထားသည့်နေရာရှိ စန္ဒရားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စန္ဒရားအဖုံးကိုဖွင့်ရင်း လက်ညှိုးဖြင့် တစ်လုံးချင်း တဒေါင်ဒေါင်ခေါက်ကြည့်နေသည်။

မောင်လွင်ဦးသည် လိမ္မော်ရည်လည်း ပို့ပြီးပြီမို့ မီးဖိုဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သည်။ မီးဖိုပေါက်မှတစ်ဆင့် တန်းလျားခန်းကို ပြန်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဪ ... မောင်လွင်ဦး”

ကိုရန်မျိုးနောင်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် လွင်ဦး ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။

“တို့များ မနက်စာမစားခင် အပျင်းပြေ ဆိုကြ တီးကြရအောင်လား၊ မောင်လွင်ဦး စန္ဒရားတီးတတ်ပါတယ်နော်”

“လုံးဝမတီးတတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် သီချင်းဆိုပါလား၊ တို့က စန္ဒရားတီးမယ်လေ”

“ကျွန်တော် သီချင်းလည်း မဆိုတတ်ပါဘူး ဦးရန်မျိုးနောင်”

ကိုရန်မျိုးနောင်က ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“ဒါဖြင့် မောင်လွင်ဦး တယောတော့ ထိုးတတ်ပါတယ်နော်”

လွင်ဦးသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဟိုအဝေးသို့ကြည့်ရင်း တိတိပပကြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တယော မထိုးတတ်ပါဘူး”

လွင်ဦး၏ ဘူးငြင်းလိုက်သော အဖြေကို ဤအထဲတွင် အအံ့သြဆုံးလူမှာ မြတ်သူဇာပင် ဖြစ်သွားပေတော့သည်။

“မောင်လွင်ဦး ပြောင်ညှာလေပြီကော”

ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ အလိုလိုပြောမိသည်။

တစ်ညသောအခါ မြေနီကုန်း မြေနုလမ်း မိနွယ်တို့ အိမ်မှအပြန် တာမွေ ရာပြည့်ကွင်းတွင် မောင်လွင်ဦးကို ကားတိုက်မိသည်။ မောင်လွင်ဦး၏ တယောပြားလေး ထိပ်ဖျားပိုင်း ကျိုးသွားခဲ့သည်။ မြတ်သူဇာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။

“အင်းပေါ့ဗျာ၊ သူ့ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်လုံး ကားတိုက်ခံရမှာတော့ သူ့ခမျာလည်း ကျိုးပဲ့သွားတာပေါ့” ဟုလည်းကောင်း။

“ရန်ကုန်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မဟန်ရင် ဒီတယောလေး ထိုးပြီး ဘုရားစောင်းတန်းမှာ တောင်းစားမယ်ဆိုတဲ့ အကြံလည်း ပျက်သွားပြီပေါ့ဗျာ” ဟု လည်းကောင်း။

ထိုထိုသော မောင်လွင်ဦး နှုတ်မှ ထွက်လာခဲ့သော စကားတို့သည် သူ တယောထိုးတတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါလျက် ယခု သူသည် အဘယ်ကြောင့် ပြောင်ပြောင်ကြီးပင် လိမ်ညာ လိုက်ပေသနည်း။ မြတ်သူဇာအဖို့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာရပါ၏။

ကိုရန်မျိုးနောင်က စန္ဒရာမိုးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ရယ်ကာမောကာပင် လွင်ဦးအား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... မောင်လွင်ဦး ဘာမှမဆိုတတ် မတီးတတ်ဘူးဆိုလည်း ရှိစေတော့ပေါ့ကွာ၊ တို့မေးတာ မြန်းတာတွေ မောင်လွင်ဦး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ ကဲ ... တို့ရဲ့ မှော်ဘီလိပ်စာ မောင်လွင်ဦး ရဲ့မမမျိုးဆီမှာ ရှိပါတယ်၊ မောင်လွင်ဦး တို့ဆီကို လာချင်တဲ့အခါကျရင် လာခဲ့ပေါ့။ ကဲ ... ကဲ ... မောင်လွင်ဦး လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ပါ”

“ကျွန်တော် ဦးရန်မျိုးနောင်ဆီကို လာစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူး”

ဟုပြောပြီး လွင်ဦးသည် မီးဖိုဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပေတော့သည်။

“ဒေါသယာ ကျွန်တော့်ကို ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲဗျာ၊ ခိုင်းစရာမရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ တန်းလျားကို ကျွန်တော် ပြန်ချင်တယ်၊ ခေါင်းကိုက်လာလို့ပါ”

“ပြန် ... ပြန် ... ငါ့တူ၊ ဒေါသယာ ဘာမှ ခိုင်းစရာမရှိတော့ပါဘူး၊ အားလုံး ပြီးစီးသလောက်ရှိနေပြီပဲ”

လွင်ဦး နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟေး ... မောင်လွင်ဦး၊ ခေါင်းကိုက်ရင် ငါ့အခန်းထဲမှာ ပရတ်ဆီရှိတယ်ကွ ယူလိမ့်၊ နောက်ပြီး ငါ့အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ ခဏလှဲနေလေကွာ၊ မင်းမှာက ဘာအိပ်ရာမှရှိသေးတာမဟုတ်တာ”

ဦးဒေဝကြီး လှမ်းအော်ပြောသော အသံဖြစ်ပေသည်။

လွင်ဦးသည် တန်းလျားပေါ်တက်လာပြီး ဦးဒေဝအခန်းသို့ပင် လာခဲ့သည်။

ဦးဒေဝ၏ အိပ်ရာပေါ်မှာပင် တုံးလုံးလဲ့လိုက်သည်။ လွင်ဦး၏စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။

မျက်စိထဲတွင် နံနက်ပိုင်းက အလုပ်ပြုတ်လာသော

အိမ်မှ တူးမာကို မြင်ယောင်လိုက်သည်။

ယခု အိမ်ရှင် အလုပ်ရှင်ဖြစ်လာသည့် မမမြတ်ကို မြင်ယောင်လိုက်။

ကလေးဆန်စွာဖြင့် ရယ်ချင်စဖွယ်လေးတွေ ပြောတတ်လုပ်တတ်သော မိုးစန္ဒာကို မြင်ယောင်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ် ... ဘာတွေ လာမြင်နေတာလဲ” ဟု ကိုယ့်ဘာကိုယ် အပြစ်တင်ကာ အာရုံပြောင်းသွားစေရန် အိပ်ရာခုတင် ဆားစားပွဲပေါ်မှ ဦးဒေဝဖတ်လက်စကို မှောက်ထားသည့်စာအုပ်ကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။

‘မေတ္တာအကြောင်း’ဟု ခေါင်းစီးအမည်ရေးထားသည်။ ရေးသားပြုစုသူမှာ အရှင်ဇနကာဘိဝံသ ဆရာတော်ဖြစ်၏။

လွင်ဦးက ရှေ့ပိုင်းစာမျက်နှာများ ဖတ်ချင်စိတ်သဖြင့် အာရုံပြောင်းရုံလောက် ဦးဒေဝ၏ ဖတ်လက်စ စာမျက်နှာကို ဖတ်ကြည့်သည်။

ဆရာတော်က သာဓကလေးတစ်ခုမှ ဥပမာတင်ရေးသားထားသည်ကို လွင်ဦး ဖတ်မိသည်။

ရှေးတုန်းက ဒါယကာတစ်ယောက်သည် မေတ္တာများသောအခါ မည်သူကစ၍ ပွားများရပါသနည်းဟု သူ့ဆရာတော်အား လျှောက်တင်မေးမြန်းရာ သူ၏ဆရာတော်မေတ္တာအရှိဆုံးသူကစ၍ ပွားများရမည်ဟု မိန့်ကြားသဖြင့် ညဉ့်အခါဒါယကာသည် မိမိအိပ်ခန်းအပြင်ထွက်ကာ သူ၏ဇနီးကို ရှည်ရှည်လျက် မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းလေလျှင် ဇနီးအပေါ်၌ ချစ်စင်တိုးလာရကား ချက်ချင်း ဇနီးထံသို့ သွားလေတော့သည်။ လိုသော် အတွင်းမှ မင်းတုပ်ထိုးထားသဖြင့် ဝင်ခွင့်မရသောကြောင့် နံရံကို ဦးခေါင်းငှေ့ကာ မေတ္တာ၏အကျိုးကို ခံစားနေရရှာသဖြင့် ထို့ကြောင့် ထိုမေတ္တာမျိုးကို ‘ဂေဟသီတပေမ’ဟု မှတ်ရမည်။

လွင်ဦးသည် ဆရာတော်၏ စာအဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သလိုလို မပေါက်သလိုလိုရှိသဖြင့် ထိုအပိုဒ်ကိုပင် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံဖတ်ရှုပြီး တအောင့်စဉ်းစားကာ ...

“ဟား ဟား ဟား”

လွင်ဦးသည် သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်ပေတော့သည်။

ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ခေါင်းရင်းစင်မြင့်ပေါ်ရှိ ဦးဒေဝ၏ဘုရားစင်ကို ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ရှိခိုးတော့သည်။

“ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသကိုယ်တော်အား ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။ ဆရာတော်စာကို ဖတ်ပြီး ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုပါ၏။ ဤနေ့ ဤအချိန် ဆရာတော်ဘုရား၏ စာအုပ်တော်ကိုဖတ်ပြီးနောက် တပည့်တော်သည် ‘ဂေဟသီပေမ’အချစ်စိတ်တွေကို ရှောင်ပါတော့မည်၊ ရှားပါတော့မည်၊ ဇနီး၏အိပ်ခန်းအတွင်းမှ မင်းတုပ်ထိုး အသေပိတ်ထားသဖြင့် နံရံကို ဦးခေါင်းဖြင့်ငှေ့ကာ မေတ္တာအကျိုးကိုခံစားရရှာသော ဒါယကာကြီး၏ အဖြစ်မျိုး ဘဝမျိုးကို ရပ်တန့်ကရပ်ပါတော့မည် အာမဘန္တေပါဘုရား... ဟား ဟား ဟား”

“ဟေ ... မောင်လွင်ဦး၊ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘုရားစင်ရှေ့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ဟားနေတာ၊ မင်း ဆေးတွေဘာတွေများချထားလို့ ဆေးပေါက်နေတာများလားကွာ”

ဦးဒေဝကြီး ပျာသွားသည်။ ပြူးပြူးပြီပြီလည်းဖြစ် သွားသည်။ ယနေ့မောင်လွင်ဦးနှင့် စတင်သိကျွမ်းချိန်မှစပြီး စကားနည်းသော မောင်လွင်ဦး၊ ညှိုးနွမ်းနွမ်းဖြစ်နေသော မောင်လွင်ဦး၊ ဆေးဆေးတည်ငြိမ်သော မောင်လွင်ဦး၊ အပြုံးအရယ်နည်းလွန်းသော မောင်လွင်ဦး။

ထိုထိုသော မောင်လွင်ဦးသည် ယခု ဘုရားစင်နေ့တွင် ငုတ်တုတ်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အားရပါးရ တဟားဟား ရယ်မောနေသည်ကို ဖြုန်းခနဲတွေ့ရသဖြင့် ဦးဒေဝ ပျာသွားပြူးသွားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ ဦးဒေဝရယ်၊ ကျွန်တော်က ဆေးပေါက်နီနေနေသာသာ ဆေးလိပ်တောင် သောက်တတ်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါဆို မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အိမ်ကြီးဆီက မနက်စာစားဖို့ မောင်းထုတာကြာပြီ၊ မင်းမလာလို့ အိပ်ပျော်နေရင် ငတ်တော့မှာပဲဆိုပြီး ငါလာခေါ်တာ”

“ကျွန်တော် မောင်းသံမကြားမိဘူး ဦးဒေဝ၊ ရောက်တာနဲ့ တောင်တွေ့ မြောက်တွေ့နဲ့ ငိုသွားတယ်၊ အာရုံပြောင်းအောင် ဟောဒီ ဦးဒေဝရဲ့ စာအုပ်ကို ကောက်ဖတ်တာ မေတ္တာအကြောင်းဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝ ခံစားချက်နဲ့ ဟပ်မိလို့ သဘောပေါက်သွားတာနဲ့ အရမ်းသဘောကျသွားပြီး ပြုစုတဲ့ ဆရာတော်ကို ထိုင်ကန်တော့ပြီး ဟားတိုက်ရယ်နေတုန်း ဦးဒေဝ ရောက်လာတာပဲ”

“အေး ... အဲဒီကျမ်းက စာဖတ်သူရဲ့စိတ်ကို ထက်မြက်ဖြူစင်အောင် အဘိဓမ္မာသဘောကို သုတ္တန်ရောပြီး ပြုစုထားတာပဲ၊ စားရမှာက မောင်းတီးချိန်ကျမှစားရတာ၊ လာ ... ငါးထမင်းလုံး ဟဲရအောင်”

“ဟို ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားကြပြီလား”

“ပြန်သွားကြပြီ၊ သူတို့ပြန်ပြီးမှ တို့အတွက်မောင်းထုတာ၊ နာရီပဲကြည့်ပါဦး၊ မွန်းလွဲတစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ ဪ ... မောင်လွင်ဦးကို ကိုယ်တော်လေး လဲလဲလဲက မှာလိုက်တယ်၊ မြန်မြန်စားပါတဲ့၊ စားပြီးရင် သွားကြစို့တဲ့”

လွင်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးဒေဝ နောက်မှ လိုက်သွားတော့သည်။

“ဟော ... ကိုလွင်ဦး လာပြီနော်၊ တူးမာက စောစောကြီး
တည်းက မျှော်နေတာ”

လွင်ဦးနှင့် လတ်လတ်တို့နှစ်ယောက် မွန်းလွဲ(၂)နာရီ
တွင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဗဟိုရုံထဲရှိ တူးမာတို့ဆိုင်ကို ရောက်လာသည်ကို
တူးမာက လွင်ဦးအား ပျာပျာသလဲလေး ကြိုဆိုသလေးနှင့် ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“စောစောလာမလို့ပဲ တူးမာ၊ ဟိုအိမ်မှာ ထမင်းစားဧည့်
သည်ရောက်လို့ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးတာရော၊ ဒေါ်ဒေါ်စိုးနဲ့
ပက်ပင်းတိုးမှာ စိုးရိမ်တာရောကြောင့် နည်းနည်းနောက်ကျ
သွားတယ်၊ ဪ ... ဟောဒါက တို့ရဲ့မဟာမြိုင်အိမ်ကြီး
က အိမ်ရှင် ကိုလတ်လတ်တဲ့၊ မနက်က ကမ္ဘာအေးဈေးမှာ
တူးမာ ကိုလတ်လတ်ကို တွေ့ဖူး မြင်ဖူးပြီးသားနေမှာပါ”
“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ကိုလွင်ဦးရဲ့ အိမ်ရှင်ဆို
တော့ တူးမာက ပိုပြီးအလေးအနက် ထားပါတယ်၊ မနက်
က ကမ္ဘာအေးမှာတော့ လူတွေဝိုင်းနေတာများလို့ သတိမ
ထားမိပါဘူး”

“ဒါက တူးမာတဲ့၊ ကေသီခိုင်ပေါ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကိုလတ်
လတ်ကို တူးမာရဲ့အကြောင်း အားလုံးပြောပြီးသားပဲ”

“သိရတာ သိပ်ကိုဝမ်းသာပါတယ် တူးမာ၊ မနက်က
တူးမာက လူတွေအများကြီးထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို သတိမထား
မိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ တူးမာကို ထင်းခနဲ သတိထား
မိပါတယ်၊ တူးမာက အများထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း
သီးသန့်ပေါ်လွင်နေလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် ကိုလွင်ဦးကို အဖူ
ကပ်ပြီး တူးမာနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးဖို့ ပြောရတယ် တူးမာ”

လူပျိုက အပျိုကို ဤစကားမျိုး စသည်ဆိုလိုက်သည်
နှင့် အပျိုသည် လူပျိုဘာကိုရည်ရွယ်သလဲဆိုတာ ချက်ခနဲသိလိုက်
၏။ သို့သော် မသိကျိုးကျွန် ပြုံးရဲကလေးသာ တုံ့ပြန်လိုက်ပေ
သည်။

“ကဲ ... နီတွတ်ရေ၊ ကော်ဖီနှစ်ခွက် သွားမှာကွယ်၊ ပေါင်
မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ် ကောင်းကောင်းလုပ်ပေးပါပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေကြီး လာခါနီးနဲ့ပြန်နော်”

နီတွတ်၏စကားကြောင့် တူးမာသည် ဖျတ်ခနဲ
လွင်ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏အကြည့်တွင် ကြင်နာ
ခြင်းနှင့် အားနာခြင်းနှစ်မျိုးပါ ရှိနေပါ၏။

လွင်ဦးကတော့ နီတွတ်ပြောသည်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့
ကြားစေကာမူ ဟိုငေးသည်ငေးဖြင့် ဘာမှမကြားလိုက်သောပုံစံမျိုး
ပြလိုက်ပါ၏။

“သွားမှာ သွားစမ်း နီတွတ်၊ မမခိုင်းတာ မမတာဝန်၊
မင်း ဘာမှဝင်ပြီးပူမနေနဲ့၊ အခု ကိုလွင်ဦးဟာ အရင်

ကိုလွင်ဦး မဟုတ်ဘူး၊ မမရဲ့ဧည့်သည်အဖြစ်လာတာ သွားစမ်း နိတွတ်”

တူးမာ၏မမရဲ့ဧည့်သည် ဆိုသော စကားကို ငယ်သေးသော နိတွတ် နားလည်ချင်မှ နားလည်မည်။ သို့သော် နိတွတ်ဘဝကလည်း ခိုင်းတာလုပ်ရပြီး နီးရာအားကြောက်ရသော ဘဝမို့ တူးမာခိုင်းသည့်အတိုင်း ကော်ဖီဆိုင်သို့ အပြေးလေးထွက် သွားတော့သည်။

တူးမာက ဆိုင်ခုံပေါ်မှာပင် ဖျာချောလေးခင်းပြီး ထိုင်လေသည်။

တူးမာ၏လက်ဝဲဘက်တွင် အလျားလေးပေ၊ အနံ တစ်ပေ၊ အမြင့်နှစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော မှန်ပီရီလေးရှိသည်။

မှန်ပီရီလေး၏အတွင်းမှ တန်းအဆင့်ဆင့်ဝယ် ရွှေဖြင့် ကျောက်မျက်များဖြင့်ပြီးသော လက်ဝတ်ရတနာအမျိုးမျိုးတို့ စီကာ ထားရှိသည်။

မှန်ပီရီထက်မှာပင် မှန်အိမ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ရွှေချိန်ခွင်လေး ရှိပါ၏။

တူးမာ၏နောက်ကျော မတ်တတ်ပီရီကြီး အဆင့်ဆင့်တွင် အထည်စတွေရှိပေသည်။ တစ်ကိုယ်လျှင် အနည်းဆုံးတစ်ရာမှ တစ်ထောင်၊ ထောင့်ငါးရာအထိ တန်ဖိုးရှိသော အမျိုးသမီးဝတ်အထည်အုပ် အထည်လိပ်များဖြစ်သည်။

ဟင်္ဂါချိတ်ဖြင့် ဆွဲပတ်လည် ချိတ်ဆွဲထားသည်မှာ အမျိုးသမီးများ ဝတ်လေ့ရှိသော နိုင်ငံခြားဖြစ် အင်္ကျီတွေဖြစ်ပါ၏။

ဝယ်သူဧည့်သည်ထိုင်ရန် ဆိုင်ကိုမျက်နှာပေးပြီး ဆောက်ခံသံမတလင်းတွင် ချခင်းထားသည့်တို့မှာ အထိုင်ကြိမ်၊ အမှိုကြိမ် ထိုးထားပြီး ပါလစ်ရောင်တောက်နေသော လက်စွန်းပေါသည့် ကုလားထိုင်များ တန်းစီချထားပေသည်။

တူးမာက နိတွတ်ကိုလွှတ်ပြီးနောက် ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ကိုလွင်ဦးအား စူးစိုက်စိုက်လေး ကြည့်ပြန်သည်။

“မနက်က အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေ ရုံးမသွားသေးဘူးကိုလွင်ဦး၊ တူးမာက ဖြစ်ပျက်လာခဲ့သမျှ ဖေဖေကို မေမေ့ရှေ့မှာပဲ ငိုပြီးပြောတယ်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှမှာ ကိုလွင်ဦးမှာ အပြစ်မရှိတဲ့အကြောင်း ဖေဖေကို တူးမာ တင်ပြတယ်၊ ဖေဖေလည်း ကိုလွင်ဦး အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက...”

တူးမာ ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားသည်။

အကြောင်းမူ ပြောရင်းကပင် တူးမာအသံလေးတုန်လာသည်။ မျက်ရည်လေး ဝဲချင်လာသောကြောင့် စိတ်ကိုခေတ္တ အထိန်းအသိမ်းပြုရင်း စကားကို ရပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

လွင်ဦးအဖို့ကတော့ တူးမာ ဆက်ပြောမည့်စကားကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းပြီးသား ဖြစ်ပေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက နောက်ဆုံး ဖေဖေကိုယ်တိုင် မေမေ့ကို အလျှော့ပေးလိုက်လျော့ရတာပဲဟု တူးမာ ဆက်ပြောမည်သာဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဒေါ်စိုးသည် မိဘဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက ချမ်းသာလာသူဖြစ်သည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမှ ခြံဝင်းနှင့်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးသည် ဒေါ်ဒေါ်စိုး၏ မိဘဘက်မှ ဆက်ခံရသော အမွေ

ရတိုက်ကြီးဖြစ်သည်။ ငွေကြေးချမ်းသာသည်နှင့်အမျှ ဒေါ်ဒေါ်စိုးသည် မာန်မာနကြီးလွန်းသည်။ ယခုလက်ရှိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာပင် မိမိအတွက် အကျိုးရှိမည့်လုပ်ငန်းဆိုလျှင် ဒေါ်ဒေါ်စိုးက မည်သူ့မျက်နှာမှမထောက်၊ စီးပွားဖက်စပ်တူများ စိတ်ဆိုးပြီး တစ်သက်လုံးမခေါ်လည်း ဘာအရေး၊ ငါ့အတွက် အမြတ်အစွန်းများများရဖို့သာ အဓိကဟု သဘောထားခဲ့သည်။ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ကြမ်းစရာရှိလျှင် ဒေါ်ဒေါ်စိုးက သူများထက် ကြမ်းပြသည်။ ရမ်းစရာရှိလျှင်လည်း တစ်ဖက်သား မျက်လုံးပြူးသွားအောင် ရမ်းရဲသူဖြစ်သည်။

မဟာမြိုင်ဂေဟာမှ မမမျိုးကျတော့ မျိုးရိုးစွဲစိတ်ဓာတ် ကြီးမားလွန်းသည်။ လူမျိုးစုံဖြင့် ပြေပြစ်အောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွင် လိုက်လျောညီထွေစွာ ပေါင်းသင်းတတ်သော်လည်း သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေးတွင်မူ သူတို့အချင်းချင်း မဟာမျိုး မဟာနွယ်နှင့်သာ ဂဟေဆက်ရမည်။ သာမန်ဘေးလူကြားလူ မဝင်ရဟု သဘောထားသည်။ ဒါကလွဲလျှင် မမမျိုးစိတ်ထားကောင်းသည်။ ဒေါ်ဒေါ်စိုးလို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း အပြုအမူမရှိ။

“ကိုလွင်ဦး ... တူးမာ ပြောတာ နားထောင်နေပါတယ်နော်”
 “ထောင်နေသားပဲ၊ တူးမာပြောပြီး တူးမာပဲ စကားကို ရပ်ထားတာ”
 “စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ ရပ်သွားတာပါ။ ခက်တာက မေမေမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတယ်၊ ပထမအကြိမ် အတက်ခံဝင်ထားပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ဖေဖေက မေမေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်

ဆိုရင် ဖေဖေရင်ထဲက ဘယ်လိုပဲရှိရှိ မေမေကို လိုက်လျောရတယ် ကိုလွင်ဦးရယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုလွင်ဦး အလုပ်ပြန်ဝင်ဖို့ တူးမာ ပြောခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ဘူး”

“တူးမာက အလကား စိတ်အပင်ပန်းခံလို့ ဝင်ပြောတာကိုး၊ တို့က ယောက်ျားလေး၊ တစ်ကောင်ကြွက် ဥတစ်လုံးပဲဟာ၊ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေလို့ရတာပဲဟာ၊ တို့အတွက် တူးမာက ဝင်ပူပေးနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် တူးမာ၊ ကိုလွင်ဦးအတွက် ဘာမှမပူနဲ့တော့”
 လတ်လတ်က အရယ်အမောဖြင့် ဝင်ပြောပေသည်။

“အခု ဦးလွင်ဦးကို အိမ်က မမမျိုးတို့ကိုပြောပြီး ကျွန်တော် အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီးပါပြီ၊ လခငါးရာတောင် စပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ခြံကြီးက နည်းနည်းနောနောကျယ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ခြံထဲမှာဆောက်ထားတဲ့ ကားဂိုဒေါင်က မော်တော်ကား လေးစီးလောက် ထားနိုင်တယ်၊ အဲ ... ဂိုဒေါင်အပေါ်မှာ တန်းလျားအရည်ကြီးပေါ့၊ အခန်းလေးခန်း ဖွဲ့ထားတယ်၊ ဘာဘဲတို့ မယ်မယ်တို့ ရှိတုန်းကတော့ အိမ်ဖော်တွေပါ အဲဒီတန်းလျားမှာ ညအိပ်နေရတယ်၊ မယ်မယ် ဆုံးပြီးတဲ့နောက် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပေါ်မှာ မောင်နှမ လေးယောက်တည်း ရှိတာမို့ အိမ်ဖော်တွေကို အိမ်ကြီးပေါ်မှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ တန်းလျားလေးခန်းမှာ အိမ်ကဒရိုင်ဘာကြီးပဲ တစ်ခန်းယူထားတာ၊ အဲဒါခန်းတောင် အားနေတယ်၊ အဲဒါ ကိုလွင်ဦး ကြိုက်တာတစ်ခန်းယူပဲ”

တူးမာက လတ်လတ် ပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း လွင်ဦးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အိမ်မှာကလည်း ကားနှစ်စီးတောင်ရှိနေတော့ ဒီရိုင်ဘာ နှစ်ယောက်ရှိမှ အဆင်ပြေမယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ကိုယ်လေ၊ အိမ်ကကားကို မလွှဲ မရှောင်သာမှ လိုက်မောင်းပေးတာ”

တူးမာက လတ်လတ် ပြောသော စကားသည် ကိုလွင်ဦးအတွက် မိမိမပူစေရန် ပြောသည်ကိုတော့ နှစ်သက်ပါ ၏။ သို့သော် ကိုလတ်လတ် ပြောသွားတာတွေသည် ဗာရာဏသီ ချဲ့လွန်းနေသလားဟု မှတ်ယူမိပါ၏။

လတ်လတ်၏စကားအဆုံးတွင် ကိုလွင်ဦး၏သွား ဖြူတန်းလေး ဘောင်ကွပ်ထားသည့် သွားစွယ်နှစ်ချောင်းပေါ်အောင် ကိုလွင်ဦး ပြုံးသည်ကို တူးမာမြင်လိုက်သည်။

ကိုလွင်ဦး၏ ဤသို့သောအပြုံးသည် ဘာကြီးပဲဖြစ် ဖြစ် ထုသားပေသားကျအောင် ခံနိုင်ရည် ရှိပါသည်ဆိုသည့်လောက ကို အန်တုသော အပြုံးမျိုးမှန်း တူးမာ ကောင်းကောင်းသိသည်။

“ဒါဆို တူးမာ ဝမ်းသာရတာပေါ့ ကိုလတ်လတ်၊ မနေ့က ကမ္ဘာအေးက အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ခုချိန်ထိ ကိုလွင်ဦး အဆင်မပြေပါ့မလားလို့ တူးမာ ပူနေမိတာ၊ အခုလို သူ့ ထက်ကဲ ရွှေပြည်စိုးဆိုတာလို တူးမာတို့အိမ်မှာထက် လခဝိုရပြီး အနေအထိုင် ပိုကောင်းတယ်ဆိုတော့ တူးမာ ဝမ်းသာရတာပေါ့”

“သိတယ် တူးမာ၊ တူးမာကို မနေ့က ကမ္ဘာအေးမှာတွေ့ ရကတည်းက တူးမာဟာ ကိုလွင်ဦး အလုပ်ပြုတ်သွားတာ ကို တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှန်း ကျွန်တော်သိ တယ်၊ တူးမာလို မိန်းကလေးရဲ့စိတ်မျိုးက ဘယ်သူ့အပေါ် ဖြစ်ဖြစ် အကြင်နာကရတာရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ကုန်ကုန် ပြောရရင် ကိုယ့်အိမ်မှာမွေးထားတဲ့ ကြောင်လေး ခွေးလေး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင်တောင် တူးမာ စိတ်မျိုးက ခံစားရတာ မဟုတ်လား”

“အယ် ... အဲဒီလိုတော့ ကိုလွင်ဦးကို တိရစ္ဆာန်နဲ့ မနှိုင်း ကောင်းပါဘူး၊ တိရစ္ဆာန်ကို ခင်မင်တာနဲ့ လူလူချင်းခင် မင်တာဟာ ခြားနားချက်တွေ ရှိပါတယ် ကိုလတ်လတ်”

တူးမာ မျက်နှာလေး မာသွားသည်။ စကားကို ဆတ်ဆတ်လေး ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟာ ... တူးမာ အဓိပ္ပာယ်ကောက် မှားသွားပြီ၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက တူးမာရဲ့သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ နှလုံးသားကို အဓိက ဆိုလိုတာပါ၊ ကိုလွင်ဦးကို တိရစ္ဆာန်နဲ့နှိုင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မပါပါဘူး”

လတ်လတ်က ကပျာကယာ တောင်းပန်သဖြင့် ပြန်ရှင်းပြပေသည်။ တူးမာသည် သက်ပြင်လေးတစ်လုံး ချမိပါ၏။

“တူးမာ မာမာကျောကျော ပြောမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုလတ်လတ်”

“အဲျာ ... ဘာကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်မှန်းတောင် ကျွန်တော့် မသိလိုက်ဘူး၊ တူးမာက တင်းတင်းမာမာ ပြောတယ်ဆို

ပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ တူးမာက အမြဲသိမ်မွေ့နေတာပဲဟာ”

တူးမာသည် သူမဘေးတွင်ရှိသော ကျွန်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သေတ္တာလေးကိုဖွင့်ပြီး ငွေခြောက်ရာထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မေမေက တူးမာကို မှာထားတယ်၊ မေမေ မရှိတုန်းကိုလွင်ဦး လခလာယူရင် သုံးလခစာ ပေးလိုက်တဲ့”

“သုံးလခအတွက် ဘာလို့ယူရမှာလဲ၊ လစဉ်မှန်မှန် တို့လခထုတ်တာ ပျက်တဲ့လမှ မရှိတာ၊ ကနေ့ အခုလ ဆယ်ခြောက်ရက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ လဝက်အတွက် ငွေတစ်ရာပဲ ပေးလေ”

“ဟင်အင်း ... မေမေက ခြောက်ရာပေးရမယ်လို့ တူးမာကို မှာထားတယ်၊ ခြောက်ရာပဲယူပါ၊ မေမေကပြောတယ်၊ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ကမကြိုက်လို့ ထုတ်ဖန်ရင် သုံးလခပေးရတယ်တဲ့၊ ဒါမှ နောက်ပိုင်းရှင်းမယ်တဲ့”

“တို့က နောက်ပိုင်းရှုပ်မယ့်သူမှ မဟုတ်တာပဲ တူးမာရယ်”

“ယူပါ ကိုလွင်ဦး၊ မေမေက စေတနာနဲ့ပေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြဿနာရှင်းစိတ်နဲ့ပေးတာ၊ တူးမာ သိပ်သိတာမျိုးကိုလွင်ဦး စိတ်ဓာတ်မျိုးက သံသရာရှည်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ တူးမာ ဝမ်းသာတယ်၊ ကိုလွင်ဦး ပိုက်ဆံပိုရလို့လေ၊ ယူနော် ကိုလွင်ဦး”

လွင်ဦး ယူလိုက်ပါ၏။ ငွေခြောက်ရာထဲမှ တစ်ရာ

ကို ပြန်ထုတ်ယူကာ ...

“ရော ... တူးမာဆီက တို့ ချေးထားတာ”

“ဘယ်တုန်းက ချေးတာလဲ ကိုလွင်ဦး”

“တယောလေး ပြန်ပြင်တုန်းကလေ”

“အာ ... မဟုတ်တာ၊ အဲဒါက တူးမာ သိတတ်လို့ တူးမာ ပိုက်ဆံနဲ့ ပြင်ပေးတာပါ၊ တူးမာ တယောထိုးတာ နားထောင်ချင်လို့ ကိုလွင်ဦးက ပြင်တာပဲဟာ”

“ဒါတော့ တူးမာ ပြန်ယူပါ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ပြင်တာ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ပြင်ပါရစေ၊ နို့မို့ရင် တို့ဘဝက သိပ်ခွက်ကျလွန်းသွားမှာစိုးလို့ပါ တူးမာ”

တူးမာ ပြန်၍လက်ခံရသည်။ လက်မခံ၍ မရမှန်း ကိုလွင်ဦး စိတ်ဓာတ်ကို တူးမာ သိသည်။

“ဪ ... ကိုလွင်ဦး တယောထိုးတတ်သလားဟင်”

လွင်ဦးက မဖြေပေ။

တူးမာကပင် အားရပါးရလေသံလေးနှင့် ဝင့်မြှုပ်ပါ

လေ၏။

“တယောတင် ဘယ်ကမလဲ ကိုလက်လတ်၊ ကိုလွင်ဦးက စန္ဒရာလည်း ကောင်းကောင်းတီးတတ်တယ်၊ သီချင်းဆိုလည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကိုလွင်ဦးရဲ့ပင်ကိုသံကိုတကောင်းတော့ စည်းဝါးပိုင်တဲ့အခန့် အရမ်းကို နားထောင်ကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ ဦးရန်မျိုးနောင်ကို ကိုလွင်ဦးက ဘာဆိုဘာမှ မတီးတတ် မဆိုတတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ ညာပြောလိုက်တာပေါ့။”

“ကျွန်တော် တယောထိုးတတ်ပါတယ်၊ စန္ဒရာလည်း တီးတတ်ပါတယ်၊ သီချင်းလည်း ဆိုတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘာမှမတီးချင် မဆိုချင်လို့ ဦးရန်မျိုးနောင်ကို ကျွန်တော် ဘာမှမတီးတတ် မဆိုတတ်ဘူးလို့ ညာပြောတာပါ။ အနုပညာတစ်ရပ်ဆိုတာက စိတ်ရဲ့ စေစားရာပဲဗျာ၊ စိတ်မပါတဲ့အချိန် ဘာမှမဆိုမတီးတာ အကောင်းဆုံးပါ။”

ထိုစဉ်မှာပင် နီတွတ်သည် လင်ပန်းတွင် ကော်ဖီ ပေါင်မုန့်ပန်းကန်များဖြင့် ရောက်လာသည်။

ရှေ့တွင် တူးမာ ကိုယ်တိုင်ချပေးပြီး စားသောက်ရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် စားကြ သောက်ကြသည်။

“မေမေတော့ လာခါနီးပြီ၊ မေမေလာရင် တူးမာ အိမ်ခဏ ပြန်မယ်၊ မော်တော်ကားငှားပြီး ကိုလွင်ဦး အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ တူးမာ အားလုံး နီတွတ်နဲ့ ပို့ခိုင်းပေးလိုက်မယ်နော်”

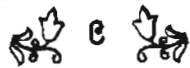
“တို့ ပြန်မယ် တူးမာ၊ ကဲ ... ကိုလတ်လတ် ပြန်ကြစို့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုလွင်ဦး၊ ကိုယ့်တက်လမ်းကို ဆက်တက်ဖို့ ဇွဲမလျှော့ပါနဲ့၊ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ ဆင်ပြောင်ကြီးပဲ ကိုလွင်ဦးရယ် အမြီးကျမှ တစ်မနေပါနဲ့၊ ဘာမဆို တူးမာက ကိုလွင်ဦးကို ကူညီဖို့ အသင့်ပါ၊ ခက်တာက

ကိုလွင်ဦးက တူးမာဆီကသာမကဘူး ဘယ်သူ့အကူအညီကိုမှ မယူချင်တဲ့စိတ်က ခက်တယ်၊ အဲ ... အကူအညီမယူချင်နေပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုလွင်ဦး အခက်အခဲတွေတိုင်း တူးမာကို တိုင်ပင်ပါ၊ ဆွေးနွေးပါနော်”

လွင်ဦးက ပြုံးတော့ ပြုံးသည်။ သို့သော် ဦးခေါင်း ချိတ်မပြပါ။ ဦးခေါင်းခါယမ်း၍လည်း မပြပါ။

“ဒီလူ ဒီရောက်လာတာ တစ်လပြည့်ဖို့ သုံးလေးရက်
လိုတော့တယ်။ မမမြတ်က ကိုယ့်ကား ကိုယ်မောင်းပြီး
ကျောင်းသွားတုန်းပဲ။ မော်တော်ကားဟာ မမမြတ်ထား
ကျောင်းက ဂိုဒေါင်ပေးထားတာမှ မဟုတ်တာ။ သစ်ဝင်
အောက် ထိုးထားရတာပဲ။ ထိုးတုန်းကတော့ အရိပ်ထဲထိုး
တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နေပူတာက တစ်သမတ်တည်းမှ မဟုတ်
တာ။ နေတက်ချိန် နေကျချိန်မှာ ကားနေပူထဲ ရောက်
တယ်။ ငှက်တွေက ချေးပါချတယ်။ သစ်ရွက်တွေနဲ့ ဖုန်
မှုန့်တွေက ကားပေါ်ကျတယ်။ ကားဘယ်လောက်နာသလဲ
ကဲ ... အဲဒါတွေ ထားပါတော့၊ ဒီနေ့ဆိုရင် မမမြတ်
ကျောင်းကအပြန်လမ်းမှာ ကားထိုးရပ်သွားတယ်။ မမမြတ်
ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ အကူအညီ ဟိုရှာရ၊ ဒီရှာရ
ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်လဲ”

မြတ်သူဇာက လတ်လတ်၏စကားကို ခေါင်ညီတို့
ပြမိပေသည်။

ယနေ့ညနေ ကျောင်းဆင်းပြီးအပြန်တွင် ကားဖြူ
သည် မောင်းလျက်တန်းလန်းမှ ထိုးရပ်သွားသည်။ မြတ်သူဇာ
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဝယ်ကတည်းက သည်တစ်ခါပဲ သည်လိုဖြစ်
ပေသည်။

ကံအားလျော်စွာ မြတ်သူဇာ၏တပည့် ကျောင်းသား
အောင်ကိုလေး ရောက်လာပြီး ဘောနက်ဖွင့်ကာ တတ်သလောက်
မှတ်သလောက် မိနစ်ငါးဆယ်လောက်လုပ်မှ ကားစက်ပြန်နိုးသွား
သည်။

ထိုအကြောင်းကို မိမိကပြန်ပြောရာမှ ယခုလတ်လတ်
သ ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်သူဇာက ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် သူမ၏
ဘားဖြူလေးကို မောင်းယူသွားမြဲဖြစ်သည်။

ကားနီလေးဖြင့် မိုးစန္ဒာ ကျောင်းကြို ကျောင်းပို့ကို
ဦးဒေဝက တာဝန်ယူသည်။

မမမျိုး ဈေးသွားဈေးလာနှင့် ဟိုသွား သည်သွားကိစ္စ
တွင် လွှင့်ဦးက ကားနီလေးမောင်းပို့သည်။ မမမျိုးက မနက်ပိုင်း
မီးဖိုကိစ္စ ဈေးသွားသည်ကလွဲပြီး အခြားကိစ္စများ သိပ်နည်းသဖြင့်
ခရိုင်ဘာနစ်ယောက် ခန့်ထားပြီး အိမ်မှာအပိုထားသလို ဖြစ်နေ
သည်။

“အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါလား မမမြတ်၊ ကိုလွင်ဦးကို မမ
မြတ် ကျောင်းပို့ကျောင်းကြိုတာဝန်နဲ့ မိမိကို ကျောင်းပို့
ကျောင်းကြို တာဝန်ယူပါစေ၊ ဦးလေး ဦးဒေဝကြီးကတော့
မမမျိုးအတွက် သီးသန့်ထားလိုက်ပါလား၊ ဦးလေးဒေဝကြီး

က အသက်လည်း ကြီးပါပြီ၊ နားနားနေနေ နေပါစေလား။
 အခုတော့ ကိုလွင်ဦးကို လခပေးထားပြီး အလကားထမင်း
 ကျွေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ နေ့ခင်း နေ့လယ် မမမျိုး
 အိပ်တဲ့အချိန် အားလပ်နေတော့ သူက အပြင်ထွက်သေး
 တယ်”

လတ်လတ်သည် ပထမတစ်ခေါက် လွင်ဦးနှင့်အတူ
 တူးမာ၏ဆိုင်ကို ရောက်ပြီးနောက် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ခါ နှစ်ခါ
 သုံးခါဆိုသလို တူးမာဆီသို့ သူတစ်ယောက်တည်း သွားသည်။
 လတ်လတ်ကိုတော့ တူးမာ၏မိခင် ဒေါ်ဒေါ်စိုးက လက်ခံသည့်
 သဘောရှိနေသည်မို့ လတ်လတ်က အချိန်မရွေး တူးမားထံသွား
 နိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်ဒေါ်စိုး မရောက်မီ လတ်လတ် မော်
 တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လမ်းကြိုခရီးကြို ဝင်သောအခါ ကိုလွင်ဦး
 တူးမာဆိုင်တွင် တွေ့ရတတ်သည်။

ဒါကိုလည်း လတ်လတ် ရင်ထဲက မကျေနပ်သဖြင့်
 တစ်ချက်ခုတ် အများကြီးပြတ်စေသော စီမံကိန်း မမမြတ်အား
 တင်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မမမြတ်၊ မိုးလည်း ကိုလွင်ဦး ကျောင်းကြို
 ကျောင်းပို့ကို သဘောကျတယ်၊ ဦးလေး ဦးဒေဝကျတော့
 ကောင်းလေးတွေက မခန့်ဘူး၊ မိုးကို မြောင်စကြတာ၊
 ဦးလေး ဦးဒေဝကြီးကလည်း ကြောက်တတ်တာ လွန်ရော
 ပဲ”

ဘာပြောပြော အခြေအနေ အရပ်ရပ် အားလုံးသည်
 လတ်လတ် တင်ပြသည့်ဘက်က လိုက်လျောလုပ်ကိုင်သင့်ကြောင်း

ညွှန်ပြနေသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ကစပြီး အစီအစဉ် ပြောင်းလိုက်
 သည်။

လတ်လတ်၏ စီမံချက်သည် အလွန်အကွက်ကျ
 ဝါ၏။

ကျောင်းချိန်တွေကိုကြည့်လျှင် မိုးတို့၏ကျောင်းက
 (၂)သုတ်ခွဲကျောင်း။ နံနက်(၇)နာရီမှ (၁၂)နာရီ။

မြတ်သူဇာက နံနက်(၈)နာရီကွဲမှ ညနေ(၃)နာရီခွဲ။
 နံနက်(၆)နာရီခွဲတွင် မိုးကိုလိုက်ပို့ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။
 နံနက်(၈)နာရီတွင် မြတ်သူဇာကိုပို့ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ (၁၁)နာရီ
 တွင် အိမ်မှပြန်ထွက်ပြီး မိုး ကျောင်းဆင်းစောင့်ခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်
 ပို့ရသည်။

မွန်းလွဲ(၃)နာရီ တစ်ခါပြန်ထွက်ပြီး မြတ်ကိုသွား
 ကြိုရသည်။ လွင်ဦးမှာ ကြားကာလနာရီပိုင်း ကြိုကြားအားလပ်
 သည်ဆိုသော်လည်း တာဝန်အရ ညနေပိုင်းအထိ အချိန်အားမရ
 တော့ပေ။

မြတ်နှင့် မိုးစန္ဒာတွင် တူညီသော အချက်တစ်ချက်
 ရှိသည်။ သူတို့တစ်ဦးချင်း လိုက်ပို့ရသည့်အခါ ကားနောက်ကူရှင်
 တွင် မထိုင်ဘဲ ရှေ့ကူရှင်တွင် ထိုင်လေ့ရှိကြသည်။

“မမမြတ်က ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းတတ်သူ ဖြစ်နေတော့
 ဘယ်သူပဲမောင်းတာကိုစီးစီး၊ မမမြတ်က ဘေးမှာထိုင်ရင်း
 စိတ်က ကားလိုက်မောင်းနေတာပဲ မောင်လွင်ဦး၊ ဒါကြောင့်
 မမမြတ်အနေနဲ့ ရှေ့မှန်ကတစ်ဆင့် ရှေ့ကလမ်းကြီးကို
 မြင်နေရမှ ဘဝင်ကျတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေ့ကထိုင်တာ”

မမမြတ်သည် သူမပြောသည့်စကားအတိုင်း ရွှေ ကူရှင်ထိုင်ရာတွင် လွင်ဦးက သူနှင့်တွဲထိုင်သည်ကို တစ်မျိုးယူဆ မည်စိုးသောကြောင့် ကာကွယ်စကားဆိုခြင်းပေလားတော့ မသိ ပါလေ။

မိုးစန္ဒာကတော့ ရွှေကူရှင်တွင် သူမ ထိုင်ခြင်းအတွက် မည်သို့သော အကြောင်းပြချက်မှ မပြောပေ။ ထိုင်ချင်လို့ထိုင် တယ် ဘာဖြစ်လဲဆိုသည့် ပုံစံမျိုး ရှိနေပါ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူ သွားဆိုလျှင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ကူရှင်တွင် ထိုင်ကြ သည်။

လွင်ဦး ရင်ဆိုင်နေရသည်မှာ မမမြတ်နှင့် နှစ်ယောက် တည်း ကျောင်းပို ကျောင်းကြို သွားလာရာတွင် မမမြတ်က လွင်ဦး၏ အတိတ်ကာလနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းသည့် အသွက်အစိုက်ကလေးတွေ ရှိတတ်သည်။

မိုးကတော့ ဘာမဆို သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်မရှိ တဲ့တိုး မေးတတ်သည်။ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ဦးစလုံးသည် လွင်ဦးအပေါ် စိတ်ဝင်စားပုံ ရပါ၏။

“ဒီမယ် ကိုလွင်”

ကွယ်ရာမှာ နှစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် မိမိုးက လွင်ဦးအား ကိုင်လွင်ဟု ခေါ်တတ်သည်။ သူမအား မမိမိုးဟုခေါ် သဖြင့် သူမက ကိုင်လွင်ဟု ခေါ်သည်ဟု ရယ်ကာမောကာပြော ပူးပါ၏။

“ပြောပါ မမိမိုး”

“ကိုကိုလတ်က ပြောတယ်၊ အခုတလော ကိုကိုလတ်က တူးမာခေါ် ကေသီခိုင်တို့ဆီမှာ တော်တော်စက်ကျနေတယ် ဆို”

“ဟုတ်မှာပေါ့ မမိမိုး၊ တို့ကိုတော့ ကိုလတ်လတ်က ဘာမှပြန်မပြောလို့ မသိဘူးလေ”

“ကေသီခိုင်တို့က တော်တော်ချမ်းသာတယ်ဆို”

“ချမ်းသာတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ၊ သူတို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ရတနာဆိုင်နဲ့ အထည်ဆိုင်ကပဲ အရင်းအနှီး သိန်းလေး ဆယ်လောက် ရှိမလားပဲ၊ အတိအကျတော့ မခန့်မှန်းတတ် ဘူး”

“ကေသီခိုင်က သိပ်ချောတာပဲဆို”

“အင်း ... ချောတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့၊ မမိမိုးလုပ်”

“အဲ ... မိမိုးက ချောလို့လား ကိုင်လွင်”

“ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး တူမာတို့ မမမြတ်တို့ မမိမိုးတို့ကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ချောတယ်လို့ ပြောမှာပါ”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုရောမချနဲ့၊ မမိမိုးမေးတာက ကိုင်လွင် ရဲ့အမြင်မှာကော မိမိုး ချောသလားလို့ မေးတာ”

“ချောပါတယ်”

“ဒါဆို ကေသီခိုင်နဲ့ မိမိုး ဘယ်သူက ပိုချောသလဲဟင်”

“အပူအအေးကို ပြဒါးတိုင်နဲ့ တိုင်းလို့ရတယ်၊ အချောအလှ ကျရင် ဘာနဲ့တိုင်းရမှာလဲ မမိမိုး”

“ကြည့် ... ကိုင်လွင် မျက်စိထဲမှာ ကေသီခိုင်က ပိုချော နေတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံး ချောတယ်လို့ ပြောတတ်တယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါဆို မမမြတ်နဲ့ မမိမိုးကော ဘာ သူက ပိုချောလဲ”

“ဒါလည်း တပည့်တော် မလျှောက်တတ်ဘူးလို့ ပြောရမှား မမိမိုး၊ နှစ်ယောက်လုံးက ချောနေတာကိုး၊ အဲ ... တစ် တော့ရှိတယ်၊ မမိမိုးက အသက်ငယ်တော့ မမမြတ်ထက် ပိုပြီးနုပျိုတာတော့ တို့ပြောတတ်တယ်”

မိုး မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။

“ဒါဆို ကေသီခိုင်ကကော အသက်ဘယ်လောက်မို့လဲ”

“တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ထဲမှာလို့ ပြောတာပဲ”

“မိုးက အခု တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ထဲမှာ၊ ဒါဆို ကေသီခိုင်က မိုးထက် တစ်နှစ်ပိုကြီးတယ်၊ မိုးက ပိုပြီးနုပျိုရမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ တူးမာထက်လည်း မမိမိုးက ပိုပြီး နုပျိုတယ်လို့ တို့မြင်မိတယ်၊ တူးမာက အစ်ကိုနော် အစ်မ၊မရှိနဲ့လေ၊ ပြီး တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ မအေရဲ စီးပွားရေးမှာ ဝင်လုပ်ပေးရတာရယ်၊ နဲ့ဆိုးဆိုးဖို့ ခွင့်ရ တာရယ်ကြောင့် တူးမာက လူကြီးဆန်နေတယ်၊ မမိမိုးက တော့ တကယ့်ကလေးလိုပဲ”

“ကလေးဆန်တာနဲ့ နုပျိုကာ တခြားစီပါနော်”

“ကလေးဆန်တာဟာ ပိုပြီးနုနယ်သွားစေတတ်တာပါ မေ မိုးရယ်”

မိုးသည် ထပ်မံ၍ ကျေနပ်စွာ ပြုံးပြန်လေသည်။

“ဒီတစ်ခါ ထပ်မေးမယ်နော်၊ အခု ကိုငလွင် ပြန်ဖြေတဲ့ အဖြေကို မိမိုးက အတည်ယူပြီး မှတ်ထားမှာ၊ မလိမ်မညာ ဘဲဖြေနော်၊ ဒါပဲ”

“ဘာမေးမှာမို့လဲ”

“တူးမာလိုခေါ်တဲ့ ကေသီခိုင်နဲ့ ကိုငလွင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြလားဟင်”

“တူးမာနဲ့ တို့ ခင်ကြသားပဲ”

“ဒီလိုမဝေ့နဲ့လေ၊ မိုးမေးတာက တူးမာနဲ့ ကိုငလွင်တို့ သမီးရည်းစား ဖြစ်နေသလားလို့ မေးတာ”

“အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ သမီးရည်းစား မဖြစ်ပါဘူး၊ တို့က လူပြက် ရွှေရိုးပဲ၊ တူးမာက မမိမိုးတို့ မမမြတ်တို့ လို ရွှေမင်းသမီးတွေပဲ၊ မမိမိုးတို့ ညီအစ်မကိုဆိုရင် မဟာ ဆီ မဟာသွေးအဆက်တွေ ပိုသေးတယ်”

“တော်ပါ၊ ဘာရွှေမင်းသမီးလဲ၊ ဘာမဟာဆီ မဟာသွေးလဲ၊ မိမိုးမှာ ဒါတွေမရှိဘူး သိလား”

မိုးစန္ဒာတစ်ယောက် ဤသို့ဤနှယ် စိတ်ကလေး လှုပ်ရှားကစားနေသည်ကို လွင်ဦး ရိပ်မိပါ၏။ တူးမာလည်း ထိုကဲ့သို့ပင်။

မောင်လွင်ဦးတွင် ဘယ်ဘဝက ဘာဆုတွေတောင်း ခဲ့၍လဲမသိ။

ဤဘဝဝယ် မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ အဖြစ်ရှိ ဆွေ ထပ်တလဲလဲ တွေ့နေရသည်။

သို့သော် ...

တန်ပြန်မလှုပ်ရှားလေနဲ့ မောင်လွင်ဦး။ တစ်ခါသေ
ဖူးခဲ့ပြီဟာ။ ပျဉ်ဖိုးနားလည်ပေတော့။
အသည်းဆိုသည်မှာ တစ်ခါကွဲသင့်ပါ၏။ နှစ်ခါကွဲ
သည့်ဒဏ်ကို လွင်ဦး ခံနိုင်မည်တဲ့လား။

ယနေ့ စနေနေ့။

မိုးစန္ဒာက ကျောင်းပိတ်သည်။

မမမြတ်ကိုတော့ နံနက်(၈)နာရီခွဲတွင် လွင်ဦးသည်
ကားဖြူလေးနှင့် လိုက်ပို့ရသည်။

“ဪ ... မောင်လွင်ဦး၊ မမမြတ်က မနက်ကိုးနာရီ
ကလပ်(စ်)ဝင်ရမယ်၊ ဆယ်နာရီဆိုပြီးရော၊ မောင်လွင်ဦး
အိမ်ပြန်မနေတော့၊ လှည်းတန်းဘက်မှာ တစ်ခုခုသွားစား
ပါလား၊ မမမြတ်ကို စောင့်ရင်းပေါ့”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ မမမြတ်၊ ဟောဒီ ကဲ့ကော်ပင်
အောက်ကပဲ စောင့်နေပါမယ်”

“မောင်လွင်ဦး ပျင်းနေမှာပေါ့”

“မပျင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော် စာအုပ်ဖတ်နေမှာပါ”

လွင်ဦးသည် ကားစောင့်ရင်း စာဖတ်နေတတ်သည်။
မိမိလာသည်နှင့် သူမ၏ဖတ်လက်စကို စက္ကူအညိုရောင်အိတ်ထဲ
ထည့်ကာ ဒက်(ရှ်)ဘုတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားသည်ကို မြင်သူဇာ
တွေသည်မှာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ရှိပေပြီ။

၁၈၈

စက္ကန့်လံတင်မြင့်

ယခုလည်း လက်လှမ်းပြီးမှ မိမိရပ်နေသေးသဖြင့် အထဲမှစာအုပ်ကို မထုတ်ဘဲ လက်ရုပ်သိမ်းသွားသည်ကို မြတ်သူဇာ သတိထားမိသည်။

“မောင်လွင်ဦးမှာ ဘာစာအုပ်တွေပါလဲ”

“ရုပ်ပြတို့ သိုင်းဝတ္ထုတို့ပါ။ အပျင်းပြေဖတ်ဖို့ ကားထဲမှာ ဆောင်ထားတာလေ”

“ဪ ... ဪ”

မြတ်သူဇာ ထွက်သွားသည်။ မြတ်သူဇာ စိတ်ထဲတွင် မောင်လွင်ဦးသည် သူအပျင်းပြေဖတ်ပါသည်ဆိုသည့် စာအုပ်ကို အဘယ်ကြောင့် မိမိမမြင်စေလိုပေသနည်းဟု စဉ်းစားသွားသည်။

မြတ်သူဇာ ထွက်သွားသော်လည်း လွင်ဦးသည် ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှ အိတ်ညိုကို မယူတော့ဘဲ သူ၏အိတ်ထဲတွင် နေသော စာတစ်စောင်ကို ဖွင့်ဖတ်သည်။

တူးမာ ရေးပေးသော စာဖြစ်သည်။ မိမိအလုပ်ဖြုတ်သည့်နေ့က ညနေဘက် နီတွတ် ပစ္စည်းတွေလာဖို့ရာတွင် နေပေးလိုက်သောစာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနေ့က ထိုစာကို လွင်ဦး ဖတ်ပြီးပြီဖြစ်ပါ၏။

ယခု အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာသဘောဖြင့် ထပ်မံဖတ်ရှုခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုလွင်ဦး ...

မေမေက ကိုလွင်ဦးကို အလုပ်ဖြုတ်တဲ့ ကိစ္စအတွက် တူးမာ တကယ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်။

ဝံပုလွေနဲ့ သိုးငယ်ပုံပြင်လိုပါပဲ ကိုလွင်ဦး။ သည်အပြစ်နဲ့မဟုတ်လည်း အခြားအပြစ်တစ်ခုခုရှာပြီး မေမေက ကိုလွင်ဦးကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်တော့မှာပါ။

အဲဒါ ဘာလို့လဲ ကိုလွင်ဦး သိလား။

တူးမာကြောင့်လေ၊ တူးမာက ကိုလွင်ဦးကို ခင်မင်နေမှန်း မေမေ ရိပ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုလွင်ဦး တူးမာနဲ့ ဝေးရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဝံပုလွေနဲ့ သိုးငယ် အနိုင်ကျင့်ပုံမျိုး ကျင့်လိုက်တာပဲ။

အားမလျှော့နဲ့ ကိုလွင်ဦး။ မဟာဇနကမင်းကို သမုဒ္ဒရာထဲမှာ မေခလားကယ်လို့ ထီးနန်းစိုးစံဘုရင်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

ကိုလွင်ဦး ဆက်ကြိုးစားပါ။ တူးမာ ကိုလွင်ဦးကို အမြဲကြိုဆိုလျက်ပါ။

တူးမာ”

တူးမာ၏စာကို လွင်ဦးသည် ယခု ဒုတိယအကြိမ်ဖတ်ပြီးနောက် ဖြည်းလေးစွာပင် တစ်စစ ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

တူးမာ၏ဘဝကို လွင်ဦး သဘောပေါက်မိသည်။

မိမိနှင့် တူးမာသည် အသက်သုံးလေးနှစ်သာ ကွာခြားသည်မို့ မိမိသည် တူးမာအတွက် အနီးကပ်ယောက်ျားလေး ခေါ်ဆွဲဖြစ်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ရုပ်ခန္ဓာနှင့် အရည်အသွေးတွေကို တူးမာ သဘောကျ နှစ်သက်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မမြင်ဖူးသဖြင့် မူးကိုမြစ်ထင်ဆိုသလို တူးမာက မိမိကို စိတ်ဝင်စား ခင်တွယ်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ယခု လတ်လတ်သည် တူးမာထံ ချဉ်းကပ်လျက်ရှိသည်။ မိခင် ဒေါ်ဒေါ်စိုးကလည်း လတ်လတ်၏ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ငွေကြေးချမ်းသာမှုအတွက် လတ်လတ်ကို လက်ခံသည့်အသွင်ရှိနေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်စိုး အဖို့ကတော့ သမီးမိန်းကလေး ပေါက်ကရလူနှင့် ရည်ငံမည်ကိုစိုးသဖြင့် အခြားကိုယ်နှင့်သွေးတူရည်တူ ယောက်ျားလေးဆိုပါက သမီးနှင့် သဘောတူရန် အသင့်ဖြစ်နေသည့် မိခင်အသွင် ရှိနေပါ၏။ လတ်လတ်ကိုလည်း ဤသဘောဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်စိုးကိုယ်တိုင် လက်ခံနေခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

ဒေါ်ဒေါ်စိုးက တူးမာနှင့် မိမိချစ်နေကြပြီဟု ထင်နေပေသကဲ့သို့။

တကယ်တော့ လွင်ဦးသည် တူးမာကိုဖြစ်ဖြစ် မမမြတ်ကိုဖြစ်ဖြစ် မမိမိုးကိုဖြစ်ဖြစ် ဦးဦးကို ရင်ထဲက ချစ်နေပါပြီဆိုစေဦးတော့ မိမိကိုယ်တိုင်က ရှောင်တိမ်းနေရမည်ဆိုသည်ကို ခံယူထားပေသည်။

“ဟေး ... ငေးလှချည်လား မောင်လွင်ဦး”

“ဪ ... မမမြတ် ကလပ်စ်ပြီးသွားပြီလား”

“ဆယ်နာရီနဲ့ ဆယ်မိနစ်တောင် ရှိသွားပြီလေ၊ မမမြတ် သွားတာ တစ်နာရီကျော်တယ်၊ အဲဒီတစ်ချိန်လုံး မောင့်လွင်ဦး တစ်ခုခုကို အလေးအနက် တွေးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ တစ်နာရီဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ အတွေးသမားတစ်ယောက် အတွက် တစ်ခဏလေး ထင်ရတယ်၊ မမမြတ် ကျောင်းပေါ်က ဆင်းလာကတည်းက မောင်လွင်ဦးကို ကြည့်လာတာ။

မောင်လွင်ဦး ငေးငိုင်းနေလိုက်တာ မမမြတ်ကိုတောင် မမြင်ဘူး၊ ဘာတွေများ ဒီလောက် အတွေးနက်နေလဲ မောင်လွင်ဦး”

မြတ်သူဇာသည် ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

လွင်ဦးသည် ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့၏။

“မမမြတ်က ဆရာမအလုပ် လုပ်နေတာ မောင်လွင်ဦး သိပါတယ်နော်”

“သိပါတယ် မမမြတ်”

“ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ဆိုတာ စုံထောက်တစ်ပိုင်းပါတယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကို အကဲခတ်ပြီး ဘယ်သူက ဘယ်လိုဆိုတာ စူးစမ်းရတာကို”

လွင်ဦးက ဘာမှမပြော။

“မောင်လွင်ဦးကိုလည်း မမမြတ် စုံထောက်လုပ်လာတာ။ မောင်လွင်ဦး ရောက်လာစကတည်းက ခုချိန်ထိပဲ၊ စုံထောက်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို သဲလွန်စလေးတွေ အထောက်အထား ကွင်းဆက်လေးတွေနဲ့ ရှာရတာပဲ မဟုတ်လား မောင်လွင်ဦး”

“ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမယ်မှန်း မသိဘူး မမမြတ်”

“မမမြတ်ကပဲ ဆက်ပြောမယ်၊ စောစောက ကျောင်းမှာ ကားရပ်ထားတဲ့ မောင်လွင်ဦး ထိုင်တဲ့ဘက် မြေကြီးပေါ်မှာ စက္ကူတစ်ရွက်ကို အပိုင်းပိုင်း အစိတ်စိတ် ဆုတ်ဖြုတ် ပစ်ချထားတာ မမမြတ် သတိထားမိတယ်၊ ကဲ... ပြော

စမ်း ဘာစာမို့ ဘာလို့ မောင်လွင်ဦး ဆုတ်ပစ်ပြီး တွေတွေ
ငေးငေးကြီး ငိုငိုနေတာလဲ”

လွင်ဦး ဘာဖြေရမည်မှန်းမသိ။

“ကျွန်တော် ဘာမှမတွေးပါဘူး၊ ဆုတ်ပစ်တဲ့ စာရွက်က
လည်း အလကားပါလို့ပဲ မောင်လွင်ဦး ဖြေမယ် မဟုတ်
လား”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ မမမြတ်”

“မောင်လွင်ဦး လိမ်တာပဲ၊ ဟိုတစ်ခါကလည်း မောင်လွင်ဦး
လိမ်ညာတာ မမမြတ် တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ”

“ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက တစ်ခါလိမ်ခဲ့ဖူးလို့လဲဗျာ”

“ကိုရန်မျိုးနောင် လာတုန်းက ကိုရန်မျိုးနောင်က မောင်
လွင်ဦးကို အဆိုအတီးကိစ္စမေးတာ မောင်လွင်ဦးက ဘာမှ
မဆိုတတ် မတီးတတ်ပါဘူး၊ တယောလည်း မထိုးတတ်ပါ
ဘူးလို့ လိမ်ခဲ့တယ်လေ၊ မမမြတ် ကိုယ်တိုင် မောင်လွင်ဦး
ဆိုမှာ တယောရှိနေတာ ပထမဆုံး ကားတိုက်မိတဲ့ ညက
တည်းက သိနေတာပဲ၊ နောက် မောင်လေးလတ်လတ်က
ပြောတယ်၊ မတူးမာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဆီကတစ်ဆင့်
မောင်လွင်ဦး စန္ဒရားတီးတတ်တာ၊ သီချင်းဆိုတတ်တာ၊
တယောထိုးတတ်တာကို သိရပြန်တယ်၊ ဘာလို့ ညာချင်
လိမ်ချင်တာလဲတဲ့ကွယ်”

“သူတစ်ပါးအကျိုး ပျက်စီးစေမှုမပါဘဲ လိမ်ညာမှုဟာ
အပြစ်ကင်းပေမယ့် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုကြောင့် လိမ်ညာ
ရတယ် ဆိုရင်ကော”

“လျှို့ဝှက်တယ်ဆိုတာ မကောင်းမှုတစ်ခုခုကိုသာ လျှို့ဝှက်
တာပါ မမမြတ်၊ ကောင်းတာတွေကို ဘယ်သူက လျှို့ဝှက်
မှာလဲ၊ သူခိုးဟာ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တဲ့ ညသန်း
ခေါင်မှာ တိတ်တိတ်လေး ထွက်ပေးမယ့် ဥပသ်စောင့်တဲ့လူ
ကတော့ စိပ်ပုတီးကိုကိုင်ပြီး မြင်မြင်ထင်ထင် အချိန်မှာ
ထွက်ပြမှာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ လျှို့ဝှက်မှုရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
လျှို့ဝှက်တယ် ဆိုမှတော့ မဖော်ချင်ဘူးပေါ့ မမမြတ်”
မြတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး အာမခံရတာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့
လိမ်ညာမှုဟာ တစ်ပါးသူရဲ့အကျိုး ပျက်စီးစေတာ မပါသလို
ကျွန်တော့်ရဲ့ လျှို့ဝှက်မှုဟာလည်း ကံငါးပါးအရ ဖြစ်ဖြစ်
လက်ရှိပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေအရဖြစ်ဖြစ် ဘာဆိုဘာမှ
မငြိစွန်းပါဘူး မမမြတ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မမမြတ်က မောင်လွင်ဦးအပေါ်
စိတ်ဝင်စားမိလို့ မေးမိတာပါ၊ ကံ ... ဒီနေ့ ဝမ်းသာစရာ
တစ်ခု မမမြတ် တွေ့ကြုံခဲ့ရတာကို ပြောပြမယ်၊ ဒီနေ့
မမမြတ်ကို ဌာနဆိုင်ရာလူကြီးပိုင်းက ခေါ်တွေ့တယ်၊
မမမြတ်ကို သမိုင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လေ့လာရေးအတွက်
နိုင်ငံခြားကို လွှတ်ချင်တယ်တဲ့၊ နံပါတ်တစ်အနေနဲ့ မမမြတ်
ကို ရွေးချယ်ထားတယ်တဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့ မမမြတ်၊ လေ့လာရေးအတွက် ဆိုက
တည်းက ကိုယ်မသိသေးတာတွေ သိအောင် လေ့လာရတာ
က အကျိုးရှိလှပြီ၊ နောက်တစ်ချက်က ဌာနရဲ့စရိတ်နဲ့

တခြားတိုင်းပြည်တွေကိုသွားပြီး ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံတွေ ရတာကလည်း အကျိုးရှိတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မောင်လွင်ဦး၊ သိပ်သွားသင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မမမြတ် နှစ်နဲ့ချီပြီး နိုင်ငံခြားကို လေ့လာရေးခရီးထွက်သွားရင် မဟာမြိုင်ဂေဟာရဲ့ မိသားစုအခြေအနေတွေကို ထိခိုက်မှာလားဆိုတာကို ထည့်တွေးနေရတယ်”

“ဟော ... ဟိုရှေ့က ရပ်နေတဲ့ကားဟာ ဦးရန်မျိုးနောင်ရဲ့ ကားပဲ မမမြတ်၊ ကားပျက်နေတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ရပ်ပေးရမလား မမမြတ်၊ ဦးရန်မျိုးနောင်လည်း ကားဘေးမှာ ရပ်နေတယ်”

“ရပ်ပေးပါ မောင်လွင်ဦး၊ သူ့မှာ ဘာအကူအညီ လိုနေမှန်းမှ မသိတာ”

လွင်ဦးက ကားကို နောက်မှကပ်ပြီး ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ ... မြတ်တို့ပါလား၊ အတော်ပဲ”

ကိုရန်မျိုးနောင် ချက်ချင်းပြေးလာပြီး မြတ်သူဇာနှင့် စကားပြောသည်။

မြတ်သူဇာက လေးစားသောအသွင်ဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ ကိုရန်မျိုးနောင်နှင့် တွေ့ဆုံသည်။

“ကျောင်းက ပြန်လာတာ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားပျက်နေတယ်လေ၊ တကယ့်အချိန်ကောင်းမှာ လာပျက်တာလေ”

“အကူအညီ မြတ်က ဘာပေးရမလဲ”

ကိုရန်မျိုးနောင်က လက်မှ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်မိတ်သေးသည်။

“ဒီနေ့ မှော်ဘီမှာ နိုင်ငံခြားသား နှစ်ယောက်နဲ့ စက်ရုံတည်ဆောက်ရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ ဆယ်တစ်နာရီတိတိမှာ ချိန်းထားတယ်၊ သူတို့ကို ကျွေးမွေးဧည့်ခံဖို့ လိုအပ်တာတွေ ရန်ကုန်ကို ဆင်းဝယ်ရင်း အပြန်မှာ ကားပျက်တယ်၊ ဒီကောင် ဒရိုင်ဘာမောင်ထွန်းကလည်း ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မပြင်တတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကံမာရွတ်ကို တပည့်တစ်ယောက်လွှတ်ပြီး မကွင်းနစ်သွားခေါ်ခိုင်းထားတယ်၊ အခု ဆယ်နာရီနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ချိန်းထားတဲ့အချိန် မိနစ်လေးဆယ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေက အချိန်သိပ်လေးစားတိကျတဲ့လူတွေ၊ ကျွန်တော် နောက်ကျပျက်ကွက်ရင် အထင်သေးခံရမယ်၊ ကွယ်ရာမှာ မြန်မာတွေဟာ အလုပ်လုပ်ရာမှာ အချိန်မလေးစားဘူးလို့ ခြုံပြီးပြောဦးမယ်၊ ကိစ္စကလည်း ကျွန်တော် စက်ရုံဆောက်ဖို့ကိစ္စဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ပျက်ကွက်သလို ဖြစ်သွားမယ်”

“ဒါဆို ဘာခက်လဲ ကိုရန်မျိုးနောင်၊ အခု မြတ်ကားနဲ့သွားရင် မိနစ်လေးဆယ်နဲ့ မှော်ဘီကို ရောက်နိုင်မလား”

“အဲ ... ဒါက မောင်းပေးတဲ့လူပေါ်မှာ မူတည်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ မောင်လွင်ဦး၊ မောင်းနိုင်မလား၊ မိနစ်လေးဆယ်နဲ့ မှော်ဘီကို”

“မိအောင်မောင်းဆို မောင်းနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမမြတ်ကို အိမ်ပို့ပေးရရင်တော့ ...”

“မပို့နဲ့လေ၊ မမမြတ်လည်း လိုက်မှာပေါ့၊ အချိန်သိပ်နည်းနေပြီဟာ၊ ကံ ... ဒါဆို တက် ကိုရန်မျိုးနောင်၊ သွားတာပေါ့။”

မြတ်သူဇာသည် ကားတံခါးပွင့် ရပ်နေရာမှ ကမန်ကတန်း ပြန်ဝင်သောအခါ နဂိုစီးလာသည့် ရွှေကူရှင်မှာထိုင်ချလိုက်မိသည်။

“မောင်ထွန်းရေ ကားပြင်ပြီးတာနဲ့ မြန်မြန်လိုက်လာကားပေါ့က ငါဝယ်လာတာတွေ ဒီကားပြောင်းတင်စမ်း”

ဝယ်လာသမျှ အိတ်ကြီးအိတ်ငယ်တွေကို ကားနောက်ကူရှင်ပေါ်မှာပင် ထိုးသွင်းတင်ပြီး ကိုရန်မျိုးနောင်က နောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပေသည်။

လွင်ဦးသည် ကားကို ဂငယ်ကွေ့ ကွေ့ပြီး ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ကမာရွတ်လမ်းငါးဆုံမီးပွိုင့်ကို ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် လွင်ဦးသည် ကားအရှိန်နှုန်းကို မြှင့်တော့သည်။

မင်္ဂလာဒုံလမ်း အကွေ့တစ်ခုဝယ် ကားဘီးကျိကျိ မြည်ပြီး သိသိသာသာကြီး စောင်းသွားသည်။

“အို ... အမေ”

ဟု အော်ရင်း မြတ်သူဇာသည် အိမ်နဲ့ လွင်ဦးဘက်သို့ ပြိုကျလာသည်နှင့် လွင်ဦးက ကားမောင်းလျက်ကပင် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆီးပွေ့ထားလိုက်ရသည်။

“မမမြတ် ထိခိုက်မိသွားသေးလားဟင်”

ကားကို ချက်ချင်းလမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်သည်။

“မမမြတ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဆက်မောင်းပါ မောင်လွင်ဦး”

မြတ်သူဇာသည် ကိုယ်ကို လွင်ဦး ရင်ခွင်ထဲမှ ချူးထရင်း သူမ၏ကူရှင်ကျောမှီကို မှီလိုက်ပြီး ဆက်မောင်းရန် ကြံသည်။

လွင်ဦး မရပ်တော့ဘဲ ဆက်မောင်းခဲ့သည်။

မောင်းလျက်ကပင် မြတ်သူဇာ ရှိရာသို့ ခဏခဏ ချဉ်းကြည့်မိသည်။

“မမမြတ် ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ မောင်းမှာသာမောင်း မောင်လွင်ဦး၊ မမမြတ်ကို စိုးရိမ်ပြီး ကြည့်ကြည့်မနေနဲ့၊ ကားက အရှိန်များတယ်”

မြတ်သူဇာ၏ရင်မှာ ဒိတ်ဒိတ်ခုန်ရပါ၏။

လဲပြီသောကြောင့်လည်း ရင်ခုန်သည်။

လွင်ဦး၏လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး လွင်ဦးရင်ခွင်ထဲရောက်သွားခြင်းအတွက်လည်း ရင်ခုန်သည်။

တစ်သက်တွင် တစ်ခါဖူးမျှ မခုန်ဖူးသော ပုံစံဖြင့် ရင်ခုန်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် အသည်းပူ၊ နှလုံးပူဖြင့် ခုန်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အသည်းအေး၊ နှလုံးအေးပြီး ခုန်လိုက်သော ရင်ပါပေ။

တစ်ဆယ့်တစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုမှာပင် အော်ဘီမြို့စွန်ရှိ ကိုရန်မျိုးနောင်၏ခြံကြီးထဲသို့ ဝင်နိုင်ခဲ့သည်။

တိုက်ကလေး၏ရှေ့တွင် နံပါတ်ပြားအဖြူနံပါတ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“တွေ့လား မြတ်၊ နိုင်ငံခြားသားနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီလေ၊ သူတို့သံရုံးက ကားနဲ့လိုက်ပို့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါးမီးတောင် လိုသေးတာပဲ၊ မောင်လွင်ဦးကို အစ်ကို အကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလောကအချိန်နဲ့ရောက်အောင် မောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုကျန်ခဲ့တဲ့ ဒရိုင်ဘာ မောင်းထွန်းဆိုလည်း သာပြီးတော့ အဖြစ်မရှိသေးတယ်”

လွင်ဦးက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ကိုရန်မျိုးနောင်ဝယ်သောသည့် အထုပ်ကြီးအထုပ်ငယ်တို့ကို ကျွဲသယ်ပေးသည်။ “မြတ်တို့ မဆင်းတော့ဘူး ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ဧည့်သည်တွေရှိနေလို့လေ”

“ဟုတ်တယ် မြတ်၊ နောက်တစ်နေ့နဲ့မှာ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းတွေကိုလည်းပြရင်း ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး လာလည်ဖို့ ကျွန်တော် ဖိတ်ပါ့မယ်၊ မြတ် လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

ကိုရန်မျိုးနောင် ကိုယ်တိုင်က သူ့စက်ရုံကိစ္စအတွက် ဆန္ဒစောနေသည်မို့ မြတ်နှင့် လွင်ဦးတို့ ချက်ချင်းပြန်မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အတွင်းစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်မို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြပေ။

“ဟာ”

မှော်ဘီမှ ထွက်လာပြီး ရှစ်မိုင်လောက် အရောက်တွင် ကားဖြူလေးသည် တစ်ချက် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် လွင်ဦးက ဟောဟု အသံထွက်သွားပေသည်။

“ဘာလို့လဲဟင် မောင်လွင်ဦး”

“ဓာတ်ဆီကုန်တယ် ထင်တာပဲ”

မှန်၏။ ဓာတ်ဆီဒိုင်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ “အီး”အောက်က အမှတ်အသားသို့ မြားပြနေပါ၏။

မောင်းရင်းပင် ကားဖြူလေးသည် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဖြစ်ကာ စက်ပါရပ်သွားတော့သည်။

“ဒါ မမမြတ် အပြစ်ပဲ၊ ဓာတ်ဆီကို သူ့ထည့်ရက်နဲ့သူတိုင်းထည့်ထားတာ၊ နက်ဖြန်ဆို ဓာတ်ဆီထည့်ရက်မဲ၊ ဒီနေ့ မှော်ဘီဘက်ကို လာလိုက်တော့ ဓာတ်ဆီကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး၊ ဒါဆို အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မောင်လွင်ဦး”

“ဓာတ်ဆီ အပြင်မှာဝယ်လို့ရဖို့က ထောက်ကြန့်မှာက ပိုသေချာတယ်၊ လမ်းဆုံမို့ ဒါမျိုးရောင်းဝယ်တဲ့လူ ရှိတယ်၊ ထောက်ကြန့်ကို ကျွန်တော် ကားကြိုနဲ့လိုက်သွားပြီး အပြန်ကိုလည်း ကားကြိုနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်လေ”

“အဲ ... မမမြတ်က ဒီမှာ နေခဲ့ရမှာလား”

မြတ်သူဇာသည် လမ်း၏လက်ဝဲလက်ယာကို ကြည့်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်၊ တောတန်းနှင့် လယ်ကွင်းသာရှိပြီး လူနေအိမ်ခြေ လုံးဝမရှိသောနေရာ ဖြစ်နေပါ၏။

“မနေရဲဘူး မောင်လွင်ဦး၊ မမမြတ် ကြောက်တယ်”

ဟုတ်ပါ၏။ ကြောက်သင့်သောနေရာ၊ ကြောက်သင့်သော အခြေအနေ ရှိနေသည်။

“ဒါဆို ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးစီးလာရင် မမမြတ် လိုက်သွားဆီတစ်ဂါလံဝယ်ခဲ့၊ ကားကို ကျွန်တော် စောင့်ထားမယ်”
မြတ် ခေါင်းကုတ်သည်။

“အဲဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး မောင်လွင်ဦးရယ်၊ မမမြတ် ဘတ်(စ်)ကားစီးတဲ့အကျင့်မရှိတူး၊ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်တက်ဖို့ ဆင်းဖို့လည်း မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ အထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင် ဘေးတွေပိတ်နေပြီး ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းလဲ သိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတစ်စီးစီးက ဓာတ်ဆီရောင်းပါဆိုပြီး စောင့်ဝယ်တာပေါ့ မမမြတ်”

ဒါကိုတော့ မြတ်လည်း သဘောတူသည်။

ဆယ်မိနစ်လောက်စောင့်ပြီး အကြာတွင် ရန်ကုန်ဘက်မှ ဂျစ်ကားတစ်စီး လာသည်ကို လွင်ဦးက လက်ဖမ်းတားပြီး ကြိုက်ဈေးတောင်းပါ၊ ဓာတ်ဆီတစ်ဂါလံ ရောင်းပါဟုတောင်းပန်သည်။

“ဆောရီးပဲ ငါ့ညီ၊ အစ်ကိုတို့တောင် ဓာတ်ဆီဖင်ကပ်နေပြီ၊ မှော်ဘီမှာ အလူးအလဲ ဓာတ်ဆီရှာဝယ်ရဦးမှာ၊ ဟဲ့... ဟဲ့... လူမနေတဲ့ကျွန်း မှာ ဒေါ်လာငွေတွေဟာ ဘာတန်ဖိုးမှမရှိဘဲ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးက တန်ဖိုးရှိသလိုပဲ ငါ့ညီ၊ လမ်းပေါ်ပြေးနေတဲ့ ယာဉ်တစ်စီးအဖို့ ဓာတ်ဆီကငွေစက္ကူထက် ပိုပြီးရှားပါးပစ္စည်းပဲ၊ ကဲ ... သွားမယ် ငါ့ညီ”

“သူတို့ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ မောင်လွင်ဦး၊ ဒီလမ်းပေါ်မှာတော့ ဘယ်ကားကိုတားတား ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ အပိုဓာတ်ဆီ ပါတယ်ထားဦး၊ ကတိကထခံပြီး တိုင်ကြားထုတ်ဟယ် ဘာဟယ် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မသေချာတာကို မျှော်စောင့်နေတာထက် သေချာတာကို လုပ်ကြစို့လား မောင်လွင်ဦး”

“မမမြတ် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“မှော်ဘီဘက်က ဘတ်စ်ကားလာရင် မောင်လွင်ဦးရော မမမြတ်ရော နှစ်ယောက်လုံး လိုက်သွားမယ်လေ၊ ဓာတ်ဆီဝယ်ပြီး အငှားကားရရင် အငှားနဲ့ ဒီကိုပြန်လာမှာပေါ့၊ အငှားကားမရလည်း မှော်ဘီဘတ်စ်ကားနဲ့ပေါ့”

“ဒီကားကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့မယ်လေ”

“ဒါပေါ့ သော့ခတ်ထားခဲ့မှာပေါ့”

“ကုန်သွားမှာပေါ့ မမမြတ်၊ ဘီးတွေဖြုတ်မယ်၊ မီးလုံးကာဗာတွေ ဖြုတ်မယ်၊ ဘက်ထရီးအိုး ဖြုတ်မယ်”

လွင်ဦးကပြောရင်း ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လှမ်းကြည့်ရာ ရိတ်ထားသော လယ်ကွင်းတွင် နွားတွေကို တွေ့ရသည်။ နွားကျောင်းနေသည့် ချာတိတ်ဖြစ်ဟန်တူသည့် နှစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

“ခဏလေးနော်၊ မမမြတ်ကို ကျွန်တော် မြင်နေမှာပါ၊ ဟိုလယ်ကွင်းထဲက ချာတိတ်တွေဆီ ခဏသွားချင်လို့”

လွင်ဦး အစီအစဉ် ဟန်ကျသွားသည်။

လယ်ကွင်းထဲက ချာတိတ်သုံးယောက်ကို တစ်ယောက်ကို ငွေတစ်ဆယ်စီပေးမယ်၊ ကားကိုစောင့်သူစောင့်၊ ကားစောင့်သူ၏ နွားကို ကျန်တဲ့လူက ကူစောင့်ပေးစနစ်ဖြင့် ဈေးတည့်ကြသည်။

ဘာပြောပြော အရွယ်မရောက်သေးသည့် ချာတိတ်တို့သည် ယေဘုယျအားဖြင့် ရိုးသားသည်ဟုပဲ ယုံကြည်ရပေတော့မည်။

ကားတံခါးများ ဆော့ခတ်ပြီးချိန်မှာပင် မှော်ဘီဘက်မှ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး လာသည်ကို ဧွေ့ရသဖြင့် လက်တားပြီး ကားပေါ်တက်ကြသည်။

မြတ်ကို အရင်တက် အတွင်းဝင်စေပြီး လွင်ဦးက ပြုတ်သိပ်ရပ်နေသော နောက်ခြေနင်းခုံတွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“မောင်လွင်ဦး အထဲကိုလာပါလား၊ ဒီမှာလည်း ကျပ်နေတာပဲဟာ”

မြတ်ကခေါ်သဖြင့် လွင်ဦး မနေသာဘဲ အထဲသို့ တိုးဝင်ရတော့သည်။

မြတ်နှင့် လွင်ဦးသည် အလယ်ပိုင်း လူတွေကြားတွင် ညပ်နေသည်။

တခြားသူစိမ်းတွေနှင့် ထိထိတွေ့တွေ့ ဖြစ်မည့်အစား မောင်လွင်ဦးနှင့် ထိတွေ့သည်က တော်သေးသည်ဟု သဘောထားကာ သူမ၏ နောက်တွင် မောင်လွင်ဦးကို နေစေသည်။ မြတ်၏ ပခုံးတန်းလေးနှင့် ကျောပြင်သည် လွင်ဦး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပါ၏။

မြတ်သည် ခေါင်မိုးတန်းကို လက်ကလေးမြှောက်ကာ ဆွဲကိုင်ထားသည်။

ဖင်ထိုင်ခုံထိုင်လိုက်သော ယောက်ျားများ၏ မျက်စိက မြတ်၏ ရင်ညွန့်ဆီသို့သာ ရောက်နေသဖြင့် မြတ်သည် လက်မြှောက်ပြီး တန်းကိုမကိုင်တော့ဘဲ လက်ကိုပြန်ချထားလိုက်ပါ၏။

ဒါကျပြန်တော့လည်း မောင်းနေသည့်ကား ဘရိတ်နင်းသည့်အခါ မြတ်မှာ ပြုလဲတော့မလိုဖြစ်ပြီး ခေါင်မိုးတန်းကို လှမ်းကိုင်ရပြန်သည်။

“မမမြတ် ... ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ဂျာကင် အင်္ကျီနှစ်ဖက်နားကို ကိုင်ထားပါလား၊ ဘရိတ်နင်းလို့ ဆွဲကိုင်လည်း မမမြတ် ဘော်ဒီဝိဟ်အရှိန်ကို ကျွန်တော် ကြိုကြွခံနိုင်မှာပါ၊ အပေါ်လက်တန်းကို ကျွန်တော့်ရဲ့လက်နှစ်ဖက်လုံးက ဆွဲပြီးအားပြုထားတာပဲ”

မတတ်သာတော့သဖြင့် လွင်ဦး ပြောသလိုပင် လွင်ဦးဘက်လှည့်ပြီး ဂျာကင်နားနှစ်စကို မြတ် ဆုပ်ကိုင်ထားရတော့သည်။

လူသည်လောက်ကျပ်ရသည့်အထဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကားချင်း အရှောင်အတိမ်း ချိုင့်အဆောင်တွင် လူချင်းခွာလိုက်ကပ်လိုက်ဖြင့် စီးခဲ့ရသည်။ လွင်ဦး၏ ထွက်သက်အာဇာနည်သည် မြတ်သူ့ဇာ၏နဖူးပြင်အား ပူမွှေးစေသလို မြတ်သူ့ဇာ၏ထွက်သက်အာဇာနည်ကလည်း လွင်ဦး၏ လည်တိုင်ရင်ညွန့်ထိပ်ကို ပူမွှေးစေပါ၏။

မြတ်သူဇာသည် ဘတ်စ်ကားတစ်ခါမျှ မစီးဖူးသလို ဤအရွယ်အထိ အဘယ်ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးနှင့်မှ ဤမျှအနီးကပ် မနေစေဖူးခဲ့။

မျိုးရိုးစွဲ၏ ဟန့်တားမှုကြောင့် မိဘကျေနပ်ပေးစား သူကိုသာ လက်ထပ်ရသော မိမိတို့အစဉ်အလာကြောင့် ငယ်စဉ် ကတည်းက ချစ်သူထားခြင်းကို လုံးဝမစဉ်းစားခဲ့။ အချိန်တန် လူကြီးချင်း သဘောတူပေးစားသူနှင့် လက်ထပ်ရမည်ကို အလိုလို လက်ခံထားပြီးသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤနည်းဤပုံဖြင့်ပင် မိမိတို့အထိ သားစဉ်မြေးဆက် ဆင်းသက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု မောင်လွင်ဦးနှင့် မော်တော်ကား တိုက်ခဲ့သည်မှ စတင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ရော၊ မိမိအိမ်သို့ မောင်လွင်ဦး ရောက်လာ ပြီးမှရော၊ ယခု ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် လက်တွေ့အခြေအနေတွေ ရော ထိုထိုသော “ရော” ပေါင်းများစွာသည် သေလုသေခင်ဖြစ်နေ သည် နှလုံးသားမေတ္တာကို အညှောင့်ထွက်စေခြင်းပေလား။

“ဆင်းစို့ မမမြတ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ထောက်ကြန့် ရောက်ပြီလေ မမမြတ်”

နှစ်ယောက်သား ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ထောက်ကြန့်လမ်းဆုံဝယ် မြတ်နှင့် လွင်ဦးတို့ ယှဉ်တွဲလျှောက်ကြသည်။ ဓာတ်ဆီရောင်းသူကို ရှာရသည်။ ဓာတ်ဆီ ထည့်ရန် ပုံးအလွတ် ရှာဝယ်ရသည်။

နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် လွင်ဦးက ဓာတ်ဆီတစ်ဂါလံ ပုံးဆွဲကာ အပြန်ခရီးအတွက် စီစဉ်ရပြန်သည်။

“မမမြတ်တော့ ဘတ်စ်ကားကို စီးရမှာ ကြောက်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် လတ်လတ်က တစ်ခါက မမမြတ်ကို မေးဖူး တယ်၊ ဘတ်စ်ကား စီးဖူးရဲ့လားလို့၊ ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ဘတ်စ်ကားစီးရတာ အခက် အခဲနဲ့ ပြဿနာတစ်ရပ်ပဲ”

“ဒါဆို မမမြတ်၊ ဟောဒီ ထောက်ကြန့်က ကော်ဖီဆိုင် အအေးဆိုင် တစ်ခုခုမှာ ထိုင်စောင့်နေပါလား၊ ဒီမှာ လူမ ပြတ်ပါဘူး၊ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ကားကြို နဲ့ ဖြစ်သလို လိုက်သွားမယ်၊ ဓာတ်ဆီထည့်ပြီး မောင်းလာ ခဲ့မယ်လေ”

“ဘာလဲ၊ မောင်လွင်ဦးက မမမြတ်နဲ့ သွားရတာ စိတ်ရှုပ် လို့လား”

“လုံးဝ စိတ်မရှုပ်ပါဘူး မမမြတ်၊ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို တောင် ဖြစ်ရသေးတယ်”

“ပျော်သလိုလို ဟုတ်လား”

လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသော လွင်ဦးသည် ထပ်မံရှု မပြောတော့ပေ။ မျက်နှာမူ အားနာစိတ် ဖြစ်မိပါ၏။

“ကဲ ... ရှည်မနေနဲ့၊ အငှားကားတစ်စီးသာငှား”

“ကဲ ... လာ သွားစို့ မမမြတ်၊ ဟိုရှေ့နားမှာ စတုင်းထိုး ထားတဲ့ ဂျစ်ကားသုံးလေးစီးဟာ အငှားကားဖြစ်ဖို့များ တယ်၊ ဆည်ဝက ဗျိုင်းတွေလို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကို ကြည့်နေတာ”

မြတ်သူဇာက လွင်ဦးဘေးတွင် ကပ်လျက်ပင် ဂျစ်ကားများရှိရာ လျှောက်ခဲ့သည်။

“သူတို့ကို ဆယ်ဝကမျိုင်းလို့ ဘာလို့ မောင်လွင်ဦး ပြောတာလဲဟင်”

“မအူမလည်နဲ့ ဆည်ရေစီးထဲ ပါလာတဲ့ ငါးဆိုရင် ဆည်ဝကစောင့်ပြီး ကောက်စားတဲ့မျိုင်းလို့ ဆိုလိုတာပါ။ အခု မမမြတ်တို့လို ဘတ်စ်ကားမစီးနိုင်တဲ့လူမျိုးကို သူတို့က စောင့်နေတာပဲလေ”

မောင်လွင်ဦး ပြောသည်မှာ ဟုတ်ပါလေတကားဟု မြတ်သူဇာ တွေ့ရှိရတော့သည်။ ဘတ်စ်ကား တစ်ယောက်ကို ငါးကျပ်နှင့်စီးလာသော လမ်းကို ဂျစ်ကားဆရာတို့က ငွေနှစ်ရာ တောင်းပါ၏။ ဓာတ်ဆီဈေးက ဘယ်ရွှေ့ဘယ်ညာ ဈေးကြီးကြောင်း တွေ့ ရွန်းရွန်းဝေပြောပြီး ဈေးနှုန်းကိုမလျှော့ပေ။ ရပ်ထားသည့် ဘယ်ဂျစ်ကားမေးမေး နှစ်ရာပင်ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့အတူ ဂိတ်ထိုးထားကြသူတွေချည်းကိုး။

နောက်ဆုံး ငွေနှစ်ရာပေးပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းရပါ၏။ ကားဖြူဘေးတွင် ဂျစ်ကားရပ်ပြီး လွင်ဦးနှင့် မြတ်သူဇာ ဆင်းသွားသည်နှင့် မှော်ဘီဘက်သို့ ဂျစ်ကားသည် ဆက်မောင်းသွားတော့သည်။

ကောင်းပြီ။ ဓာတ်ဆီဖုံးကိုဖွင့်ကာ ဝယ်လာသော ဓာတ်ဆီထည့်ရန် နိုင်လွန်ပိုက်ဖြစ်စေ ကတော့ဖြစ်စေ လွင်ဦးသည် ကား၏ဖင်ဖုံးတွင် ရှာဖွေသည်။ ဘာဆိုဘာမျှမရှိ။

“ဘာလိုနေလဲ မောင်လွင်ဦး”

“ဓာတ်ဆီပေါက်က ဆီလောင်းချဖို့ ပိုက်ပျော့ဖြစ်ဖြစ် ကန်တော့ဖြစ်ဖြစ် လိုနေတယ်။ မမမြတ်ရဲ့ကားထဲမှာ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မတွေ့ဘူး”

“ဆီပေါက်ကို ပုံးနှုတ်ခမ်းတော့ပြီး လောင်းထည့်ရင်ကော”

“အပေါ်တစ်ဝက် အောက်တစ်ဝက် ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့။ နေဦး ကျွန်တော် အကြံရပြီ”

လွင်ဦးသည် ဒက်ရှ်ဘုတ်အိမ်လေးကိုဖွင့်ကာ စာအိတ် ညိုကြီးကို ထုတ်ယူသည်။ အထဲမှပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ယူလိုက် ဆည်ကို မြတ်သူဇာက လွင်ဦး လုပ်သမျှ လိုက်ကြည့်နေသည်။

လွင်ဦးက စာအိတ်ညိုကြီးကို ညီညီညာညာဖြုတ်ကာ ပြုတ်သည့် စက္ကူကတော့ထိုးသလို ဖင်အချွန်ဖြင့် ကတော့တစ်ခု ဆိုးလိုက်သည်။ ဖင်အချွန်ကို နည်းနည်းကျယ်သော အပေါက်ရအောင် ထပ်ဖြစ်သည်။

ပြီး ကတော့ ဖင်ချွန်ကို ဓာတ်ဆီထည့်ပိုက်အပေါ် အဝတွင် စွပ်လိုက်သည်။

“ဒီစက္ကူညို ကတော့ကို မမမြတ် ခဏကိုင်ထားပေး၊ ကတော့အာကျယ်ကြီးက ကျွန်တော် ဓာတ်ဆီလောင်းထည့်ပေးမယ်။ စက္ကူညိုကထူတော့ ဓာတ်ဆီပေတဲ့ဒဏ် ခံနိုင်ပါတယ်”

ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။

လုပ်သည့်အတိုင်း အောင်မြင်သည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ မောင်လွင်ဦးက ဉာဏ်တော်တော်ကောင်းတယ်”

“Necessity is Mother of Invention တဲ့ မမမြတ်၊ အင်္ဂလိပ်ဆိုရိုးစကားလို့ ခေါ်မလား၊ စကားပုံလို့ခေါ်မလားပဲ၊ လိုအပ်ချက်ဟာ တိထွင်မှုရဲ့မိခင် ဖြစ်တယ်တဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စာကို မြန်မာလို ဘာသာပြန်ရတာ တစ်ခါတလေ အထာမကျဘူး၊ မြန်မာစကားပုံနဲ့ပြောရရင် လူကြိုရင် ပုဂံပြည်ဖြစ်ဆိုလားပဲ၊ တချို့ကတော့ လူကြိုရင် ထရံတောင် ချေးတုတ်ခနောင်း ဖြစ်ရတယ်တဲ့၊ လိုအပ်တဲ့အခါ လိုအပ်ချက်ကို ဖြစ်မြောက်အောင် အသုံးပြုသွားတာကို ဆိုလိုတာလေ”

ဟု ပြောရင်း လွင်ဦးသည် ရယ်ပေသည်။

“ကဲ ... တက်ပေတော့ မမမြတ်၊ သွားကြရအောင်”

ကားမောင်းပြီး ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ မြတ်သူစာရင်ထဲတွင် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် လွင်ဦးအား မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်မိပြန်သည်။

“မမမြတ်ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မောင်လွင်ဦး ဘယ်အတန်းသင်ခဲ့သလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ဒီဂရီကောလိပ်က ဘွဲ့ရသလဲ ...”

“ပညာနဲ့ပတ်သက်လာတဲ့ အပိုင်းကျရင် မမမြတ် အကဲခတ် နိုင်စွမ်းရှိတယ် မောင်လွင်ဦး၊ မမမြတ်ကိုယ်တိုင်က တက္ကသိုလ်က ဆရာမတစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ မောင်လွင်ဦး ခုနေပြောသွားတာ အင်္ဂလိပ် Proverb တစ်ခု

ထားပါလေ၊ Proverb ဆိုတာမျိုးက လေ့လာတဲ့ ဘယ်ကျောင်းသားမဆို သူ့နေရာနဲ့သူ သုံးသွားတတ်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရွတ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ အာစလျာစဟာ အဆင့်မြင့်အတန်းက အာစလျာစမှန်း မမမြတ် အကဲခတ်မိတယ်၊ သူတစ်ပါးအကျိုးကို မထိခိုက်တဲ့ လိမ်ညာခြင်းဟာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် လိမ်ညာတယ်ဆိုတာ အမှန်ကိုဖုံးကွယ်တာမို့ မကောင်းတဲ့အကျင့်တစ်ခုလို့ ပြောနိုင်တယ်၊ ကဲ ... ပြော မောင်လွင်ဦး ဘယ်တက္ကသိုလ် ဘယ်ဒီဂရီက အောင်ခဲ့သလဲ”

“အားပါးပါး မမမြတ်က ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးလွန်းနေပါလား”

“မင်း ဘာထပ်ပြီး လိမ်ဦးမလဲ မောင်လွင်ဦး၊ မင်း တေးဂီအနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိမ်ခဲ့ဖူးပြီ”

“ကိုရန်မျိုးနောင်က ကျွန်တော် တီးတတ်သလား ဆိုတတ်သလားလို့မေးတာတွေ ကျွန်တော့်ကို တီးခိုင်းဆိုခိုင်းတာတွေဟာ အနုပညာကို ခံစားချင်လို့မှမဟုတ်တာဘဲ မမမြတ်၊ ဒီကောင် ဆိုတတ် တီးတတ်သလားလို့ စူးစမ်းချင်လို့ စူးစမ်းတဲ့သဘောနဲ့ မေးတာပဲဟာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က မတီးတတ်ဘူး မဆိုတတ်ဘူး ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့စူးစမ်းချက်ကို ရှောင်ရှားလိုက်တာပါ”

“ကိုရန်မျိုးနောင်က အဲဒီလို ဘာလို့ မောင်လွင်ဦးကို စူးစမ်းချင်တာလဲကွယ်”

“သူ့မှာ အကြောင်းရှိမှာပေါ့၊ မမမြတ်၊ သူ ဘာကြောင့် စုစမ်းချင်တယ်ဆိုတာ သူ့ကိုပဲ မမမြတ် မေးကြည့်ပေါ့၊ သူက စူးစမ်းသူပဲကိုး၊ တကယ်အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် စန္ဒရာကောင်းကောင်းတီးတတ်တယ်၊ တယောကောင်းကောင်းထိုးတတ်တယ်၊ သီချင်းကောင်းကောင်းဆိုတတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ဖခင်ဟာ သုခုမပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော်တတ်တာတွေအားလုံးဟာ ဖေဖေက သင်ပေးခဲ့တာတွေချည်းပဲ၊ သားအရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုတော့ ပညာမချန်ဘူး၊ ဆရာစားမထားဘူး၊ အားလုံးသင်ပေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တီးတတ်ဆိုတတ်ပါတယ် မမမြတ်”

“ကျောင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကောကွာ”

“ကျွန်တော် စာဖတ်ဝါသနာ သိပ်ကြီးပါတယ်၊ ဘာစာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဖတ်ပါတယ်၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကလေးတွေ နံရံမှာ လက်ဆော့ပြီး အိုးမဲခဲနဲ့ရေးတဲ့ စာကစပြီး ကျွန်တော်ငယ်ငယ်လေးတည်းက စာဖတ်ဝါသနာပါခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စာတော့တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ အတန်းအောင်တယ်ဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တစ်ခုခုက ဘွဲ့ရခဲ့တာဆိုရင် ဒေရိုင်ဘာအလုပ် ဘယ်လုပ်တော့မလဲ၊ ဌာနတစ်ခုခုမှာ ဝင်လုပ်မှာပေါ့၊ ခုခေတ် ရိုးရိုးစာရေးတောင် လခရှစ်ရာကိုးရာ ရနေတာပဲဟာ”

“ဒါဆို မောင်လွင်ဦး ဆိုလိုတာက မောင်လွင်ဦးဟာ စာတော့တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်လိုနေရာမျိုးကို မှေး

ရေးကြေးရေး အခက်အခဲကြောင့် မသွားနိုင်တာလို့ ဆိုလိုတာလား”

“တက္ကသိုလ်က ဝိဇ္ဇာတို့သိပ္ပံတို့ဆိုတဲ့ ပညာမျိုးနဲ့ ဘွဲ့ရဖို့က ဖအေက သားကိုသင်ပေးတဲ့ စေတနာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲ မမမြတ်၊ ကျောင်းစရိတ်လို့ခေါ်တဲ့ ဒီနှစ် ဒီအတန်းတက်ရောက်သင်နိုင်ဖို့ ဒီလောက်ငွေရှိမှ ဖြစ်တယ်ဆိုတာမျိုးပဲ”

“စာပေးစာယူ သင်တန်းတွေ ရှိပါတယ် မောင်လွင်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီ စာပေးစာယူသင်တန်းကတော့ တကယ်ပဲ မတတ်နိုင်တဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေအတွက် အကျိုးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်ယူတဲ့စာပေးစာယူကျောင်းသားအဖို့ အမြဲတည်တံ့တဲ့လိပ်စာနဲ့ နေနိုင်ဖို့က ရှိဆေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်လို ဟိုအလုပ်ပြုတ် ဒီအလုပ်လုပ် ဟိုဒေသက ဒီဒေသရွှေ့ဆိုတဲ့ လူအတွက် စာပေးစာယူသင်ဖို့ မလွယ်ပြန်ဘူး”

မြတ်သူစာသည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။ မောင်လွင်ဦးအပေါ်တွင် နှလုံးသားသံယောဇဉ်လေး ရှိနေပြီမို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါ၏။

မြတ်သူစာသည် သည်အတိုင်းကြီး ထိုင်လိုက်ရသည်ကို ပျင်းသည်နှင့် စာအုပ်တစ်ခုခုရှိက ဖတ်ပြီးလိုက်ရန် ဒက်ရှ်ဘုတ်အိမ်လေး၏ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပါ မမမြတ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မကြည့်ပါနဲ့နော်”

“အဲဒီလိုဆိုလေ မမမြတ်က ကြည့်ချင်လေပဲ၊ တကယ်လို့ မမမြတ်က အတင်းယူဖတ်ကြည့်မယ်ဆိုရင်ကော မောင်လွင်ဦး မမမြတ်ကို စိတ်ဆိုးမှာလား။”

“စိတ်ဆိုးရလောက်အောင် လျှို့ဝှက်ချက်မျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး မမမြတ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတစ်ခုကို သူစိမ်း မသိစေချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်မျိုးပါ။”

“မမမြတ်က မောင်လွင်ဦးအတွက် သူစိမ်းဖြစ်နေပြီလားကွယ်၊ မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးမှာ မိသားစုအသိုက်အဝန်းလို အတူနေလာခဲ့တာ တစ်လတောင် ပြည့်ခါနီးပြီပဲဟာ၊ မမမြတ်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာရွက်တွေကိုဖတ်ကြည့်မှာပဲ။”

လွင်ဦး လက်လျှော့လိုက်သည်။ သူ၏ တားဆီးထားသောလက်ကို ပြန်၍ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ၏။

မြတ်က ခေါက်ထားသော စက္ကူထပ်ကို လှန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်း”

မင်မှာ အစိမ်းရောင်ဖြစ်သည်။ လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်းမှာ ခေါင်းစီးစာတန်းဖြစ်သည်။

ရေးသူ၏ကလောင်အမည်ကို မြတ်သူစာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ဗေဒါ”

ဤစာရွက်ခေါက်ကြီးသည် မောင်ဗေဒါ ရေးထားသော လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်း ဝတ္ထုစာမူကြီး ဖြစ်ပါလေကော့သည်။

မြတ်က ဆက်ဖတ်ကြည့်သည်။ ဝတ္ထု၏အခန်းတစ်အစတွင် အဖွင့်ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အားတင်းပေမယ့်”

လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်း

ခွင့်မသာ ရေဆန်ကစီးသည်မို့

လှေကြီးမှာ နောက်ပြန်မျောရတယ်

မောလိုက်တာ။

ဟယ် ... အားမလျှော့ပါဘူး

ဝါးကူမယ်ဆိုပြန်တော့

အလံတစ်ရာနက်တဲ့ရေမှာ

ဝါးရေထောက်မမိဘူး။

ကဗျာ၏ခေါင်းစီးလေးမှာ အားတင်းပေမယ့်ဟု ပေးထားပြီး ကဗျာစာသား အကြောင်းအရာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲချင့်စဖွယ် ကရုဏာရသရှိနေပေသည်။

လောကကြီးတွင် လူက အားနှင့်မာန်နှင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သော်လည်း ကိရိယာတန်ဆာပလာ မပြည့်စုံလျှင် လုပ်ဆောင်ချက် မအောင်မြင်ကြောင်းကို ရေနက်ရာ၌ ရေစီးသန်သော ရေဆန်ကို ရွက်ဖွင့်၍ မရသဖြင့် ထိုးဝါးကူ၍ ထိုးမည်ဆိုသော်လည်း နက်လှသောရေကို ထိုးဝါးထောက် မမီသဖြင့် လှေကြီးနောက်ပြန်မျောရသည်ကို ဥပမာပေး တင်စားဖော်ပြထားပေသည်။

မြတ်သူစာသည် ကဗျာကို ဖတ်ရင်းပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဖျတ်ခနဲ မောင်လွင်ဦး၏ အင်္ကျီခေါက်တွင် ချိတ်ထားသော မောင်တိန်ကို မြတ်သူဇာက ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး စာရွက်တစ်စောင်ရာတွင် မောင်တိန်အဖုံးဖွင့်ကာကလောင်သွားကို ခြစ်ကြည့်သည်။

“မောင်လွင်ဦးက အစိမ်းရောင် သုံးတယ်နော်၊ ဘာမခေါ်စိမ်းရဲတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလားကွယ်”

မောင်လွင်ဦး သွားစွယ်နှစ်ချောင်း ပေါ်သည်အထိ ပြုံးပြီး ဘာမှပြန်မပြောပါလေ။

“နောက်ပြီး အများအားဖြင့် ခုခေတ်မှာ ဘော(လ်)ပင်တွေသာ အသုံးများတဲ့အထဲမှာ မောင်လွင်ဦးက မောင်တိန်ကို ရှားရှားပါးပါး သုံးတယ်နော်”

“အဲဒီမောင်တိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြတ်တနိုးပစ္စည်းတစ်ခုပါပဲ မမမြတ်၊ တယောလေးကို မြတ်နိုးသလို ဒီမောင်တိန်လေးကိုလည်း ကျွန်တော် မြတ်နိုးရပါတယ်၊ ဖေဖေထားနဲ့တဲ့ နှစ်ခု နှစ်မျိုးတည်းသော အမွေပစ္စည်းမို့ပါ၊ ဖေဖေက သီချင်းရေးစပ်တဲ့နေရာမှာ ဒီတယောကိုထိုးပြီး သံစဉ်တူတယ်၊ ဒီမောင်တိန်နဲ့ သီချင်းရေးလေ့ရှိပါတယ် မမမြတ်”

မြတ်သူဇာသည် ဝတ္ထုကော်ပီကြီးကို ဆက်မဖတ်တော့ဘဲ တယုတယပင် နဂိုအတိုင်း ပြန်ခေါက်ကာ ဒက်(ရှ်)ဘုတ်အိမ်လေးထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဆင်တစ်ကောင်လုံး မြင်နေပြီးမှ ဆင်ခြေရာ ဘယ်မှာထဲဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီ မောင်လွင်ဦး၊ မောင်လွင်ဦးဟာ အသက်ငယ်သေးတဲ့ လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် တည်ကြည်

တယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်းသိမ်းတယ်၊ သိက္ခာရှိတယ်၊ အနေအထိုင် မကလက်ဘူးဆိုတာတွေ အခု တစ်လနီးပါး အတူနေတဲ့အခါ သိလာရတယ်၊ မြင်လာရတယ်၊ မောင်လွင်ဦး အားလုံးတော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုက မောင်လွင်ဦးဟာ လိမ်တတ်ညာတတ်တာ တစ်ခုပဲ၊ မောင်လွင်ဦးရဲ့ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မောင်လွင်ဦး ပြောတာတွေ မမမြတ် ရင်ထဲက မယုံကြည် လက်မခံပါဘူး၊ အခု ဝတ္ထုစာမူကော်မီကို ကဗျာအဖွင့်လေးနဲ့ ရေးထားတာ ဖတ်ပြီးတဲ့အခါ မောင်လွင်ဦးရဲ့ပညာအဆင့်ဟာ မောင်လွင်ဦး ပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးရယ်လို့ သာပြီး မယုံကြည်စိတ် ဖြစ်လာသေးတယ်၊ မမမြတ်ဟာ တက္ကသိုလ်က ဆရာမတစ်ယောက်ပါနော်၊ စာတစ်ပုဒ် စာတစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရုံနဲ့ စာရေးသူရဲ့ ပညာအရည်အချင်းကို အကဲခတ်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်၊ ဘာလို့များ မောင်လွင်ဦး လိမ်ညာနေတာလဲဟင်”

“ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်မှန်တွေကို မပြောချင်လို့ လှီးလှဲပြီးပြောတာကို လိမ်ပြောတယ်လို့ မမမြတ် ယူဆရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ မမမြတ်”

“မမမြတ် ရိပ်မိတာကြာပြီ၊ မောင်လွင်ဦးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်ဘဝကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ မမှန်ကန်တဲ့ စကားတွေ ပြောပြောနေတယ် ဆိုတာကိုလေ၊ ဒီမယ် မောင်လွင်ဦး၊ ခြင်္သေ့ဟာ မြေခွေးအရေကို ခြံထားပေမယ့်

သူ့ရဲ့လည်ဆံမွေးတွေကိုလုံအောင် မြေခွေးရေက ဖုံးလွှမ်း
မပေးနိုင်ပါဘူး။ ခြင်္သေ့မှာသာရှိတဲ့ လည်ဆံမွေးဟာ တစ်
စွန်းတစ်စပေါ်ရစမြဲပါ။ အဲ ... အခု မောင်လွင်ဦး ဝတ္ထု
ရေးတယ်။ စာပေလောကထဲဝင်ပြီး တကယ်ရေးတော့
ဆိုရင် မမမြတ်က အကူအညီတစ်ခု ပေးနိုင်မလားလို့
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမမြတ်၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံပါ
ကျွန်တော်ဟာ မောင်ဗေဒါ ကလောင်အမည်ခံပြီး ဝတ္ထု
ရေးနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမမြတ်ဆီက အကူအညီ တွေ
တော်မယူပါဘူး။ စာပေစင်ပေါ်ကို အရှိန်အဝါတစ်ခုခု
တွန်းလို့ တင်တာမျိုးကို ကျွန်တော် စိတ်မသန့်လို့
ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်မိတဲ့ပရိသတ်က ဖိတ်ခေါ်မှ ကျွန်တော်
စင်ပေါ်တက်ချင်လို့ပါ”

“အင်း ... ဒါဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့သတ္တိပဲ”

မြတ်သူဇာ၏ရင်ထဲက မှတ်ချက်ပြုရပေတော့သည်။

သူရေးသော ဝတ္ထုကော်မီ အဖွင့်ကဗျာထဲကအတိုင်း
ပင် လူက အားမာန်တွေအပြည့်ရှိသော်လည်း ရေကအလံတစ်ခု
နက်သောကြောင့် ထိုးဝါးမမီသောအခါ ရေဆန်ကို ကျော်တက်နိုင်
သည့် အခြားကိရိယာတစ်ခု အကူအညီ ယူရမည်ကို မယူလိုပါဘူး
ဆိုလိုက်ခြင်းသည် လွဲမှားသောသတ္တိ ဖြစ်နေပြီလား မပြောတတ်

မွန်းလွဲတစ်ချက်ခွဲပြီးမှကားဖြူလေးသည် သီရိရတနာ
ရိပ်သာ မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီး၏ ခြံထဲသို့ ရောက်ရှိလာပေတော့
သည်။

ဧည့်ခန်းထဲဝယ် မမမျိုးသည် ငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်
နေပေသည်။ မမမျိုး၏ မျက်နှာမှာ တစ်ခုခု အလိုမကျသောမျက်နှာ
မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

မြတ်သူဇာ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် မျိုးနန္ဒာ
က ဆိုင်းမဆင့်မဲ့ဆင့် ကောက်ကာငင်ကာ မြတ်သူဇာကို မေးခွန်း
တစ်ခု ထုတ်လိုက်သည်။

“မြတ်တို့ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို မှော်ဘီလိုက်ပို့ပေးရတယ်ဆို”

“အဲ ... ဒါကို မမမျိုးက သိနေတယ်လား”

“ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီဆယ့်ငါးလောက်က
ကိုရန်မျိုးနောင်က ဒီလိုလှမ်းဆက်တယ်၊ မမမျိုးဆီကို
သက်သက်ဆက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ သူ့ကား
ပျက်လို့ လမ်းမှာရပ်ထားတုန်း မြတ်တို့ကား ရောက်လာ
တယ်တဲ့၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ မြတ်တို့ကပဲ မှော်ဘီကို
ဆယ့်တစ်နာရီအရောက် ပို့ပေးတယ်တဲ့၊ ရောက်ရောက်ချင်း
ဆယ့်တစ်နာရီမှာပဲ မြတ်တို့ ပြန်သွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ
ချောချောမောမောနဲ့ အချိန်နဲ့ပြန်ရောက်ရဲ့လားဆိုတာ စိတ်
ပူလို့ လှမ်းဆက်တာတဲ့”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်တယ် မမမျိုးရေ၊ မှော်ဘီက
အထွက် ရှစ်မိုင်လောက်မှာ ကားထိုးရပ်သွားတယ်လေ၊
အဲဒါကြောင့် နောက်ကျသွားတာ မမမျိုး”

“ဒီကားဖြူလေးရဲ့ ရာဇဝင်တစ်လျှောက်မှာ တစ်ခါမှ
လမ်းမှာကားမပျက်ဖူးပါဘူးနော်”

မမမျိုး ပြောပုံမှာ တစ်မျိုးကြီးပါလားဟု မြတ်ထင်မိသည်။ ပြီး မမမျိုး မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေမှန်း ယခုမှ မြတ်က သတိထားမိသည်။

“ကားပျက်တာ မဟုတ်ဘူး မမမျိုးရေ၊ ဒီကားရဲ့ ရာဇဝင်မှာ တစ်ခါမှ မပျက်ဖူးသလို၊ အခုလည်း ကားပျက်တာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမှာ မောင်းရင်းတန်းလန်း ဓာတ်ဆီကုန်သွားတာ၊ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ခါ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ဒီဒုက္ခမျိုး တွေဖူးသေးတယ်”

မြတ်က လမ်းတွင် ဓာတ်ဆီကုန် ထိုးရပ်သည်နှင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်များအားလုံး၊ ဘတ်စ်ကားစီး ထောက်ကြန့်သွား၊ အပြန်ဂျစ်ကားကို နှစ်ရာပေးငှားရသည်အထိ အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

မမမျိုးက မကျေနပ်သောမျက်နှာနှင့်ပင် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အေး ... ကိုပါကြီးဆီကလည်း မမမျိုးကို ဖုန်းဆက်သေးတယ် မြတ်”

“ကိုပါကြီးက ဘာတဲ့လဲ”

“သူ ပဲခူးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားရာက ပြန်လာတော့ မြတ်နဲ့ မောင်လွင်ဦး ထောက်ကြန့်မှာ တွဲလျှောက်နေတာကို တွေ့တယ်တဲ့၊ ဒရိုင်ဘာသစ် မောင်လွင်ဦးကို မဟာမြိုင်က ခန့်ထားတာပါ ကိုပါကြီး မသိသေးဘူးလေ၊ ကိုပါကြီးက မြတ်ကိုတွေ့တော့ဆင်းပြီးနှုတ်ဆက်မလိုပဲတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်က အတွဲနဲ့ဆိုတော့ ဆင်းပေးရင် မြတ်က အသိမိတ်

ဆွေမတွေ့ချင်တဲ့အခါမျိုး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ဆင်းမတွေ့တော့ဘဲ ဆက်မောင်းလာခဲ့တာတဲ့၊ အင်းလေ ... မောင်လွင်ဦးကလည်း ဓာတ်မသိရင် သူ့ရုပ် သူ့ရည်က သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဂိုက်ကောင်း ဆိုက်ကောင်း မဟုတ်လား၊ လူအထင်ကြီးတဲ့ရုပ်မျိုးလေ”

“အဲဒါ ဘာသဘောနဲ့ ပြောနေတာလဲ မမမျိုး၊ ကိုပါကြီးက မြတ်ကို ဘာသဘောတွေနဲ့ ပြောသွားတာလဲ”

မျိုးနန္ဒာက ကိုပါကြီး ဘာသဘောနှင့် ပြောသည်ကို ပြန်မပြောဘဲ သူမ၏အထင်အမြင် အယူအဆကို ပြောပြပေသည်။

“ကိုရန်မျိုးနောင် လမ်းမှာ ကားပျက်ပြီး အချိန်နဲ့ နာရီနဲ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စအတွက် အကူအညီပေးတာကတော့ အင်မတန်ပေးရမယ့် အကူအညီပဲ မြတ်၊ ဒါပေမဲ့ မြတ်အနေနဲ့ မှော်ဘီအထိ လိုက်သွားဖို့ မကောင်းဘူး၊ အိမ်မှာ ဆင်းနေခဲ့ပြီးမှ မောင်လွင်ဦးနဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို လွှတ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း မြတ်မှာမိန်းမဖော်အဖြစ် အိမ်က မမမျိုးကိုဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေးသာယာကိုဖြစ်ဖြစ် ဝင်ခေါ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“မြတ်အနေနဲ့ အိမ်မှာဆင်းကျန်ခဲ့ဖို့ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို ပြောသေးတယ်၊ သူက ချိန်းဆိုထားတဲ့ကိစ္စကို သေချာတွက်ပြပြီး မိနစ်ပိုင်းတောင် နောက်အကျမခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ သူတွက်ပြတဲ့ မိနစ်စက္ကန့်တွေအရ အိမ်ပြန်လာဖို့ လုံးဝ အချိန်မရတော့ဘူး မမမျိုး၊ ဒါကြောင့် မြတ်လိုက်သွားရတာ”

“မော်တော်ကားပဲ ညီမရယ်၊ နွားလည်းမှ မဟုတ်တာ လိုရင် လိုသလောက် မောင်းနိုင်တာပဲ၊ မောင်လွင်ဦးအနေနဲ့ မြတ်ကို ပြန်ပို့ပြီး မိအောင်မောင်းဆိုလည်း မောင်းနိုင်မှာပါ၊ မောင်လွင်ဦး ကိုယ်တိုင်က မြတ်ကိုပြန်ပို့ရမှာ အလုပ်ပိုတယ်ထင်လို့ ပြန်မပို့တာ ဖြစ်မှာပါ”

စူးခနဲ စိုက်ခနဲပင် မမမျိုး၏မျက်နှာကို မြတ်က ကြည့်လိုက်သည်။ မမမျိုး ပြောပုံကြီးက စကားထဲတွင် အစွန်းအစတွေ ထွက်နေသည်။ အညှိနဲ့ပါနေသည်။ မောင်လွင်ဦးက မိမိကို မှော်ဘီအထိ လိုက်စေချင်သောကြောင့် မိမိလိုက်သွားရသည့် သဘောမျိုး သက်ရောက်နေသည်။ တကယ်တော့ မိမိကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးထားခဲ့ရန် မောင်လွင်ဦးက ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

“ညီမ မြတ်အနေနဲ့ မယ်မယ် မကွယ်လွန်မီက ဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားတွေကို မေ့မပစ်သင့်ဘူးကွယ်၊ မမမျိုး မယ်မယ်ရွတ်ပြခဲ့တာ ပြန်ရွတ်ပြမယ် မြတ်”

မြတ်က ဘာတွေရွတ်ပြတော့မည်မှန်း သိပါ၏။ မယ်မယ်၏ အဆုံးအမကို မြတ်လည်း နှုတ်တိုက်အာဂုံ ကျက်မှတ်ထားပါ၏။ သို့သော် ကိုယ့်ထက်အကြီး မမမျိုးရှေ့မှ မဖြတ်ကျော်ချင်သဖြင့် နားထောင်မြဲ နားထောင်နေရသည်။

“ဘေးဘိုးစဉ်ဆက် မပျက်သုံးစွဲ ကျင့်မြဲလေ့လာ စာရိတ္တဖြင့် မိဖအလိုက် စရိုက်ကျင့်ရှိ အမျိုးနွယ်လျှင် စောင့်စည်းကျင့်၍ အယှဉ်အပေါင်း ခင်ပွန်းကောင်းနှင့်တဲ့၊ မယ်မယ်ဆုံးမသွားတာလေ၊ လောကကြီးမှာ အဆွေခင်ပွန်းရွေးတဲ့ နေရာမှာ မမှားဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား၊

ခြင်ဆုံးမင်းဟာ မြေခွေးနဲ့ အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ကေသရာဇာဆိုတဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂလက္ခဏာတွေ လျော့ပါးသွားပြီး တခြားသတ္တဝါတွေရဲ့ လေးစားမှုမရတော့ဘူးတဲ့၊ အဲ... နောက်ပြီးတော့ ဂွေးတောက်သရက် ဖြစ်ချင်းယှက်က သရက်ပင်မင်းသီးချိုကင်း၏တဲ့၊ အဲဒါပါပဲ မြတ်၊ မယ်မယ်ဆုံးမတာတွေ မြတ် မမေ့အောင် မမမျိုးက အစ်မနေရာက သတိပေးတာပါ”

“မမမျိုး ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒါတွေပြောနေတာလဲ”

“မမမျိုး ဘာတွေရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတယ်ဆိုတာ မြတ်ရဲ့ ရင်ထဲက သိနေပြီးသား ဖြစ်မှာပါ၊ တို့များ ကျန်ခဲ့တဲ့ မဟာမြိုင်ဂေဟာ မိသားစု လေးယောက်ထဲမှာ မြတ်ဟာ အချောဆုံး အလှဆုံး ပညာအတတ်ဆုံးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ မမမျိုးက အချိန်မီပြောတဲ့ သဘောပါ”

မျိုးနုနာသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှတွေကို ပြောပြပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။ မီးဖိုဘက်သို့ ခေါင်ငဲ့ကြည့်သည်။ ညစာထမင်းအတွက် ဒေါ်လေးသာယာအား ပြောသင့်တာလေးတွေ ပြောရဦးမည်ကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

“ဪ... ပြောလက်စနဲ့ လတ်လတ်ပြောတဲ့ ရယ်စရာလေးတစ်ခု မြတ်ကို ပြောပြရဦးမယ်၊ ကမ္ဘာအေးမှာ ကားတိုက်မိရာကအစ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ကေသီခိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ လတ်လတ်ကို မောင်လွင်ဦးက မိတ်ဖွဲ့ပေးလို့၊ လက်လတ်နဲ့ ကေသီခိုင်ဟာ ခင်ခင်မင်မင် သွားသွားလာ

...ဘ ရှိနေတယ်တဲ့၊ ကေသီခိုင်ဟာ တကယ့်ရိုးရိုးအအနဲ့
မနူးမနပ် မိန့်ကလေးပါတဲ့၊ အဲဒီ ကေသီခိုင်ကို မောင်လွင်ဦး
သူတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်စဉ်က ဘယ်လိုဟန်ရေးပန်ရေးတွေ
ပြထားခဲ့လဲ မသိဘူးတဲ့၊ ကေသီခိုင်ဟာ မောင်လွင်ဦးကို
အရမ်းအထင်ကြီးတယ်၊ အရမ်းလေးစားတယ်၊ သံယောဇဉ်
လည်း တော်တော်ထားတယ်တဲ့၊ လတ်လတ်ကလေး ရယ်
စရာအပျော်အပြက် သဘောတောင် ပြောသေးတယ်”

မမမျိုးက ဆက်မပြောမီ ရယ်သွမ်းလေးသွေးလိုက်
သေးသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ကိုလွင်ဦးမှာ ဘယ်လိုဆေးကောင်းတွေ
ရှိသလဲ မသိဘူးတဲ့၊ ဘယ်လို အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့တွေ ရှိသလဲ
မသိဘူးတဲ့၊ မောင်လွင်ဦးဆီမှာ တပည့်ခံပြီး ဆေးကောင်း
ဝါးကောင်းတွေနဲ့ အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့တွေ အလှူခံဦးမှာတဲ့
လေ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... မမမျိုးကတော့ ထင်ပါတယ်၊ မောင်
လွင်ဦးမှာ ဘယ်လိုဆေးဝါးကောင်း အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့တွေ
မရှိတောင်မှ သူ့ရဲ့ဟန်လေးတွေ ဂိုက်ဆိုက်လေးတွေက
မနူးမနပ်နဲ့ ရိုးရိုးအအ မိန့်ကလေးမျိုးတွေ နှစ်သက်စရာ
အထင်ကြီးစရာ ရှိနေတယ်လို့၊ ကဲ ... မမမျိုး မီးဖိုထဲဝင်
ဦးမယ်ကွယ်၊ မြတ်လည်း အနားယူလိုက်ဦးလေ၊ မှော်ဘီ
အသွားအပြန် တအားကြီး စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရမှာပေါ့”

မျိုးနုနွာသည် သူပြောချင်သမျှတွေ ပြောပြပြီး
မီးဖိုဘက်ဆီသို့ လုပ်လီလုပ်လဲ့ဖြင့် ထွက်သွားပေတော့သည်။

ယနေ့ မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးတွင် အလုပ်သမားတွေ
အားလုံး လစာငွေ ထုတ်ပေးသည်။

မောင်လွင်ဦးမှာ နံနက်ပိုင်း မိုးစန္ဒာကို ကျောင်းပို့
ပြီး အပြန်ကျမှ လစာထုတ်ရသည်။

မြတ်သူဇာကို ကျောင်းဆက်ပို့ရမည်မို့ မိုးစန္ဒာကို
ပို့ပြီး အပြန်တွင် မမမျိုး လစာထုတ်ပေးသည့်ဘေး၌ မြတ်က
ကျောင်းသွားရန် အဝတ်အစားလဲပြီး အသင့်စောင့်နေချိန်ဖြစ်ပါ၏။

“လာဟော မောင်လွင်ဦး၊ စာအုပ်ထဲ လက်မှတ်ထိုး
ပြီး လခထုတ်ပေတော့”ဟု မမမျိုးက ခေါ်ယူပေသည်။

“မောင်လွင်ဦး လစာငွေထဲက မမမျိုး အစိတ်လျှော့ပေး
ထားတယ်၊ မောင်လွင်ဦး ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ဝင်တဲ့နေ့ဟာ
လဆန်း သုံးရက်နေ့ဆိုတော့ နှစ်ရက်အတွက် အစိတ်လျှော့
တယ်၊ ရော့ ... လေးရက်ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်၊ ဒီတံဆိပ်ခေါင်း
ပေါ်မှာ မောင်လွင်ဦး လက်မှတ်ထိုးပါ၊ အောက်မှာကွင်းစ
ကွင်းပိတ်နဲ့ မောင်လွင်ဦး နာမည်ရေးပါ”

လွင်ဦး မောင်တိန်ထုတ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးသည်။ လက်မှတ်အောက်တွင် “လွင်ဦး” ဟု ကွင်းစကွင်းပိတ်ဖြင့် ရေးသည်။

“ဪ ... မမမြတ် ကျောင်းသွားတော့မလား၊ ကျွန်တော် တန်းလျားကို ခဏလေးသွားလိုက်ချင်လို့၊ ငါးမိနစ်ပါ။”

“ရတယ်လေ စောသေးသားပဲဟာ”

လွင်ဦး တန်းလျားဆီ ပြေးသွားသည်။ ငါးမိနစ် အတွင်း ပြန်ရောက်ပြီး ရှေ့ခန်းတွင် ယှဉ်ထိုင်ကာ ကျောင်းသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်မှထွက်လာပြီး တစ်ခဏအကြာမှာပင် လွင်ဦး သည် သူ၏အိတ်ထဲမှ လေယာဉ်သုံး နီပြာအကွက်နှင့် စာအိတ် တစ်အိတ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စာအိတ်ဖုံးမှာ ကော်ကပ်ပိတ်ထားခြင်း မရှိပေ။

“ရော ... မမမြတ်”

“ဟင် ... အဲဒါ ဘာလဲ မောင်လွင်ဦး”

မြတ်သူဇာ အံ့သြသွားသည်။ စာအိတ်နှင့်ပေးခြင်း သည် မြတ်အဖို့ ယေဘုယျအားဖြင့် မေတ္တာစာ အပေးခံရသည်ချည်း တွေ့ကြုံရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ကြွေးဆပ်တာပါ မမမြတ်၊ စာထိတ်ထဲမှာ ငွေငါးရာနဲ့ ခုနစ်ဆယ် ပါပါတယ်၊ ကားတိုက်မိတဲ့ညက မမမြတ်ဆီက ကျွန်တော် ယူသွားတဲ့ ငွေလေ၊ အခု ကျွန်တော်ပြန် ဆပ်နိုင်လို့ ပြန်ဆပ်တာပါ”

“ဪ ... ဒါလား၊ အမယ်လေး မောင်လွင်ဦးရယ်၊ အဲဒီ ငွေကိစ္စက မမမြတ် ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝမှ မရှိတော့တာ၊ စကတည်းက ပေးတာပဲ ချေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ စာအိတ်နဲ့ဆိုတော့ဘာများလဲလို့ မမမြတ် ထိတ်သွားတာပဲ၊ မမမြတ် မယူပါဘူး”

လွင်ဦးက သွယ်တန်းနေသော မြတ်သူဇာ၏ပေါင်ဆီသို့ စာအိတ်လေးကို တင်ထားလိုက်သည်။ မြတ်က လက်ဖြင့် လှမ်းမယူသောကြောင့် ပေါင်ပေါ်တင်ပေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မောင်လွင်ဦး၏စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်ပြီးသားမို့ ဤငွေကို မိမိပြန်မယူဘဲ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်သည်။ မောင်လွင်ဦးတွင် ယောက်ျားမာနနှင့် ယောက်ျားသတ္တိ အပြည့်ရှိကြောင်း မြတ်သူဇာ ဓာတ်သိဖြစ်နေသည်။

“မမမျိုးဆီက မောင်လွင်ဦး လခထုတ်လာတာ လေးရာ ခုနစ်ဆယ်ငါးကျပ်တည်းမှန်း မမမြတ် မြင်သားပဲ၊ အခု မမမြတ်ကို အပြေအလည် ငါးရာခုနစ်ဆယ် ပြန်ဆပ်တယ်၊ အဲဒီလို ပြန်ဆပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေလည်း မောင်လွင်ဦးမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါက ဘယ်လိုလဲ”

“ပထမအလုပ်ရှင် ဒေါ်ဒေါ်စိုးက ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ဖြုတ်တဲ့နေရာမှာ သုံးလခပေးလိုက်တယ်၊ ခြောက်ရာရတယ်ပေါ့ မမမြတ်၊ နောက်ပြီး မမမြတ်ဆီက ယူသွားတဲ့ ငါးရာခုနစ်ဆယ်ထဲက ကျွန်တော်သုံးတာ နှစ်ရာခုနစ်ဆယ်ပဲ ကုန်သေးပြီး သုံးရာကျန်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆပ်နိုင်တဲ့အပြင် ကျွန်တော့်မှာ ငွေပိုတွေ ကျန်ပါသေးတယ် မမမြတ်”

“နေပါဦး၊ မမမြတ်နဲ့ မောင်လွင်ဦး ကားတိုက်မိတဲ့အတွက် ကနေ့ထိဆိုရင် နှစ်လပဲ ထားပါတော့၊ အဲဒီ နှစ်လအတွင်းမှာ မောင်လွင်ဦးရဲ့သုံးငွေဟာ နှစ်ရာစုနှစ်ဆယ်ပဲ ဖြစ်လား။”

“အလုပ်ရှင်က နေ့စဉ် ထမင်းနှစ်နပ်ကျွေးတယ်၊ အစားအသောက် မုန့်ကျွေးတယ်၊ နေရာပေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ကုန်တော့မှာလဲ မမမြတ်၊ ကျွန်တော် မသုံးမဖြစ် ကုန်တော့ ဖယောင်းတိုင်ဖိုး စာအုပ်နဲ့စာရွက်စာတမ်းဖိုးပဲ ကုန်တော့ ကျောင်းလခကလည်း တစ်လမှ အဲ ... ကုန်တာမှ မတော့တာ၊ အဝတ်အစားဆို ရှိတာပဲဝတ်တယ်၊ အသစ်မှမဝတ်တာ၊ အပြင်ထွက်လည်း ဘတ်စ်ကားခပဲ ကုန်တယ်”

“ဘတ်စ်ကားခ ဟုတ်လား၊ မောင်လွင်ဦးက ဘယ်အထိ သွားချိန်ရတာမို့ ဘတ်စ်ကားခ ကုန်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ညနေပိုင်း မမမြတ်ကို ကျောင်းကြိုပြီး နောက် ညနေပိုင်း ငါးနာရီလောက် အပြင်ထွက်တတ်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘတ်စ်ကားခ ကုန်တာပါ”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ မမမြတ်က ကျောင်းဆင်းပြီးပြန်လာရင် အပြင်မှမထွက်တာ၊ မမမျိုးသာ ထွက်ချင်ထွက်တာဆိုတော့ ကားနီလေးနဲ့ ဦးဒေဝနဲ့သွားနေမှာပေါ့”

မမမြတ်က နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မမေးသည်ကို တော်ပါသေးသည်ဟု လွင်ဦး စိတ်ထဲ အောက်မေ့လိုက်ရသည်။

လွင်ဦးအတွက် ညစာထမင်းကို ဦးဒေဝက ဒေါသာယာနှင့်တိုင် ခံပြီး ကိုယ်ပိုင်ချိုင့်နှင့် ထည့်ယူပေးထားသည်။ လွင်ဦး ပြန်လာမှ စားရသည်။

စားကြသည်ကလည်း မီးဖိုထဲမှာဖြစ်၍ တစ်လနေ၍ တစ်ခါပင် မမမျိုး၊ မမမြတ်တို့ လာမကြည့်။

မိမိုးသာ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နှင့် တစ်ခါတလေ မီးဖိုထဲစွတ်ဝင်လာသည်။

လတ်လတ်ကတော့ မီးဖိုခန်းဆိုသည်မှာ သူလိုလူမျိုး ခြေချစရာ နေရာမဟုတ်ဟု မှတ်ယူထားသူ ဖြစ်ပါ၏။

“နေပါဦး၊ မောင်လွင်ဦးက အပြင်ကိုထွက်ထွက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘဝရဲ့တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းလေး လိုက်ရှာတာပါ၊ မမမြတ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီး ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ရင် ဘယ်လိုတိုးတက် ကြီးပွားနိုင်မယ် ဆိုတာမျိုးတွေ တိုင်ပင်ကြတာပါ”

“အင်း ... ကောင်းတာပေါ့၊ မောင်လွင်ဦးရေးတဲ့ ဝတ္ထုကဗျာ အဖွင့်ထဲကလိုပေါ့၊ ရေဆန်ဆိုပေမယ့် နောက်ပြန် လှေပြန် မမျောအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဒါထက် မောင်လွင်ဦးရဲ့ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ရှေ့လမ်းအတွက် ဘယ်အလုပ်မျိုးကို ခြေကုတ်ယူမယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ”

မောင်လွင်ဦးက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ စဉ်းစားနေပါသေး၏။

“ဝါသနာရယ် စိတ်အားထက်သန်မှုရယ် အရင်အခါက
ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်လည်းရှိတယ်။ အလုပ်ရှင်နဲ့ အသမားဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်လည်း မဖြစ်စေတဲ့ စာရေးဆရာ
အလုပ်ကို ကျွန်တော် အောင်မြင်တဲ့အထိ ကြိုးစားမယ်လို့
ရည်ရွယ်ထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ဖက်က ဝင်ငွေသွင်း
ဒါနဲ့ဒါအလုပ်လုပ်ပြီး တစ်ဖက်က စာရေးခဲ့တာပဲ။ ဒါနဲ့
မလွယ်ပါဘူး မမမြတ်ရယ်။ စာပေအသိုက်အဝန်းထဲ
ကလောင်သစ်တစ်ချောင်း တိုးဝင်ရတာဟာ သားရဲတွင်းထဲ
ယုန်သွင်းရောက်သွားသလို အားငယ်စရာ ဝမ်းနည်းစရာ
တွေ တွေ့ရတယ်”

“နို့ မောင်လွင်ဦးက စာပေအသိုက်အဝန်းကြားထဲ
ဝင်ခဲ့ဖူးပြီမို့လား၊ အခုမှ ဟိုမင်စိမ်းနဲ့ဝတ္ထုကို စရေး
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မမမြတ်၊ ကျွန်တော် မောင်ဗေဒါက
နာမည်နဲ့ လုံးချင်းနှစ်အုပ်တောင် ထွက်ပြီးပြီလေ”

“အယ် ... နှစ်အုပ်တောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမမြတ်၊ ပထမအုပ် ထွက်ပြီးတဲ့နောက်
ထုတ်ဝေသူဆီက ကျွန်တော့်ဆီ စာလာတယ်။ ခွက်ခွက်ထဲ
အောင် ရှုံးတယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ အကျိုးအမြတ် ရှိတာ
ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ထိုက်သင့်တဲ့ ဉာဏ်ပူဆေး
ချီးမြှင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ သူ့စာကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်တော်
က သူ့အရှုံးကို ပြန်မလျော်ရတာတောင် ကံကောင်း
မှတ်ယူလိုက်မိသေးတယ် မမမြတ်”

“ဒါဆို ဒုတိယအုပ်ကို တခြားစာပေတိုက်က ပြောင်းထုတ်
တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မမမြတ်၊ ပထမထုတ်ဝေတဲ့တိုက်ကပဲ ဒုတိယ
အုပ် ဆက်ထုတ်တယ်”

“ဟင် ... ဘယ်နှယ် ခွက်ခွက်လန် ရှုံးတယ်ဆို”

“သူ့ဆီကပဲ ထပ်ပြီး စာတစ်စောင်လာတယ်။ သူ့ရဲ့စာပေ
တိုက်ဟာ အရှုံးအမြတ်ကို ပဓာနမထားဘူးတဲ့ အရည်
အသွေး အလားအလာရှိပြီး လက်စလက်နဲ့ရှိတဲ့ ကလောင်
သစ်ဆိုရင် အရှည်ကိုမျှော်ကိုးပြီး ဆက်ထုတ်ရဲတယ်တဲ့၊
ကျွန်တော့်ပထမအုပ်ဟာ ကလောင်ရဲ့လက်စွမ်းကောင်းတာ
ကို ဖတ်သူတိုင်းက ဝန်ခံတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကလောင်သစ်
အနေနဲ့ ပရိသတ်ထဲကို ချက်ချင်းစိမ့်မဝင်နိုင်ဘူးတဲ့၊ စာဖတ်
ပရိသတ်ဟာ ဖတ်နေကျ စာရေးဆရာတွေရဲ့ ဝတ္ထုမရှိမှ
ကလောင်သစ်ကို စမ်းသပ်သဘော ဖတ်တာတဲ့၊ အဲဒီလို
စမ်းသပ်ရာက ကောင်သစ်ရဲ့ လက်စွမ်းကောင်းရင် ကောင်း
သလို ပရိသတ်ရလာတာပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် စာပေစိတ်ကို
ရှေးရှုတယ်၊ အရှည်သဖြင့် ကိစ္စကို မျှော်လင့်ပြီး ဒုတိယ
စာအုပ် ထွက်ပေးမယ်တဲ့၊ စာမူကော်ပီသာ အမြန်ဆုံးပို့
လိုက်တဲ့”

“သူပြောတာလည်း ဟုတ်သင့်သလောက် ဟုတ်မယ် မောင်
လွင်ဦး၊ တချို့ တကယ့်နာမည်ကြီး ထုတ်ဝေတိုက်တွေ
ဟာ အလားအလာကောင်းတဲ့ ကလောင်သစ်ကို ငါးအုပ်
ထက်မနည်း စာမူခ လုံးဝမပေးဘဲ အလကားရေးပေးရ

တယ်၊ သတင်းစာကြော်ငြာ၊ ရုပ်မြင်သံကြားကြော်ငြာ၊ မျက်နှာပုံးပန်းချီကောင်းကောင်း စရိတ်တွေကို ထုတ်ဝေသူက ငွေစိုက်သုံးတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ငါးအုပ်မြောက်တဲ့အခါ ပရိသတ် ရသင့်သလောက် ရပြီမို့ ဆဋ္ဌမမြောက်အုပ်လောက်ကျမှ ဉာဏ်ပူဇော်ခ စပြီးပေးတယ်လို့ မမမြတ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်”

“အဲဒီသဘောမျိုးလားတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ မမမြတ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း စာမူခကို အဓိကမထားဘဲ အောင်မြင်မှုကိုသာ လိုချင်နေတော့ ဒုတိယအုပ်ကိုလည်း စာတိုက်ဒါဆယ်နဲ့ ထပ်ပို့လိုက်တယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး၊ ဒုတိယစာအုပ်ကျတော့ အခြေအနေဘယ်လိုဖြစ်လာလဲ”

“ရှုံးတာပဲ မမမြတ်၊ သူ့ဆီက စာလာတယ်၊ ရန်ကုန်ရော နယ်ရောမှ ကျွန်တော့်စာအုပ် တစ်ထောင်လောက်ပဲရောင်းရတယ်တဲ့၊ သူက အုပ်ရေနစ်ထောင်ထုတ်တာ တစ်ထောင်ကျန်တော့ ရှုံးတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အားမလျော့နဲ့တဲ့၊ တတိယအုပ် ဆက်ရေးပါတဲ့”

“အခုရေးနေတဲ့ ‘လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်း’ကို မောင်လွင်ဦး ဆက်ရေးရောလား”

“ကျွန်တော် ချက်ချင်းကြီး ဆက်မရေးနိုင်ပါဘူး မမမြတ်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာဖို့က ဇာတ်လမ်းရှာရတာ၊ ဇာတ်ကွက်ရှာရတာ၊ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ရတာ၊ ဇာတ်ကောင်ရွေးရတာတွေက တင်ကြိုစဉ်းစားတဲ့အချိန်တွေ ယူရတယ် မဟုတ်လား။”

ဒီတစ်ခါတော့ ထုတ်ဝေသူနဲ့ ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး သူ့အိမ်မှာပဲနေပြီး ဝတ္ထုကိုရေးမယ်၊ ရေးဖို့နေရာရရင် တော်ပြီ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ရေးမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ငွေလေး တစ်ထောင်လောက်လည်း ရှိနေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းလာတယ်၊ သူ ပေးထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း စာအုပ်တိုက်ကိုသွားတယ်၊ ဟဲ ... ဟဲ ... အင်မတန် အံ့သြစရာနဲ့ စိတ်ပျက်စရာကို တွေ့ရတယ် မမမြတ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်တော် နယ်ကနေပြီး ထင်ထားတာက ‘သန့်သန့်လေး စာပေတိုက်’ ဆိုတာ ပုံနှိပ်စက်နဲ့ ဘာနဲ့ ရှေ့ခန်းမှာစာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်က စားပွဲကုလားထိုင်နဲ့ ခမ်းနားတဲ့တိုက်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာ၊ သူ့လိပ်စာအတိုင်းရောက်သွားတဲ့အိမ်ကျတော့ တရုတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်၊ ဆိုင်ရှင်တရုတ်မကြီးကို သန့်သန့်လေးစာပေတိုက်ကောလို့ မေးတော့ တရုတ်မကြီးက သူ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နံပြားဖိုရဲ့အပေါ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကိုပြတယ်၊ ဆိုင်းဘုတ်က ပျဉ်ပြားရှည်မျောမျောလေးပေါ်မှာ သင်္ဘောဆေးအဖြူနဲ့ ရေးထားတဲ့ သန့်သန့်လေးစာပေတိုက်ပဲ”

“ဪ ... ဪ”

“တရုတ်မကြီးက ပြောပြတယ်၊ လူတစ်ယောက် သူ့ဆီမှာ ဒီဆိုင်းဘုတ် နံပြားဖိုပေါ်မှာ ချိတ်မယ်တဲ့၊ သူ လိပ်စာနဲ့

စာတိုက်ကလာတဲ့ စာတွေ ပါဆယ်ထုပ်တွေ မှန်သလေ
တရုတ်မကြီးက သိမ်းပေးထားပါတဲ့၊ သူက ဆယ့်ငါးရက်
တစ်ကြိမ်၊ တစ်လတစ်ကြိမ် ဆိုသလိုလာပြီး သူ့လိပ်စာနဲ့
လာတာတွေကို ယူမယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့အတွက် တရုတ်
မကြီးကို တစ်လသုံးရာ သူကပေးတယ်တဲ့”

“ဒါဆို ကလိမ်သက်သက်ပေါ့”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာပေါ့ မမမြတ်၊ စာမေ
လောကထဲ ဝင်ရတာဟာ သားရဲတွင်းထဲ ဝင်ခဲ့ရတဲ့ ယုန်
သူငယ်လို အားငယ်ရတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျရတယ်လို့
အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က တစ်မျိုးပြန်စိတ်ကူးရတယ်၊ ဦးချစ်
မောင်လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ သူ့
ဆီမှာသွားနေပြီး အလုပ်တစ်ခုခုရှာရင်း စာဆက်ရေးမယ်၊
ဒီတရုတ်မကြီးဆိုက်ကို လလယ်ရက်နဲ့ လကုန်ရက် ဝင်စောင့်
ရင်း သန့်သန့်လေးစာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးစိုးလွင်ကို တွေ့
မှာပဲလို့ တွက်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးက မြေနှိမ့်လေ
လေ လှံစိုက်လေလေပဲလား မပြောတတ်ပါဘူး မမမြတ်
ရယ်”

“ဆိုပါဦး ဘယ်လိုလှံစိုက်ခံရပြန်လို့လဲ”

“ဦးချစ်မောင်လမ်းက သူငယ်ချင်းက မရှိဘူးလေ၊ ဘုရားဖူး
ကားတစ်စီးက လမ်းမှာပျက်ရင် အသင့်ပြင်ဖို့ သူငယ်ချင်း
မကွင်းနစ်ကို ခေါ်သွားတယ်တဲ့၊ ဆယ်ရက်လောက်ကြာမယ်
တဲ့၊ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းပြီး သူငယ်ချင်းပြန်
လာတာကိုစောင့်ရင်း ဘတ်စ်ကားနဲ့ ဟိုသွား ဒီသွား သွား

မိတာ၊ ပါလာတဲ့ ငွေတစ်ထောင်ကို ခါးပိုက်နှိုက်က နှိုက်
သွားပြန်ရော”

“ဖြစ်ရလေ မောင်လွင်ဦးရယ်”

“အဲ ... အိတ်ကပ်ထဲမှာ ကျန်ငွေလေးတစ်ဆယ်ကျော်နဲ့
နေပြီး သူငယ်ချင်း ပြန်ရောက်တဲ့သတင်းကြားလို့ ညကြီး
မင်းကြီး သူငယ်ချင်းဆီအလာ ရာပြည့်ကွင်းနားမှာ မမမြတ်
ကားနဲ့ တိုက်မိတာပဲ၊ အဲဒီနောက်တော့ မမမြတ် သိပါတယ်
လေ၊ သူငယ်ချင်း ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့်ပဲ ဒေါ်ဒေါ်စိုး
အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်ရင်း အခု တတိယစာမူကို ရေးနေတာ၊
အခုတစ်ခါ မမမြတ်တို့ဆီ ရောက်လာတာပဲ”

“ဒီကြားထဲမှာ သန့်သန့်လေး စာပေတိုက်ပိုင်ရှင်နဲ့ကော
မတွေ့ဘူးလား”

“တစ်ခါ ပက်ပင်းတွေ့ပါတယ်၊ သူက ဆက်ရေးဖို့ပဲတိုက်
တွန်းတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ဟာ စာပေလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်
ပေမယ့် ငွေအရင်းအနှီးမရှိလို့ ဒီပုံစံနဲ့ လုပ်နေတဲ့အကြောင်း
ပြောပြတယ်၊ သူ့အဖို့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာဖို့ အကြွေး
တစ်ဝက် လက်ငင်းတစ်ဝက်နဲ့ လုပ်နေရလို့ စာပေတိုက်
နေရာထိုင်ခင်း ခမ်းခမ်းနားနား မရှိသေးတာတွေပြောတယ်”

“သူ့တောင် ကိုယ်က ပြန်သနားရမလို့ပါလား”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ မမမြတ်၊ On Is Better Than None
ဆိုတဲ့ စကားလို တစ်ဟာ သုညထက်တော့ တန်ဖိုးတစ်ခွက်
ကြီးနေသေးတာပဲ၊ ဒီပြင်စာအုပ်တိုက်ကြီးတွေက လုံးဝတုတ်
မပေးတဲ့ အနေအထားမျိုးမှာ ကိုစိုးလွင်က ဘောင်ဗေဒါ

ကလောင်နာမည်နဲ့ စာအုပ်ဖြစ်အောင် ထွက်လာနိုင်သေး
တယ် မဟုတ်လား။ စာအုပ်ဖြစ်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ နည်းချင်
နည်း များချင်များ စာဖတ်ပရိသတ်ကတော့ အထိုက်
အလျောက် ရှိလာမှာပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကိုယ့်အစွမ်းအစကောင်း
ရင်လည်း တစ်နေ့ကျရင် အောင်မြင်လာမယ်ဆိုတဲ့ ဇွဲနဲ့
ဖဟောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ရေးနေတာပဲ
မမမြတ်”

စကားတပြောပြောနှင့် မမမြတ်၏ကျောင်းသို့
ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ မြတ်က ကားပေါ်မှအဆင်းတွင် ငွေတစ်ဆယ်
ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လွင်ဦး၏ပေါင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

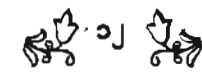
“အဲဒါ မမမြတ်က မောင်လွင်ဦးကို ကျွေးပြန်ဆပ်တာ”

“မမမြတ် ကျွန်တော့်ဆီက ငွေတစ်ဆယ် ချေးဖူးလို့လား
ဟင်၊ တစ်ခါမှလည်း မချေးဖူးဘဲနဲ့”

“မောင်လွင်ဦး မေ့နေလို့ပါ။ မှော်ဘီသွားပြီး ကားဓာတ်ဆီ
ထောက်ကြန့်မှာ သွားဝယ်တော့ ဘတ်စ်ကားက တစ်
ယောက်ငါးကျပ်နဲ့ မောင်လွင်ဦးက ငွေတစ်ဆယ် ထုတ်ပေး
တယ်လေ။ မမမြတ်ကိစ္စမှာ စိုက်သုံးပေးထားတဲ့ ငွေတစ်
ဆယ်ကို မမမြတ်က ပြန်ဆပ်ရမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မြတ်သည် ကျောင်းဆီသို့ ထွက်
သွားပေတော့သည်။

လွင်ဦးသည် ပြုံး၍ကျန်ခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါ လွင်ဦး
၏အဖြိုးသည် ကြည်သာသောနလုံးဖြင့် ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မဟာမြိုင်ဂေဟာ အိမ်လိပ်စာတပ်ပြီး ရေစွရီလုပ်
ထားသော စာတစ်စောင် မနက်(၁၀)နာရီလောက်က စာပို့လုလင်
လာပေးသွားသဖြင့် မျိုးနွှာက လက်မှတ်ထိုးယူလိုက်သည်။

မျိုးနွှာ၏အမည်ဖြင့်ပင် လာသောစာမို့ မျိုးနွှာ
ဖွင့်ဖတ်ခဲ့သည်။

မှော်ဘီ ကိုရန်မျိုးနောင်ဆီမှ လာသောစာဖြစ်ပါ၏။

စာကို အစအဆုံး ဖတ်ပြီးနောက် မျိုးနွှာ စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။ သို့သော် မျိုးနွှာ စိတ်ကိုဖြေနိုင်
စွမ်းရှိပါ၏။

ညနေပိုင်း(၄)နာရီတွင် လူစုံသည်။ မြတ်သူဇာလည်း
ရောက်လာပေပြီ။

မြတ်သူဇာက ကျောင်းကပြန်လာပြီး ဘာစိတ်ကူး
ပေါက်သည်မသိ။ မတီးတာကြာပြီဖြစ်သော စန္ဒရာကိုး တီးနေသည့်။
ဒေါ်မရင် သိဆိုခဲ့သော “ကျေးစေတမန်” သီချင်းကို တိုးတိုးလေး
ဆိုပြီး ဖွဖွလေး တီးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအိမ်မှ ဤစန္ဒရားကို မျိုးနွှာနှင့် မြတ်သူစာသာ တီးခတ်သည်။ လတ်လတ်က ဂစ်တာတီးသည်။ စန္ဒရားလုံးဝမတီး တတ်။

မိုးစန္ဒာက စန္ဒရားတီး သင်ချင်သည်။ သို့သော် မမမြတ်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ သင်ရမည်ဟု ဟန့်တားထား သည်။

“ကဲ ... မြတ်ရော မိုးရော မမမျိုးတို့မိသားစု တိုင်ပင်စရာ ရှိတယ်၊ လာကွယ် ထိုင်ကြ”

မြတ်နှင့် မိုး ထလာကြသည်။

“မိုးက လတ်လတ်ကို ခေါ်လိုက်ပါဦး၊ သူက ညနေငါး နာရီဆိုရင် ကျူရှင်သွားမှာ”

မိုးက လတ်လတ်ကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

မျိုးက လက်ထဲမှစာအိတ်ကို သူမ၏ရှေ့စားပွဲပေါ် တွင် ချထားလိုက်သည်။

“မနက်ဆယ်နာရီလောက်က ကိုရန်မျိုးနောင်ဆီက စာလာ တယ်၊ မမမျိုးနာမည် တပ်ထားတဲ့စာမို့ မမမျိုး ဖောက်ဖတ် ကြည့်တယ်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ပွပြီ၊ မမမျိုးတော့ ပွပြီ၊ ဘာလဲ လူကြီး က မမမျိုးကို လက်ထပ်ချင်ပြီလို့ ညောင်အောင် ညောင် အောင် အော်မြလိုက်တာလား”

“ဘာလဲ ... ညောင်အောင် ညောင်အောင် ဆိုတာက”
ဟု လတ်လတ်က မိမိုးကို မေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုလတ်ကလည်း အိမ်ကပူစီမကို လာရစ်တဲ့ကြောင် ကြီးလာရင် ညောင်အောင် ညောင်အောင်လို့ အော်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ပူစီမက ရောက်ရာအရပ်က ပြေးလာ တယ်လေ”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး၊ ဒီစကားမျိုး နှင်ပြောစရာလား”

ကိုလတ်က ညီမကို ငေါက်သလို ပြောလိုက်သည်။

မိုးကရယ်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

မျိုးနွှာက အတည်အတုံ့ ဆက်ပြောသည်။

“ဟောဒီစာဟာ ကိုရန်မျိုးနောင်ဆီက လာတဲ့စာပဲ၊ ဒီစာ ကို အားလုံးမဖတ်သေးခင် မမမျိုးက ကိုယ့်ထက်အငယ် မြတ်ကစပြီး မိုးအထိ မယ်မယ်ဘုရား မကွယ်လွန်မီက တည်းက ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ မယ်မယ်ဘုရားနဲ့ စကားကမ်း လှမ်းထားတာရှိတယ်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ရိပ်မိသားပဲ၊ ဒီလူကြီးဟာ မမမျိုးနဲ့လက် ထပ်ဖို့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားပြီးသားဆိုတာ”

ဟု လတ်လတ် ရယ်ကာမောက ဝင်ပြောသည်။

“ဘာလဲ၊ ကိုကိုလတ်က မမမျိုး အိမ်ထောင်ပြုတာနဲ့အမွေ ထွေ ခွဲပေးတော့မှာပဲဆိုပြီး ဘေးတီးနေတာလား၊ ကိုကိုလတ် နော် ဒါပဲ၊ အခု ဆယ်တန်းဖြေဖို့ နှစ်လပဲလိုတော့တယ်၊ စာဘက်ကို ကြိုးစားဦး”

“ဒီနှစ်မအောင်ရင် ငါ့ကိုပါးရိုက် မိမိုး၊ ငါ ဒီနှစ်သိပ်ကြိုး စားနေတာ နှင်တို့အားလုံး အမြင်အသိပဲ”

“ဒါပေါ့ ကိုကိုလတ်က မမမျိုးလည်း လက်ထပ် အမွေတွေ လည်းရ၊ ဆယ်တန်းလည်း အောင်တာနဲ့ မိန်းမယူမှာ မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး တောက်တီး တောက်တဲ့တွေ လျှောက်ပြောနေတယ်”

“ဘာ ... တောက်တီးတောက်တဲ့ရမှာလဲ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဗိုလ်ချုပ်ချေးက မကေသီခိုင်ရဲ့ဆိုင်မှာ သွားထိုင်လွန်း လို့ ဟိုရွှေဆိုင်က ကုလားထိုင်ကြိမ်တွေတော့ ဖင်ပေါက်နေ ပြီ၊ မသိရင်ခက်မယ်”

“တော်ကြစမ်းကွယ်၊ ညီမတွေရော လတ်လတ်ရော အရွယ် လေးတွေ ရောက်လာပြီဆိုတော့ မဟာမြိုင်ရဲ့အမွေတွေခွဲ ပေးဖို့ မမမျိုးတို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လုပ်သွားမှာပါ။

ကဲ ... ကိုရန်မျိုးနောင် အကြောင်း ပြန်ဆက်ရအောင်”

မမမျိုး ပြောသမျှရော အငယ်နှစ်ယောက် စကားနိုင် လှပြောသည်ရော တစ်ချိန်လုံးငြိမ်၍ နားထောင်နေသော မြတ်သူဇာ က အရယ်အပြုံးဖြင့်ပင် ဝင်၍ပြောသည်။

“ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ မမမျိုးကိစ္စက ကိုယ့်ထက်အငယ်တွေ ကို အထူးတိုင်ပင်နေစရာ လိုသေးလား မမမျိုးရယ်၊ နေ့ ကောင်းရက်သာ ရွေးရုံပဲ ရှိတော့မပေါ့၊ သူ့မယ်မယ်က ကော ကိုယ့်မယ်မယ်ကကော စကားကမ်းလှမ်းပြီးသား သဘောတူညီပြီးသားတွေပဲ၊ နောက်ပြီး ကိုရန်မျိုးနောင်ဟာ လတ်လတ်ပြောသလို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြီ ဖြစ်နေတာပဲ မမမျိုး”

မျိုးနန္ဒာက မြတ် ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး သက်ပြင်းရည်ကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ပါ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး မြတ်၊ မြတ်တို့အားလုံး ဗေဒင်ဆရာ အတွက်မှားနေကြပြီ၊ ကိုရန်မျိုးနောင် လက်ထပ်ချင်တာက မမမျိုးကို မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မြတ်သူဇာကို လက်ထပ်ပါရစေ တဲ့”

မြတ်၏ပါးစပ်၊ လတ်လတ်၏ပါးစပ်နှင့် မိုး၏ပါးစပ် မှ အသီးသီး အံ့ဩသံလေးတွေ ထွက်လာတော့သည်။

“ကဲ ... ညီမ မြတ်ကပဲ ကိုရန်မျိုးနောင် ရေးလိုက်တဲ့စာ ကို အသံထွက်ပြီး အငယ်တွေကြားအောင် ဖတ်ပြပါကွယ်”

မြတ်က လေးတွဲစွာ လှမ်းယူပြီး စာခေါက်ကိုဖွင့် ကာ အသံထွက်၍ ဖတ်လေတော့သည်။

“ထိပ်ထားမျိုးနန္ဒာ ...

တို့တို့နဲ့ လိုရင်းပဲ ကျွန်တော် ရေးပါမယ်၊ ကျွန်တော် တို့ဘက်က ဆင်းသက်လာတာရော၊ မျိုးထိပ်ထားတို့ဘက် က ဆင်းသက်လာတာရော မဟာမျိုး မဟာနွယ်တွေဆိုတာ အထူးပြောပြဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန် တော်ရဲ့မယ်မယ်နဲ့ မျိုးထိပ်ထားမယ်မယ်ဟာ သားရေး သမီးရေးကိစ္စကို မျိုးထိပ်ထားရဲ့မယ်မယ် မကွယ်လွန်မီ ကတည်းက စကားပြော ကတိပြုခဲ့ပြီးသား ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ နဂိုရင်း နဂိုစိတ်အရကတော့ မဟာ မျိုး မဟာနွယ်ချင်းမို့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာကို သိပ်ဘဝင် မကျခဲ့ပါဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရင်ထဲကချစ်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေ့ရင်တော့ မယ်မယ်ရဲ့ အငြိအငြင်ခံပြီး လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက် ရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲ ... အပိုတွေ ဇာမချဲ့တော့ဘဲ လိုရင်းကို ရေးရရင် ကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်ရင်ထဲကချစ်သူ မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။

သည်တော့လည်း ချစ်သူ အဆင်သင့် မရှိတဲ့လူမို့ မယ်မယ် သဘောတူတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့ အချိန်မှာပဲ မယ်မယ်က လုပ်ငန်းတွေကို လေ့လာဖို့ မှော်ဘီကိုလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ မဟာမြိုင်ဧကောကြီးကို မယ်မယ်နဲ့အတူ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့တယ်။

အဲသည်အကြိမ်ဟာ ထိပ်ထားမြတ်သူဇာကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး မြင်ဖူးတဲ့အကြိမ်ပါပဲ။

တစ်ခါ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော် ကားပျက်လို့ ထိပ်ထားမြတ်သူဇာနဲ့ဆုံပြီး မှော်ဘီအထိ ပါလာတဲ့ အချိန်က စပြီး ကျွန်တော် လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် ထိပ်ထားမြတ်သူဇာ ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်မိတယ်။

ဒါကြောင့် မန္တလေးက မယ်မယ့်ဆီကို ကျွန်တော် ရှင်းအောင်မေးပါတယ်။ မယ်မယ်ဟာ မဟာမြိုင်ဘက်က အကြီးဆုံး ထိပ်ထားမျိုးနွှာနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်လို့ လူပုဂ္ဂိုလ်ကိုရွေးပြီး လူကြီးချင်း ပြောခဲ့တာလားလို့။

မဟာမြိုင်ဘက်က ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကန့်သတ်ချက် မရှိခဲ့ပါဘူးတဲ့။ မဟာမျိုးနွယ်ချင်းမို့ သားတော်မောင် ကြိုက်နှစ်သက်သူကို လက်ထပ်ခွင့် ရှိပါတယ်တဲ့။

ဒါပါပဲ ထိပ်ထားမျိုးနွှာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ဆန္ဒကို မယ်မယ်ဘုရားဆီက ပြန်ကြားချက် ရပြီးတာနဲ့ သည်စာကောက်ရေးပြီး စာတိုက်က ပို့လိုက်တာပါ။

သည်ကိစ္စကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောဖို့ ကျွန်တော် ဝန်လေးတယ်။ မျက်နှာပူတယ်လေ။ အဲသည်တော့ မဟာမြိုင်ဘက်က ကျွန်တော့်တင်ပြချက်ကို လက်ခံတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရင် ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မယ်မယ်ဘုရားကို ချက်ချင်းပင့်ခေါ်ပြီး မိသားဖသားပီပီ ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ပါ့မယ်။

ကျွန်တော်မှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ လူ့သဘော လူ့မနောအရ ကျွန်တော်မမှားဘူးလို့ပဲ ယူဆမိပါတယ်။

ရန်မျိုးနောင်”

“ထင်သားပဲ၊ ဒီအိမ်ကို လာသွားကတည်းက ထင်သားပဲ၊ ဒီလူကြီးမျက်လုံးက မမမျိုးပေါ်မှာမှ မရှိတာ၊ မမမြတ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေတာ၊ ဟွန်း ... လူကြီးကိုက”

စာဖတ်၍ ဆုံးသွားသည်နှင့် အငယ်ဆုံးမ မိမိုးက နှုတ်ခမ်းရွဲ့ ပါးရွဲ့ ပြောလိုက်ပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မြတ်၊ သူ့စာဖတ်ပြီး တုန်လှုပ်သွားလား”

မြတ်သူဇာက မပြုံးချင်ဘဲ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ယင်းသို့ ပြုံးရင်းပင် မိမိပြုံးသကဲ့သို့ မကြာခဏ သွားစွယ်လေးနှစ်ချောင်း ပေါ်အောင် မပြုံးချင်ဘဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြုံးသွားတော့မောင်လွင်ဦးကိုပင် ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသေးသည်။

“မြတ်အဖို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတာမျိုးဟာ များလှပြီပဲ။ တုန်လှုပ်စရာ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါ မမမျိုး ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ဆန္ဒက အထက်စီးကိုယူရာ မရောက်လွန်ဘူးလား။ ပထမတစ်ချက်က သူ့ရင်ထဲက ချစ်သူကိုတွေ့ရင် ဒီမဟာမျိုး မဟာနွယ် ဆိုတာတွေကို ဘေးချိတ်ပြီး သူ့ချစ်တဲ့သူကိုသာ လက်ထပ်မယ်တဲ့။ ဒုတိယအချက်က သူ့မှာ ခုချိန်ထိ ချစ်သူမရှိလို့ မဟာနွယ်ထဲကပဲ မိဘသဘောအတိုင်း ယူရမယ်ဆိုရင် ဈေးဖန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက သူ့ကြိုက်ရာကို ရွေးယူမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ အဲဒီအချက်တွေက တင်စီးလွန်းနေသလားလို့ မမမျိုး”

“ပွိုင့် ... ပွိုင့် ... မမမြတ် ပြောတာ တကယ့်ပွိုင့်ကျတယ်။ ဘာလဲ ဒီလူကြီးက မိုးတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် တန်းစီပြီးမှ ကြိုက်တာယူမယ်ဆိုတာက မိုးတို့ မဟာမြိုင်ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး အောက်လွန်းတယ်”

မိုးစန္ဒာက ပထမ လက်စုပ်လက်ဝါးတီးပြီး မြတ်သူစာ ပြောပြချက်ကို ထောက်ခံသည်။

ပြီးနောက် မဲကာရွဲ့ကာ အစီးအနင်းခံရပုံကို မကျေမနပ်ပြောသည်။

“မိမိ ... နင် အရှင်လို့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”ဟု မမမျိုးက ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အို ... ရွဲ့တယ်လို့ ပြောချင်ပြော၊ အရှင်ကော၊ဆိုတာ မှန်တာတော့ပဲ။ တကယ်ဆို ဒီအိမ်မှာ မမမျိုးဟာ အကြီးဆုံး။

သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ရော ဒီအိမ်ရဲ့အခြေအနေနဲ့ရော သူဟာ မမမျိုးကိုသာ လက်ထပ်သင့်တယ် တောင်းခံသင့်တယ်။ သူ ဒီအိမ်မှာ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးတာလည်း မမမျိုးကိုသာ တွေ့ဖူးတာ။ အဲဒီတွေ့ဖူးတဲ့ မမမျိုးကို ပထမလက်ထပ်ဖို့လည်း သူ ရည်ရွယ်ပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ နောက်တစ်ခေါက် မမမြတ်ကို တွေ့သွားတော့မှ မမမြတ်ကိုမှ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ရွက်နုကြိုက်ကြီး ဖြစ်မသွားဘူးလား။ တော်သေးတာပေါ့။ အငယ်ဆုံးမလေး မိုးကိုမှ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ကို မိုးက အဖေ အဖေလို့ပဲ ခေါ်ရမလား။ ကိုကိုမောင်မောင်လို့ ခေါ်ရမလားမဲ့”

“ဟာ ... ခက်တော့တာပဲ”

မြတ်သူစာက ဖြည်းလေးစွာ ဝင်၍ပြောလိုက်ပါ၏။

“တကယ်လို့သာ ကိုရန်မျိုးနောင်ဟာ မြတ်ကိုမမြင်ဘဲနေရင် သူက မမမျိုးကိုသာ လက်ထပ်မှာပါ”

“အေးလေ ... မြတ်သာ သူ့ကားနဲ့ မှော်ဘီကို လိုက်သွားတာမျိုး မရှိခဲ့ရင်လည်း သူက မမမျိုးကိုပဲ လက်ထပ်ချင်လက်ထပ်မှာပါ။ အနီးကပ်တွေ့လေ မြတ်ရဲ့အရည်အချင်း အသွေးအရောင်က တောက်ပလေကိုး။ သူက မှော်ဘီသွားတဲ့တစ်ချိန်လုံး ကားပေါ်မှာ တွေ့မြင်နိုင်တာပဲ။ အင်းပေါ်လေ မြတ်က မမမျိုးရဲ့ညီမလည်းဖြစ်ပြန်၊ ရုပ်ဆီလည်း ပိုချောပြန်၊ ပညာဆီလည်းသာပြန်တော့ ကိုရန်မျိုးနောင်မိတ်ထားပြောလဲမယ်ဆို ပြောခံလဲနိုင်တာကိုး။ သူ့ဓာတ်မှာလည်း လူ့မနော လူ့သဘောကို ပွင့်စန့်ခံထားဇာလဲ မဟုတ်ဘူး။”

“မမမျိုး ပြောပုံက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ သူ့ကို မှော်ဘီလိုက်မိတာမို့ သူ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေတယ်”

ပြောရင်းပင် မျိုးနုနွဲ့သည် ပြုံးလိုက်သည်။ အဖြူနုနုလည်း ဆက်ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ညီမရယ်၊ သူလိုချင်တာက ညီမပါဆိုမှတော့ သူနဲ့ညီမကိုပဲ စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့”

“အို ... မဟုတ်တာလဲ မြတ်”

“မြတ် ... ကိုရန်မျိုးနောင်ကို မချစ်တာ မလိုချင်တာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဘာလို့ မလိုချင်ရမှာလဲ၊ ကိုရန်မျိုးနောင်ဟာ အဘက်ဘက်ကတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလို့ ခုနက မြတ်ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့သားပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ အဘက်ဘက်က တော်တယ်လို့ မြတ်ပြောတာက မြတ်အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ မမမျိုးအတွက် တော်တယ်လို့ ပြောတာ၊ မြတ်အနေနဲ့က ...”

မြတ်၏စကားမဆုံးမီ မမမျိုးက စကားကို အတင်းဝင်ဖြတ်ပြောသည်။ မမမျိုး၏ရင်မှာ ကော့လာပြီး အသံရော ရုပ်မျက်နှာရော တင်းမာသဏ္ဌာန်ရှိလာသည်။

“အေး ... မြတ်အနေနဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို ငြင်းပယ်ချင်တဲ့ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခု ရှိချင်လည်း ရှိနေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်ဆက်တွဲတွေကို ထည့်မစဉ်းစားနဲ့တော့ မြတ်၊ မယ်မယ်ဘုရားကိုယ်တိုင် အနိစ္စမရောက်မီက သဘောတူ စီမံထားတာက ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မဟာ

မျိုးနွယ်ချင်းတူတဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို မဟာမြိုင်က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖြစ်မြောက်ရမယ် ဆိုထားတော့ မြတ်ကို သဘောကျတဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို မြတ် လက်ထပ်ရမှာပဲ၊ အခု မမမျိုးပြောနေတာဟာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားတဲ့ မယ်မယ်အစား အမိအရာက ကိုယ်စားပြု ပြောနေတာပဲ မြတ်”

မြတ်သူဇာသည် ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သွားပါ၏။ မမမျိုး၏ စကားအဆုံးတွင် မြတ်သူဇာ ငြိမ်ကျသွားသော်လည်း အငယ်ဆုံးမ မိုးစန္ဒာသည် သရော်ကမော် မျက်နှာလေးနှင့် လျှာတစ်လစ် ထုတ်ပြလိုက်သေးသည်။ ပြီး သူ့ရင်ထဲရှိသည် ဖွင့်ပြောပြန်တော့သည်။

“နေဦး မမမျိုး၊ အခု မမမျိုးပြောတဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ထိန်းသိမ်းပြီး မဟာနွယ်ချင်းတူမှ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ မိုးနဲ့လတ်လတ်ကော အပါအဝင်ပဲလား”

“ပါတာပေါ့၊ ဒါ မဟာမြိုင်မိသားစုရဲ့ အဓိကထိန်းသိမ်းရမယ့် အချက်ပဲဟာ”

မိုးစန္ဒာက လတ်လတ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ အစ်ကို၏ပခုံးကိုလည်း သူငယ်ချင်းပုတ် တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သေးသည်။

“ကြားလား ကိုကိုလတ်၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ကိုကိုလတ် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမသွားနဲ့တော့၊ မတူးမာခေါ် မကေသီခိုင်ဆီသွားမနေနဲ့တော့၊ မကေသီခိုင်တို့ မျိုးနွယ်တွေက မဟာမြိုင် မဟုတ်ဘူး၊ သာမန်အမျိုးအနွယ်တွေ”

“ဘာ ... နင် ဘာပြောတယ် မိမိုး”

အမှန်တော့ မိမိုး ပြောလိုက်ခြင်းမှာ မမမျိုး၏စကားကို သရော်ချင်သောစိတ်၊ အစ်ကိုလတ်လတ်ကို တမင်စချင်သောစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ မိမိုး၊ တူးမာရဲ့အဖေဟာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရထားပြီး ညွှန်ကြားရေးမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ဒါဟာ ပန်းချင်းယဉ်ပြောရရင် ဟိုတုန်းကဆို မျိုးကြီးမတ်စာ သေနာပတိ အဆင့်ဝင်တဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့အရာရှိကြီးတစ်ယောက် နားလည်လား၊ နောက်ပြီး တူးမာတို့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ငါတို့ကိုယ်စီ တစ်ဦးချင်းရမယ့် အမွေထက် သုံးလေးဆ ပိုချမ်းသာတယ်၊ ရွှေပန်းထိမ်ကိုယ်ပိုင်၊ မိန့်ရွှေရတနာဆိုင် ကိုယ်ပိုင်နဲ့၊ သူတို့ အခုနေတဲ့ ရွှေတိရစ္ဆာန်ရားလမ်းကတိုက်ကို ရောင်းမယ်ဆိုရင်တောင် ကာလတန်ကြေးနဲ့ သိန်းတစ်ရာ လေးငါးဆယ် အထက်မှာရှိတယ်၊ ဒီမှာ မိမိုး၊ ငါက တူးမာကို လက်ထပ်နိုင်ရင် ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ ငါ့ဘက်က အမြတ်ချည်းပဲ၊ နင်တို့သာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒရိုင်ဘာအစုတ်ပလုတ်နဲ့ ဖြစ်မသွားစေနဲ့၊ ဟင်း ... ငါမပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ ကြာပြီ”

“ဘာ ... ဘာ ... ကိုလတ် ဘာပြောလိုက်တယ်”

မိမိုးသည် ဆိုမာပေါ်တက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လတ်လတ်ကို ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အေး ... ငါက တူးမာတို့ဆိုင်မှာ ကုလားထိုင်ကြိမ်ပေါက်အောက် သွားထိုင်သလို နင်တို့လည်း လွင်ဦးမောင်းတဲ့ကားပေါ်မှာ ကူရှင်မင်ပေါက်အောင် နေ့တိုင်း ထိုင်လိုက်ပြီး အကြည်ဆိုက်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးတော့ လွင်ဦးက ကျွမ်းတယ်၊ မိန်းကလေးတွေ ကျလောက်အောင်နေတတ်တယ်၊ မိန်းကလေး အထင်ကြီးအောင် ပြောတာတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ နင်တို့ လွင်ဦးကို သဘောအတွေ့ကြီး တွေ့နေတာ မဟုတ်လား၊ အေး ... နင်တို့ထောင် ဒရိုင်ဘာလို့ ကောင်ကို ကိုယ်ပိုင်သိပ္ပံနဲ့ ထည့်တွက်ရင် ငါက တူးမာကို ငါ့ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စထဲမှာ ထည့်ထားတာ နင်တို့ထက် အများကြီးသာတယ်၊ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်မှတ်”

“အို ... ကိုလတ် ဒီလိုအရမ်းမပြောနဲ့၊ ကိုလွင်ဦးဟာ ကိုလတ်ပြောတဲ့လူစားမျိုး လုံဝမဟုတ်ဘူး သိလား၊ သိကွာနဲ့ သမာဓိနဲ့လူ၊ အို ... ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ ကိုလွင်ဦးဟာ ကိုလတ်လို မိန်းကလေးချောချောတွေတိုင်း နောက်မဦးဘူး၊ ပြီတိတိ မလုပ်ဘူး၊ ဣန္ဒြေနဲ့ သိကွာနဲ့ သူ့တာဝန် သူလုပ်တယ်၊ အို ... မိုးအမြင်ပြောရရင် ကိုလွင်ဦးလိုလူဟာ မိန်းကလေးဘက်က လိုက်လျောတောင် သူ့အခြေအနေနဲ့သူ ရှောင်တဲ့လူ သိလား၊ ကိုလတ် အင်မတန်မြတ်နိုးတဲ့ ကောသိနိုင်ဟာ ကိုလွင်ဦးအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်လို့ တောင် ကောသိနိုင်အကြောင်း သိထားတဲ့ မိုးရဲ့သူငယ်ချင်းက ပြောဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုလွင်ဦးက အင်မတန်တိုင်းသိမ်းတဲ့ လူပဲ၊ ဒါတွေကော ကိုလတ် သိရလား”

“ဟဲ့ ... အငယ်နှစ်ယောက်တော်ကြစမ်း”ဟု မမမျိုးက ဝင်ဟန်ထားသည်။ သို့သော် မရပါလေ။ နှစ်ယောက်စလုံး အနာဓါတုတ်ကျ ဖြစ်ကြလေပြီ။

“အေး ... အဲဒီအကြောင်းကို အန်တီစိုး ကိုယ်တိုင်က ငါ့ကို ပြောထားတယ်။ ကြောင်သုံးတော်လိုနေတတ်တဲ့ ဒီဒရိုင်ဘာကို နင်တို့ ဝိုင်းအထင်ကြီးသလို တူးမာကလည်း အထင်ကြီးနေတယ်တဲ့၊ နေပုံ ထိုင်ပုံက အေးတိအေးစက်ရိုးရိုးသားသား ပုံစံပြပြီး မိန်းကလေးတွေကို သိမ်းသွင်းတဲ့ နေရာမှာ အင်မတန် ပညာသားပါတယ်တဲ့၊ ကြာရင် တူးမာအတွက် ခက်တော့မှာပဲဆိုပြီး တမင်တကာအကြောင်းရှာပြီး သုံးလခပေးပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်ရတာတဲ့၊ နင်တို့လည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား၊ ကျားကြီးက ဥပုသ်စောင့်စိပ်ပုတီးစိပ်ပြပြီး ပါးစပ်ကြီး ဟ၊ထားတာ နားလည်လား။”

မြတ်သူဇာ နားမခံသာတော့ပေ။ မောင်လွင်ဦး အကြောင်း မကောင်းပြောသောကြောင့် နားမခံသာခြင်း မဟုတ်ဘဲ “နင်တို့” ဆိုသည့် လတ်လတ်၏အသုံးအနှုန်းကို နားမခံသာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“နေပါဦး လတ်လတ်၊ မင်းပြောတဲ့ စကားထဲမှာ နင်တို့ နင်တို့ဆိုတဲ့ သိမ်းကျုံးပြောတဲ့သဘော ပါနေတယ်၊ တခြားဘယ်သူ့ကို မင်း ဆွဲထည့်ပြောချင်နေတာလဲ လတ်လတ်”

“ဪ ... ဪ ... မမမြတ် ကိုယ်တိုင် အိုးမလုံလို့ အံ့ပွင့်ထွက်လာပြီလား၊ မမမြတ်ကိုတော့ လက်လတ်က လေးစားထိုက်သော အစ်မဆိုပြီး မပြောသင့်လို့ မပြောဘဲ

နေခဲ့တာ၊ မမမြတ်လည်း ဒီကောင်ကို အရောဝင်လွန်းတယ်၊ မျက်နှာသာပေးလွန်းတယ်၊ အခု ဦးရန်မျိုးနောင်နဲ့ကိစ္စမှာ မမမြတ် ငြင်းပယ်နေတာဟာ ဒီကောင်သံယောဇဉ်ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဦးရန်မျိုးနောင်နဲ့ မမမြတ်တို့ကိစ္စဟာ မဟာမြိုင်ရဲ့မဟာမျိုး မဟာနွယ်ကိစ္စပါ၊ ဦးရန်မျိုးနောင်နဲ့ မမမြတ်တို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို လတ်လတ် ခြွင်းချက်မရှိ သဘောတူတယ်၊ မမမျိုးကလည်း သဘောတူတယ်၊ မိမိုးကိုတော့ ထည့်မတွက်နဲ့၊ သူက ဆယ်ရှစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။”

“နှစ်လတောင် မလိုတော့ဘူး ကိုကိုလတ်၊ အခု ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးတဲ့အချိန်မှာ မိုးဟာ ဆယ်ရှစ်နှစ်တောင် ကျော်သွားပြီ”

“အေးပါ၊ နင်တို့ ကိုယ်လိုရာဆွဲပြီး ပြောနေတာပဲ”

“ဒီမယ် ကိုကိုလတ်၊ ကိုကိုလတ် ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်လိုရာဆွဲပြောသွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးဆိုတာ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိဆိုတဲ့ စကားလေ၊ အမှန်တော့ မဟာမျိုး မဟာနွယ် ဆိုတာ ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထက်က နန်းတော်ထဲမှာ ရာထူးရာခံကြီးတွေနဲ့ နေခဲ့တဲ့ လူကိမှ မဟာမျိုး မဟာနွယ်လို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ၊ ဒီခေတ်တဲမှာ အဲဒီမဟာမျိုးနွယ်တွေ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာမျိုး ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ အခု ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ ပြီးသွားလို့ ကိုကိုလတ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဘယ်မှာလဲ မဟာမျိုး မဟာနွယ် မိန်းကလေး၊ မိုး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကျ

တော့ကော ဘယ်မဟာမျိုးမဟာနွယ် ရွှေမင်းသားကိုယ်တော်
ကို လိုက်ရှာရမှာလဲ၊ နောက်ဆုံး ကုန်းဘောင် သီပေါမင်း
အဆက်တွေကို ရှာရရင် အိန္ဒိယကိုသွားရှာရမယ်၊ အဲ ...
ကိုကိုလတ်အတွက် ကုလားမပဲရမယ်၊ မိုးအတွက် ကုလား
ထီးပဲရမယ်၊ ပါတော်မူ သီပေါဘုရင်ရဲ့အဆက်အနွယ်တွေ
ဟာ အိန္ဒိယမှာပဲမွေး၊ အိန္ဒိယမှာပဲကြီးပြီး ကုလားတွေ
ကုလားမတွေနဲ့ သွေးရောကုန်ပြီပဲ ကိုကိုလတ်”

မိုး၏စကားကို လတ်လတ် မပြောနှင့် မြတ်သူစာ
ပင် ဖြန်းခနဲ ဘယ်လိုချေပရမည်မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားပါ၏။

“အေး ... နင် တော်တော် စာတတ်နေတယ်၊ ဒါတွေကို
ဒီလိုပြောရမယ်လို့ ဒရိုင်ဘာစုတ်က သင်ပေးထားလို့ နင်
သိပ်စာတတ်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တော်ပြီ၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်
ကြ၊ ဒါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို လတ်လတ်သည် ခြေသံပြင်းပြင်း
နှင့် ထွက်သွားသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ခွပြီး အပြင်ထွက်သွား
သည်။

မိုးစန္ဒာကလည်း သူမ၏ကိုကိုလတ်နှင့် အပေါက်
အလမ်းမတည့်သောကြောင့် လတ်လတ် လုပ်သည့်အတိုင်း ခြေ
ဆောင့်ပြီး သူမ၏အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

အကြီးဖြစ်သော မျိုးနှင့် မြတ်သာ ဧည့်ခန်းထဲတွင်
ငူငူငေါင်ငေါင် ကျန်ခဲ့သည်။

“အင်း ... ဘာလို့လို့နဲ့ မဟာမြိုင်မဟာကြီးမှာ အမှိုက်ကစ
ပြသာဒ်စီးလောင်လာပြီပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ မောင်လွင်ဦးက ပြဿနာ

ဖြစ်လာပြီလေ၊ လတ်လတ်က မောင်လွင်ဦးကို သဘောကျ
ပုံမရတော့ဘူး၊ လူရွယ်ချင်းဆိုတော့ တစ်နေ့နေ့မှာခိုက်ရန်
ဒေါသတွေ ဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူး”

မမမျိုး စကားအသွားအလာက သည်အိမ်မှာ မောင်
လွင်ဦးအား ထွက်သွားစေရန် ရည်ညွှန်းနေပါ၏။

“သုံးလခပေးပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့ မမမျိုး၊ မြေ
နိမ့်ရာလှုံစိုက်တာ အဆန်းမှမဟုတ်တော့တာ၊ မောင်လွင်ဦး
ကို ဒီမှာအလုပ်ခန့်ခဲ့တာလည်း အဓိက လတ်လတ်ပဲ၊ သူ
အလုပ်ခန့်ချင်တာက တူးမာကို အဆက်အသွယ် ရချင်တဲ့
ဆန္ဒနဲ့ ခန့်တာပဲ၊ မမမျိုး စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ တူးမာဟာ
မောင်လွင်ဦးကို လိုက်လျောချင်နေတယ်ဆိုတာ လတ်လတ်
ရဲ့စကားနဲ့ရော၊ မိမိုးရဲ့စကားနဲ့ရော သိသာတယ်၊ မောင်
လွင်ဦးသာ စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသူဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ဟိန်းနေ
တဲ့ တူးမာကို အပိုင်ဆွဲယူလိုက်ရုံပဲ၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီး
ပဲ၊ မိဘစိတ်ဆိုးခဏပေါ့၊ နောက်တော့ လက်ခံရတာတွေ
မျိုး တွေ့ဖူးပေါင်းများလှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လွင်ဦးမှာ ဒီ
စိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိတာ အခြေအနေကြည့်ပြီး သေချာနေတယ်”
“မြတ်ရဲ့ဝေဖန်ချက်တွေဟာ မောင်လွင်ဦး အပေါ်မှာ မဲ
တင်းလွန်းမနေဘူးလား မြတ်”

“လက်ရှိ လက်တွေ့အတိုင်း ပြောနေတာကို မဲတင်းတယ်
ထင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး မမမျိုး၊ ရွှေဆိုတာ မတ်
ကျောက်တင်ကြည့်မှ သူ့ရဲ့အရည်အသွေးကို သိနိုင်တယ်၊
လူဆိုတာလည်း အနီးကပ်ပေါင်းသင်းကြည့်မှ လူ့အရည်

အသွေး စိတ်နေသဘောထားကို သိနိုင်တယ်။ အခု မြတ်
ပြောနေသမျှဟာ မောင်လွင်ဦးကို နိစ္စဓူဝ ဆက်ဆံကြည့်ပြီး
မြင်တဲ့အတိုင်း မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပြနေတာပဲ။ အင်းလေ...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ”

မြတ်သူဇာက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သို့သော်
ချက်ချင်း ထွက်မသွားသေးဘဲ ထိုင်နေသော မမမျိုးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး
ဆက်ပြောသေးသည်။

“မမမျိုး ကြိုက်သလိုစီစဉ်ပါ။ မဟာမျိုးမဟာနွယ် ဇာတ်စင်
ကြီးပေါ်မှာ မမမျိုးက ဇာတ်ဆရာ၊ မြတ်က ကပြရတဲ့
မင်းသမီးဆိုပါတော့၊ မြတ်အနေနဲ့ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊
မပါသည်ဖြစ်စေ၊ ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်သည်ဖြစ်
စေ ဇာတ်ဆရာရဲ့အလိုကျ ကပြပေးမယ် မမမျိုး၊ မြတ်
ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိုရန်မျိုးနောင်ဆီကို အစ်မ
ကြီး အမိအရာ ရောက်နေတဲ့ မမမျိုးက ပြန်ကြားလိုက်ပါ။
အဲ ... ခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ရှိမယ် မမမြတ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စ
ကို ကလေးတွေရဲ့စာမေးပွဲရော၊ တက္ကသိုလ်ကစာမေးပွဲတွေ
ရော ပြီးမှစီစဉ်ပါ။ တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲတွေရက်အတွင်းမှာ
မြတ် စိတ်လည်းမအားဘူး၊ လူလည်းမအားနိုင်လို့ပါ။ ကဲ ...
ကျေနပ်ပါတော့ မမမျိုး”

မြတ်သည် ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြီးမှ တန့်ရပ်ကာ
မမမျိုးကို သမင်လည်ပြန် ပြန်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သေးသည်။

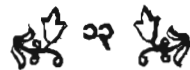
“ပုရစ်ဟာ အကောင်ငယ်ပေမယ့် အသံကျယ်တယ် မမမျိုး၊
ခုန မိုးက ပုရစ်လိုအော်ပြီး ပြောသွားတာ စဉ်းစားစရာပဲ။

ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ မြတ် လက်ထပ်တဲ့အထိတော့ မျိုးနွယ်ကို
ထိန်းသိမ်းရာ၊ မဟာမြိုင်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းရာ
ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမမျိုး ကိုယ်တိုင်နဲ့ ညီမလေးမိုး
အတွက် မဟာဆီမဟာသွေး သတို့သားလောင်းကိုရှာပါ
မမမျိုး၊ လတ်လတ်အတွက်လည်း မဟာမျိုး မဟာနွယ်
ထိပ်ထားတစ်ပါးပါးကို သတို့သမီးလောင်းအဖြစ် မမမျိုး
ရှာပါ၊ မမမျိုးက အစ်မကြီး အမိအရာမို့ တာဝန်အများဆုံး
ရှိသူပါ။ ဒါပါပဲ မမမျိုး”

မျိုးနန္ဒာခမျာ မျက်နှာကို လက်ဝါးအုပ်ပြီး ငိုချလိုက်
မိပါတော့သည်။

“မြတ်ရေ ... မမစိမ်းကို တစ်လှည့်ပြန် ကူညီပါဦးကွယ်”
“ဘာများလဲ မမစိမ်း”

“အခုညနေ ငါးနာရီခွဲမှာ ပိုလ်တထောင် လုပ်သားကော
လိပ်က အကူအညီ တောင်းထားတယ်၊ သမိုင်းအဓိကယူ
တဲ့ ပထမနှစ်က ပိုင်နယ်တန်းအထိ ကျောင်းသူကျောင်းသား
တွေကို သမိုင်းဘာသာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထွေထွေ
ဟောပြောဖို့ ချပေးပါတဲ့၊ အဲဒါ တာဝန်ကို ဌာနအကြီး
အကဲက မမစိမ်းကို တာဝန်ပေးတယ်၊ မမစိမ်းက ညနေ
ပိုင်းမှာ သားလေးသမီးလေးနဲ့ရော မမစိမ်းခင်ပွန်းနဲ့ရော
သွားစရာရှိနေတယ်၊ အဲဒါ မမမစိမ်းကိုယ်စား မြတ်သွား
ပြီး ဟောပြောဖို့ချပေးပါလားကွယ်”

“ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကူညီဖို့ အသင့်ပဲ မမစိမ်း၊ ဒါပေမဲ့
မမစိမ်းက လက်ထောက်ကထိက၊ မြတ်က နည်းပြဆရာမ
ဧနာ၊ ဧကန်ကြာ ဌာနအကြီးအကဲက မြတ်တို့နှစ်ယောက်
လုံးကို အပြစ်တင်လိမ့်မယ်”

“ဒါလည်း ဌာနအကြီးအကဲကို မမစိမ်း ပြောပြီးပြီ၊ မမစိမ်း
ကနေညနေ မအားလပ်လို့ ဆရာမ မြတ်သူဇာ သွားမယ်
ဆိုရင်ကော ဖြစ်မလားလို့ မေးခဲ့တယ်၊ ဌာနအကြီးအကဲက
ဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊ ဆရာမမြတ်သူဇာဟာ မကြာခင် လက်
ထောက်ကထိကရာထူးတက်ပေးပြီး၊ နိုင်ငံခြားကိုလွှတ်ပေး
ဖို့ အစီအစဉ်တောင် ဌာနမှာရှိနေတာပဲတဲ့၊ ဆရာမမြတ်
သူဇာရဲ့ အဟော အပြော အပို့ အချတွေ သိပ်ကောင်းပါ
တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုတာဝန်ကို မမစိမ်းကိုပဲ ပေးတယ်
တဲ့၊ ဆရာမမြတ်သူဇာက မသွားနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ မမစိမ်း
တာဝန်ပဲတဲ့”

“ဒါဆိုစိတ်ချ မြတ်သွားပေးမယ်”ဟု ကတိခံခဲ့သည်။
ညနေပိုင်းတွင် မောင်လွင်ဦး မောင်းသော ကားနှင့်
ပင် မဟာမြိုင်ဂေဟာသို့ မြတ်ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး
ညနေ(၅)နာရီတွင် လုပ်သားတက္ကသိုလ်သွားရန် နန်းခင်အား
မောင်လွင်ဦးကို သွားပြောခိုင်းသည်။

“အစ်ကိုလွင်ဦး မရှိတော့ဘူး မမမြတ်”

“ဟင် ... မဟုတ်တာ၊ ငါ့ကို ကျောင်းလာကြိုပြီး အတူ
ပြန်လာခဲ့တာပဲဟာ”

“ဟုတ်တယ် မမမြတ်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကို နေ့စင်းကတည်း၊
က ဒေါ့ဂျစ်ကားနဲ့ သယ်သွားပြီ”

ဟု အနီးတွင်ရှိသော မိုးကစင်ပြောသည်။ မိုးမကြီးမှာ
လေးမှာ မိုသောပုံရသည်။

“နေ့ခင်းက မိုးကို ကျောင်းလာကြပြီး အိမ်ရောက်တော့ ကိုကိုလတ်က သူ့တန်းလျားလိုက်သွားတယ်။ ကိုကိုလတ်နဲ့ ကိုလွင်ဦး စကားတွေများကြတယ်။ မိုးလိုက်သွားပြီး ဖျန်ဖြေတာ ကိုကိုလတ်က မိုးကို ဆောင့်တွန်းပစ်တယ်”

“ထိုးကြ ကြိတ်ကြသေးလား မိုး”

“ကိုကိုလတ်က ထိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထိပါဘူး။ ကိုလွင်ဦးက ရှောင်လိုက်တယ်။ ကိုလွင်ဦးက တစ်ချက်မှ ပြန်မထိုးဘူး။ အဲဒီတုန်း ဦးလေးဒေဝနဲ့ မိုးကဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေတယ်။ မိုးကို ဆောင့်တွန်းပစ်တယ်။ ကိုကိုလတ်က ဆက်ထိုးတယ်။ ကိုလွင်ဦးက ရှောင်တယ်။ စာကြည့်စားပွဲ ဟိုဘက်ရောက်သွားတော့ ကိုလွင်ဦးက ပြောတယ်”

“ကိုလတ်လတ် ခင်ဗျား တော်လောက်ပြီ။ ကျွန်တော်လက်တုံ့ပြန်ရင် ကိုလတ်လတ်နာသွားမယ်။ ကျွန်တော့်အရည်အချင်းလည်း ကိုလတ်လတ်သိသားနဲ့လို့ ပြောတော့ ကိုလတ်လတ် ဖြိုသွားတယ်။ ဆက်မထိုးရဲတော့ဘဲ မင်းအခုထွက်သွား။ ငါ့အိမ်က အလုပ်ထွက်သွားလို့ပြောတယ်။ ကိုလွင်ဦးက စိတ်ချ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ သွားမယ်လို့ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ဟာသူ ဒေါ်ဂျစ်သွားငှားပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေ သယ်သွားတယ်။ ဦးလေးဒေဝက ပစ္စည်းတွေ ကူသယ်ပေးတယ်။ နောက်ပြီး ကူချပေးဖို့ဆိုပြီး ဦးလေးဒေဝ လိုက်သွားတယ်”

“ဟဲ့ ... ညနေက ငါ့ကိုတော့ လာကြိုသေးတာပဲ။ လမ်းမှာလည်း ဘာမှပြောပြမသွားပါလား”

“ကိုလွင်ဦးအကြောင်း မမမြတ်လည်းသိသားနဲ့။ မမမြတ်ကို လာကြိုတာကတော့ ဒီနေ့အဖို့ အလုပ်တာဝန်ပြီးအောင် လုပ်ပေးတဲ့သဘောဖြစ်မှာပေါ့။ ပစ္စည်းတွေပို့ခဲ့ပြီး ဦးလေးဒေဝနဲ့ ကိုလွင်ဦး ပြန်လိုက်လာပြီး ဦးလေးဒေဝအခန်းမှာ ပဲနေတယ်။ အချိန်ကျတော့ မမမြတ်ကို သွားကြိုတာ။ ကားထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်လေ”

“မောင်လွင်ဦး ထွက်သွားတာကို မိုးက ငိုတယ်နော်”

“သနားလို့ပါ မမမြတ်။ ကိုလွင်ဦးဘဝဟာ ကိုယ်ကောင်းရင်ခေါင်းမရွေဘူးဆိုတဲ့စကားနဲ့ ဆန့်ကျင်နေတယ်။ မိုးသိသလောက် သူ့ဘဝက တစ်ပါးသူရဲ့အနိုင်ခံဘဝ ဖြစ်မနေဘူးလား မမမြတ်။ ကိုလွင်ဦး အလုပ်ထုတ်ခံရတာကို ဦးလေးဒေဝကလည်း မျက်ရည်ကျတယ်။ ဒေါ်သာယာလည်း မျက်ရည်ကျတယ်။ မိုးလည်းငိုချင်လာတာနဲ့ ငိုလိုက်တာပဲ”

“မမမျိုးက ဘာမှ ဝင်မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး။ တခြားမှာ ရှောင်နေလိုက်တယ်”

မြတ် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

ဗိုလ်တထောင်လုပ်သားကောလိပ်သို့ မြတ်သည်သူကားဖြူ သူ့ဟာသူမောင်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဟောပြောပွဲစင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ပြီး သမိုင်းဘာသာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိကောင်းစရာအဖြာဖြာကို ဟောပြောသည်။

“ဟင် ... ဟိုမှာ မောင်လွင်ဦးပါလား”

သမိုင်းဘာသာရပ် ဟောပြောပွဲအတွက် စီစဉ်သော အခမ်းအနားဆိုင်ရာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့က စနစ်တကျ လှသည်။

ပထမနှစ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတစ်ကန့်၊ ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ်၊ စတုတ္ထနှစ်နှင့် ဖိုင်နယ်သမားများ တစ်ကန့်ထားပေသည်။

မောင်လွင်ဦးကို ဖိုင်နယ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများအကန့်တွင် တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဟောပြောရင်းကပင် လက်စသတ်တော့ မောင်လွင်ဦးက သမိုင်းအဓိကနှင့် ဖိုင်နယ်ဖြေမယ့် ကျောင်းသားပေါက်သိလိုက်ရသည်။

လက်စုပ်သံ ဩဘာသံ မြတ်၏ ဟောပြောသင်ကြားပို့ချချက်များ ပြီးဆုံးသွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာမမြတ်သူအား ဟောပြောအပြီးတွင် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ကျွေးကျေးနဲ့ခံပေသည်။

ထမင်းစားခဲ့ရသဖြင့် ကော်ဖီမုန့်စသည်များ မစားသောက်လိုသော်လည်း နေညံ့ခံအဖွဲ့ကျေနပ်အောင် စားသောက်ကြသည်။ သူ၏ ကားဖြူလေးရပ်ထားရာသို့ လာခဲ့သည်။

“ဟော ... မောင်လွင်ဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် မမမြတ်၊ အပြန်လိုက်ပို့ဖို့ လိုမလားလို့ ကျွန်တော် မမမြတ်တို့အိမ်က အပြီးအပိုင် ထွက်လာခဲ့ရတော့ မမမြတ် သိလောက်ပြီပေါ့”

“ကဲ ... ကားပေါ်တက် မောင်လွင်ဦး၊ မောင်းတာတော့ မမမြတ်ပဲမောင်းပါမယ်၊ မောင်လွင်ဦးကို မမမြတ် မေးစရာတွေရှိလို့”

“ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ရမလား မမမြတ်”

“ထိုင်ပါကွယ်၊ စကားပြောကြမှာဆိုတော့ ရှေ့မှာထိုင်မှ ပြောလို့ အဆင်ပြေမှာပေါ့”

လွင်ဦး ဝင်ထိုင်သည်။ မြတ်က မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆိုပါဦး၊ ပထမဆုံး မမမြတ်မေးချင်တာက အရာရာကို ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ မောင်လွင်ဦးဟာ ဒီနေ့တော့ လုပ်သားကောလိပ်မှာ ဖိုင်နယ်ဖြေမယ့် ကျောင်းသားမှန်း အထင်ကရ မမမြတ်ကို သိစေ မြင်စေတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာလို့ရှောင်မသွားဘဲ အမြင်ခံတာလဲ”

“ဒါလား ... ကျွန်တော် မမမြတ်တို့အိမ်က အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ပြီပဲ၊ မမမြတ်တို့အပေါ် ကျွန်တော့်ဘဝကို ကွယ်ဝှက်ထားစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ယူဆလို့ပါ”

“ဒါဆို အလုပ်လုပ်နေတုန်းက လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကကော”

“အလုပ်ရှင်က ဒရိုင်ဘာကို ဒရိုင်ဘာလို့ပဲ မြင်စေချင်လို့ပဲ မမမြတ်၊ ဒီကောင်က တက္ကသိုလ်ဖိုင်နယ်ဖြေတော့မယ့် ကောင်၊ ဒီကောင်က စာရေးဆရာဆိုတာမျိုး သိထားရင် ဒရိုင်ဘာကို ဒရိုင်ဘာလို့ ခိုင်းရမှာ ဆက်ဆံရမှာ နောက်ကျန်နေမှာစိုးလို့”

“စံပဲ၊ မောင်လွင်ဦး စိတ်ဓာတ်မျိုးကတော့ တကယ့်ကို စံပါပဲကွယ်၊ ဒါထက် နေ့ခင်းက အိမ်မှာ လတ်လတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို၊ ဘာလို့ ရန်ဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်းမပြောချင်ဘူး မမမြတ်၊ လူနဲ့ ယောက် ရန်ဖြစ်ကြပြီဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က သူလွန်စွာ ဖြစ်ရတာပါလို့လည်း ပြောရမှာပဲ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး”

“မမမြတ်က တကယ်အမှန်ကို သိချင်နေပါတယ်ဆိုရင်တော့ မပြောဘဲနေမလား၊ မမမြတ်ဟာ မောင်လွင်ဦးရဲ့ အလုပ်ရှင်နဲ့ မဟုတ်တော့တာ၊ ကဲ ... ပြော၊ ဘာကစပြီး လတ်လတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကောင်းပြီ မမမြတ်၊ မမမြတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒီနေ့ မမိမိုးကို ကျောင်းကကြိုပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ လတ်လတ်က တန်းလျားကိုလိုက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်က တူးမာဆီကို ဖြတ်စာ ကျွန်တော့်လက်ရောက် ရေးပေးရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“မောင်လွင်ဦးက ရေးမပေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘာကြောင့် ရေးပေးရမှာလဲ မမမြတ်၊ ဖြတ်စာဆိုတာက တူးမာနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ကြမှ ဖြတ်စာကို ရေးလို့ရမှာပေါ့၊ တူးမာနဲ့ ကျွန်တော် ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ တူးမာကို ကျွန်တော် မေတ္တာရှိပါတယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ညီမရင်းတစ်ယောက်လို့ သဘောထားဆက်ဆံခဲ့တယ်၊ ဒါကို ကိုလတ်လတ်က အတင်းဖြတ်စာရေးရမယ်လို့ ပြောလာတယ်”

“အဲဒီလိုပဲ လတ်လတ်ကို ရှင်းပြပေါ့”

“အာမပေါက်ရုံတစ်မည် ကျွန်တော် ရှင်းပြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုလတ်လတ်က ဇွတ်ပဲ၊ ကျွန်တော်က တူးမာကို မေတ္တာစကား မဖွင့်ပြောပေမယ့် တူးမာက ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတဲ့အထိ နဲ့ စာပေနယ်မှာ အောင်မြင်တဲ့အထိ တူးမာက စောင့်မယ့် သဘောရှိနေတယ်တဲ့”

“လတ်လတ်က မောင်လွင်ဦးကို ဖြတ်စာရေးခိုင်းတာ သူနဲ့ တူးမာဆက်ဆံရေးမှာ တစ်ခုခုထစ်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ရှိတယ် မမမြတ်၊ ကိုလတ်လတ်ကပဲ ပြန်ပြောပြတာပါ၊ တူးမာတို့အမေ ဒေါ်ဒေါ်စိုးက ကိုလတ်လတ်ကို တူးမာနဲ့ သဘောတူတယ်၊ ကိုလတ်လတ်က မမမြတ်ရဲ့ မောင်အရင်းပဲ၊ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ ငွေကြေးပစ္စည်းလည်း ချမ်းသာတယ်၊ မျိုးရိုးလည်းအဆင့်မြင့်တယ်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်စိုး စုံစမ်းပြီးသိမှာပေါ့၊ ဒီတော့လည်း ကျွန်တော်လိုကောင်နဲ့ ဖြစ်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်စိုးဟာ ကိုလတ်လတ်လို လူနဲ့ တူးမာကို သဘောတူတာ သဘာဝကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက တူးမာတဲ့၊ တူးမာက ကိုလွင်ဦးကို မျှော်လင့်ချက် ထားနေသရွေ့ ကိုလတ်လတ်ကို လက်မခံနိုင်တဲ့သဘောတွေ အရိပ်အယောင်တွေ ရှိနေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က တူးမာကို ဖြတ်စာရေးပေးရမယ်တဲ့”

“တကယ်လို့သာ မောင်လွင်ဦးက တူးမာကို ဖြတ်စာသဘော ရေးပေးလိုက်ရင် လတ်လတ်က မောင်လွင်ဦးကို ကျေးဇူး တင်ပြီး မဟာမြိုင်က မောင်လွင်ဦး အလုပ်ဖြတ်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

လွင်ဦးက ရယ်ပြန်သည်။ အောက်ကလိအာရယ် ပုံမျိုးပင်ဖြစ်ပါ၏။

“အဲဒါကို ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ် မမမြတ်၊ ဖြတ်တယ်ဆို တာ မိန်းကလေးက ယောက်ျားလေးကိုပဲ ဖြတ်ဖြတ် ယောက်ျားလေးက မိန်းကလေးကိုပဲဖြတ်ဖြတ် သူတို့နှစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ကြတာရှိလို့ ဖြတ်ရတယ်ဆိုတာက သဘာဝမှန်ပါတယ် မမမြတ်၊ အခု တူးမာနဲ့ကျွန်တော် ဘာရောဘာမှ ဖြစ်ခဲ့တာ မှမဟုတ်တာ၊ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်က ဖြတ်တယ်ဟောဆိုရင် ဒီမိန်းကလေးရဲ့သိတွာပိုင်းမှာ ဘယ် လောက်ထိခိုက်သွားသလဲ မမမြတ်၊ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာ ကြည့်ပါနော်၊ ဖြစ်လို့ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ”

မြတ်သည် သက်ပြင်းကလေးတစ်လုံး ချမိပါ၏။ မောင်လွင်ဦး၏ တစ်ဖက်သားအပေါ် ငဲ့ညှာတတ်သောစိတ်သည် ထပ်မံပေါ်လွင်ပြန်ပါ၏။

“နောက် ကျွန်တော်က ဖြတ်စာရေးပေးလို့ တူးမာက ကိုလတ်လတ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီပါတဲ့၊ လောလောဆယ် ပူပူနွေးနွေး ချစ်ကြတုန်းတော့ ဘာအရေးလဲ၊ နောက် ကြာသွားတဲ့အခါ တူးမာကို အလိုမကျတိုင်း ကိုလတ်လတ် က တူးမာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သမုတ်ပြီး အနိုင်စကားတွေပြော မယ်၊ တူးမာမဟုတ်ဘဲ အမည်းစက်အစွန်း

တစ်ကွက်ရသွားမယ်၊ အခု ကျွန်တော်က တူးမာနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်လို့ ဖြတ်စာရေးဘူးဆိုတဲ့အတွက် တူးမာမှာ သိက္ခာ မပျက်စေဘူးမဟုတ်လား မမမြတ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုမှ တူးမာကို ဖြတ်စာ ရေးမပေးပါဘူး၊ ရန်ဖြစ် အလုပ်ပြုတ်တာကလည်း ဒီနေ့မပြုတ် နက်ဖြန်ပြုတ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေကြားထဲမှာ ပြုတ်တာပါ”

“ဘာကွယ့် ဒီနေ့မပြုတ် နက်ဖြန်ပြုတ် ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဆက်ပြောပါမယ် မမမြတ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက် လောက်က မမိမိုးက ကျောင်းကနေခင်းပြန်လာပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဈေးသွားမယ်ဆိုပြီး ကားနီလေးနဲ့ ဦးဒေဝကို လိုက်ပို့ ခိုင်းတယ်”

“မောင်လွင်ဦးကို ဘာလို့ မပို့ခိုင်းတာလဲ”

“မမိမိုးသွားတဲ့အချိန်က မွန်းလွဲနှစ်နာရီရှိနေပြီ၊ ကျွန်တော့် ကိုခေါ်ရင် မမမြတ်ကိုကြိုဖို့ခက်မယ်၊ သူက ဗိုလ်ချုပ်ဈေး မှာ ကြာချင်သလောက် ကြာမှာမို့တဲ့”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး”

“အိမ်မှာ မမမျိုးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ မမမျိုးက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး ဦးရန်မျိုးနောင် ရေးပေးတဲ့စာကို ထုတ်ပြီးဖတ်ခိုင်းတယ်၊ နောက်ဆုံး မမမြတ်ဟာ ဦးရန်မျိုး နောင်နဲ့ မလွဲမသွေ လက်ထပ်ရမယ်တဲ့၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အခါ ဦးရန်မျိုးနောင်က သူ့ဇနီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောင်း လိုက်ပို့မှာတဲ့၊ ဒီတော့ အိမ်မှာ ဒီရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပဲ လိုမယ်တဲ့၊ ဦးလေးဒေဝကတော့ မိဘလက်ထက်ကတည်းက လူမို့၊ ဦးဒေဝကို ထုတ်လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ မမိမိုးအတွက်

ကျောင်းကြိုကျောင်းပို့လည်း ဦးဒေဝနဲ့ပဲ လုံလောက်တယ်၊
ဒါပါပဲ မမမြတ်၊ ဒီတော့ ဒီလကုန် ကျွန်တော် အလုပ်
ထွက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီးပြီ၊ လကုန်ပို့ကလည်း
တစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့ ကိုလတ်
လတ်နဲ့ ရန်ဖြစ်တော့ လကုန်အထိမနေသင့်တော့ဘူးလေ၊
ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နေ့ခင်းကတည်းက တခြားပြောင်း
သွားတယ်၊ မမမြတ်ကို အေးအေးဆေးဆေး “ရှင်းပြပြီး
နှုတ်ဆက်ချင်လို့ ကျွန်တော် အခု မမမြတ် ထွက်အလာ
ကို စောင့်နေတာပဲ”

မြတ်သည် ဖြန့်ခနဲ ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ တံတွေး
မျိုးသည်။ ချောင်းဟန့်သေးသည်။

ယခု စကားပြန်ပြောလျှင် အသံမတုန်အောင် ကြိုတင်
ထိန်းသည့်သဘောဖြစ်ပါ၏။

“ဒါဆို မောင်လွင်ဦးရဲ့ နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်
ရေးတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါလည်း မမမြတ်ကို ကျွန်တော် ပြောပြချင်နေတာပါ၊
ဒါပေမဲ့ ဒီထက်အောင်မြင်မှ ပြောတော့မယ်၊ မဟာမြိုင်မှာ
လည်း ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး နေရဦးမယ်ထင်လို့ မပြော
ဘဲထားတာ၊ အခုတော့ ပြောပြရတော့မှာပေါ့၊ မမမြတ်က
ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ်ထားတဲ့လူဆိုတော့ မမမြတ်ကို
ပြောချင်တယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်ကို မမမြတ်နဲ့ ကျွန်
တော်ဟာ ပြန်တွေ့ချင်မှတွေ့ကြတော့မယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း
ပြောပြတာပါ”

“ဘာများလဲ မောင်လွင်ဦးရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မနေ့ကပဲ သန့်သန့်လေးစာပေက ထုတ်
ဝေသူ ကိုစိုးလွင် လာတွေ့တယ်၊ ဒီလူ့ကို မမမြတ် အိမ်
မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်နေကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောထားတယ်၊
မနေ့က မမမြတ်တို့ ကျောင်းပို့တာ သူက ကွယ်ရာက
စောင့်နေတယ်၊ အပြန်မှာ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်တား
တွေကြတယ်၊ ထုတ်ဝေပြီးသွားတဲ့ နှစ်အုပ်အတွက်ကတော့
ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့တဲ့၊ အခုနောက်ဆုံးရေးနေတဲ့စာမူ
အတွက် သူက ကြိုတင်ငွေ သုံးထောင်ပေးထားမယ်တဲ့၊
နောက်ထွက်မယ် အုပ်တွေအတွက်လည်း အနည်းဆုံးသုံး
ထောင်ပေးမယ်တဲ့၊ အခု တတိယအုပ်ထွက်တဲ့ အခြေအနေ
ကြည့်ပြီး နောက်အုပ်တွေမှာ သုံးထောင်ထက် ပိုချင်ပိုမှာ
ပါတဲ့၊ နောက် သူ့ကိုဆက်သွယ်ဖို့ နေရပ်လိပ်စာအတိအကျ
ပေးသွားတယ်”

“ဟဲ့ ... ဒါဆို အလားအလာကောင်းပြီး အခြေအနေတိုး
တက်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မမမြတ်၊ အခု မိုင်နယ်ဖြေပြီးရင် ကျောင်းစာ
ကိစ္စအတွက် ကျက်ရမှတ်ရ ကျောင်းတက်ရတာတွေ မရှိ
တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကော်မီတီတွေ စိတ်လွတ်
ကိုယ့်လွတ် ရေးနိုင်ပြီလေ၊ အခု ကျွန်တော့်မှာ ငွေလေး
ထောင်နီးပါး ရှိနေတော့ ကျွန်တော့် စားဝတ်နေရေးလည်း
ပြေလည်တယ် ဆိုပါတော့ မမမြတ်”

“မမမြတ် ဝမ်းသာတယ် မောင်လွင်ဦးရယ်၊ တကယ်ပြော
တာပါ၊ မောင်လွင်ဦး မမမြတ်တို့ဆီက အလုပ်ပြုတ်သွား
ရင် နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေး အခက်အခဲဖြစ်ပြီး

တွေ့စတုန်းကလို လမ်းပေါ်မှာ ထမင်းငတ်ပြီး လျှောက်သွား
နေမှာစိုးလို့”

“မမမြတ်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် အရမ်းနား
လည်ပါတယ် မမမြတ်”

“ကဲ ... ဒါဆို မောင်လွင်ဦးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ တော်
တော်ပဲ မမမြတ် ရှင်းသွားပြီ၊ နားလည်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့
နောက်ထပ် ပဟေဠိတစ်ပုဒ် ကျန်နေသေးတယ်”

“ဘာများလဲ မမမြတ်”

“မောင်လွင်ဦးနဲ့ ကိုရန်မျိုးနောင်ဟာ တစ်ချိန်ချိန်က တစ်
ခုခုနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးရမယ်လို့ မမမြတ် ယူဆထားတာကြာ
ပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်
ခဲ့တာလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်က မမမြတ် ဘယ်လိုပဲမေးမေး
မဖြေပါဘူး မမမြတ်၊ တစ်နေ့နေ့မှာ မမမြတ်နဲ့ ဦးရန်မျိုး
နောင်ဟာ လက်ထပ်ကြမှာပဲ၊ မမမြတ်ဘာသာ ဦးရန်မျိုး
နောင်ကို မေးကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးရန်မျိုးနောင်
ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်လည်း မပြော
သင့်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းသိတဲ့ ဘေးလူတစ်ယောက်ယောက်
ကလည်း မဖြေသင့် မပြောသင့်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို ဖြေ
သင့်သူဟာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဦးရန်မျိုးနောင်
ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း ဖြေသင့်ပါတယ် မမမြတ်”

“တော်တော်ကြီးကို ဟိတ်ဟန်ကြီးတဲ့ စကားပါလား မောင်
လွင်ဦး”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဝေဖန်ပါဘူး”

“ကဲ ... ထားပါတော့၊ ဒီအဖြေကို မမမြတ် တစ်နေ့ကျ
ရင် သိရမှာပါ၊ အဲ ... နောက်တစ်ခု မောင်လွင်ဦးကို
မမမြတ် ထပ်မေးချင်တယ်၊ အခု မောင်လွင်ဦး ဖိုင်နယ်
ဖြေရင် အောင်မှာပဲ၊ တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုရသွားတာ
ဂုဏ်တစ်ခုပဲ၊ စာပေလုပ်ငန်းကလည်း အောင်မြင်တဲ့လေ
ကားထစ်ကို စနင်းနေပြီ၊ ဒီတော့ တူးမာလို မိန်းကလေးကို
မင်းလက်ထပ်ပြီး ဘဝကိုမထူထောင်ရဲဘူးလား၊ မင်းရဲ့စိတ်
ဓာတ်၊ မင်းရဲ့ကြိုးစားမှု၊ မင်းအရည်အချင်းတွေဟာ ကြွယ်
ပိုးကြွယ်ဝမဟုတ်တောင် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို လူတန်းစေ
ထားနိုင်တာပဲ”

လွင်ဦးက ခေါင်းခါပြပေသည်။

“ဘာလို့ ခေါင်းခါတာလဲ မောင်လွင်ဦး”

“အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်လာဖို့မှာ ဦးနောက်ကို ဦးစားပေး
သက်သက်နဲ့ စဉ်းစားတာရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ သူ့ကို
လက်ထပ်လိုက်ရင် သူက အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံပြီး ပိုက်ဆံ
လည်းရှိတာမို့ ငါ့အတွက် အကျိုးအမြတ်ချည်းပဲလို့ စဉ်းစား
တာမျိုးပေါ့”

“ဒုတိယနှလုံးသားသက်သက်ကို ဦးစားပေးတာမျိုး၊ သူ့ကို
ငါ့အသည်းနှလုံးထဲကချစ်တာ၊ သူ့ယူရင် ငါဆင်းရဲပေမယ့်
ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရတာပဲဆိုတဲ့ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ
နေရဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်မျိုး”

“တတိယကတော့ နှလုံးသားကလည်း ပါတယ်၊ ဦးနောက်
လည်းပါတယ်၊ သူ့ကို ငါလက်ထပ်ရင် ငါ့ရင်ထဲကလည်း

ချစ်ပြီးသား၊ သူ့အသိုက်အဝန်းကလည်း ငါ့ကို မကန့်ကွက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်မျိုးပဲ မမမြတ်”

“မင်း တကယ် စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သင့်တာပဲ၊ အတွေးအခေါ်ပိုင်းနဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပိုင်းတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ကဲ ... ပြောပါဦး၊ တူးမာနဲ့ ဆိုရင်ပေါ့ကွာ၊ မင်းခေါင်းခါတဲ့အကြောင်းရင်းကို ...”

“တူးမာကို ကျွန်တော်လက်ထပ်လိုက်ရင် မိဘက စိတ်ဆိုးခဏပေါ့၊ တော်ကြာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို မခွဲနိုင်လို့ သမက်ကိုပါ လက်ခံရတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် သိပါတယ် မမမြတ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဖိုးစိုးရဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် မြင်တာက အလကားလူ၊ ပစ္စည်းမဲ့လူ၊ ဒါရိုင်ဘာက သူဌေးသမီးတက်ချိုင့်တဲ့လူလိုပဲ ရာသက်ပန် မြင်သွားမှာ သေချာတယ်၊ နောက်ပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ခွင့်ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘဲ သူခိုင်းတာကိုသာ လုပ်ပေးနေမှာ သေချာတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဖိုး လက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ခိုင်းနွားပဲဖြစ်ရမယ်၊ ချိုသွေးတဲ့နွားသိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တူးမာကို ကျွန်တော် ခေါင်းခါတယ်”

“ဒါဆို မင်း တူးမာကို ရင်ထဲကကော မချစ်ဘူးလား မောင်လွင်ဦး”

“ရင်ထဲက ချစ်တယ်ဆိုတာ နှလုံးသားအပိုင်းပဲ မမမြတ်၊ ရင်ထဲက ချစ်ပါတယ်ဆိုတာ ဖြစ်လာစေတဲ့ လှေကားထစ်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တွေ့ဆုံကြပြီး ကြိုက်

တယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ အထစ်တွေ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ကျော်လွှားပြီးမှ နောက်ဆုံး နှလုံးသားထဲက ချစ်ပါတယ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာပဲ၊ တူးမာကို ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ အထစ်တွေအထိ ကျွန်တော် ရောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တင်ပြတဲ့ နောက်ဆုံး တတိယအချက်အရ နှလုံးသားရော ဦးနှောက်ရော ပေါင်းစပ်ပြီး စဉ်းစားတဲ့အခါမှာတော့ နှလုံးသားထဲက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်ကို လှမ်းကူးလို့ မရတော့ဘူး၊ ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်မှာပဲ ရပ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် တူးမာကို မေတ္တာရှိပါတယ်၊ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကား ကျွန်တော် တစ်ခွန်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ အဲ ... တူနစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ နေရဆိုတဲ့ ဒုတိယအချက်မျိုးကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဓာတ်ခံအရည်အချင်း ဇွဲသတ္တိအရ မရှိစေရပါဘူး၊ လူတန်းစေ့နေနိုင်မှ ကျွန်တော်က လက်ထပ်မှာပဲဟာ”

“ကဲ ... ဒါဆို မမမြတ်က ထပ်ပြောမယ်၊ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ၊ မတူးမာထက် ရပ်ရည်မညံ့ဘူး၊ ပညာမညံ့ဘူး၊ မင်းပြောတဲ့ ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်အထိ ရှိတယ်၊ သူ့အုပ်ထိန်းသူတွေကလည်း မင်းပြောတဲ့ဒေါ်ဒေါ်ဖိုးလောက် မပြင်းထန်ဘူး၊ မင်းရဲ့အရည်အသွေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာရေးဆရာအလုပ်ကို အဟန့်အတားမရှိတဲ့အပြင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ အားပေးကူညီမယ် ဆိုရင်ကော

မင်းရဲ့ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသားပေါင်းစပ်တဲ့ မေတ္တာဟာ အဲဒီမိန်းကလေးအပေါ်မှာ သက်ရောက်မလား။”

“မမမြတ် ကျွန်တော့်ကို သရော်နေပြီထင်တယ်။ တူးမာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ပြောပြချက်တွေဟာ ဆင့်ဖင်နယ် ကြီးကျယ်လိုက်တာဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးမြင်ပြီး တမင်ခန့်ပြော နေတာလား။”

“မင်းကွယ် ... မမမြတ်က မင်းအပေါ်မှာ ဒီလို ခန့်ရက်မ လား၊ သရော်ရက်မလား၊ မောင်လွင်ဦးဟာ မမမြတ် ကိုယ်တိုင် ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ရှိနေတဲ့ လူပဲဟာ။”

“ဒါဖြင့် မမမြတ် ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲ မမမြတ်”

“မိမိုးကို ...”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

လွင်ဦး ရေရေလည်ကြီးကို အံ့သြသွားရပေတော့ သည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မျက်လုံးပြူးကာ မြတ်ကို ငေး ကြည့်မိတော့သည်။

“ဘာလဲ ... မင်း အံ့သြသွားသလား မောင်လွင်ဦး”

“ဘာထူးမှာလဲ မမမြတ်၊ တူးမာနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အတွေ့ အကြုံနဲ့ ဘာထူးမလဲ၊ မမိမိုးက ခြင်္သေ့ဆီ ကျွန်တော်က အုန်းမူတ်ခွက်၊ မမိမိုးက ဟင်းအိုး၊ ကျွန်တော်က အမဲရိုးပဲ၊ မမိမိုးလို မိန်းကလေးဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့ ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်အထိပဲ ရောက် မှာပဲ မမမြတ်”

“ရောက်ရော ရောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

လွင်ဦး မဖြေပေ။ ဖြေရဖို့ သိပ်အားနာစရာကောင်း သည်။ မဝံ့ရဲစရာ ဖြစ်နေသည်။

ကားဖြူလေးသည် စကားတပြောပြောနှင့် ရာပြည့် ကွင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ် မောင်းလျှင် သီရိရတနာရိပ်သာရှိ မဟာမြိုင်ဧကဟာကြီးသို့ ရောက် ပေတော့မည်။

မြတ်က လွင်ဦးကို ကားတိုက်မိခဲ့သည့်နေရာ၏ ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ကားရပ်လိုက်သည်။

လမ်းဓာတ်မီးများထွန်းပြီး မှောင်ရီပျိုးနေလေပြီ။

“ဆက်မောင်းပါလား မမမြတ်၊ မမမြတ်က ကိုရန်မျိုးနောင် နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့်သူပါ၊ တော်ကြာ မမမြတ်ရဲ့အသိ တွေထဲက ဒီလိုအချိန် ဒီလိုကားရပ်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ နှစ် ယောက်တည်း ကားပေါ်မှာတွေ့သွားရင် မမမြတ်ရဲ့အသိက ကိုလည်းထိမယ်၊ မမမြတ်ရဲ့ အနာဂတ်အိမ်ထောင်ရေးမှာ လည်း မလိုလားအပ်တာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“ဘယ်သူတွေ့တာ ဘာပြောတော့ကော မမမြတ်က လူနီထိ တော့မတဲ့လား မောင်လွင်ဦးရယ်၊ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို မမမြတ် လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တာဟာ မဟာမြိုင်မိသားစုရဲ့တာဝန်ကို အကျေပွန်ဆုံး ထိခိုက်စေ လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီနောက်တော့ မမမြတ်ကိုယ်ကျင့်တာရားပျက်တဲ့ အလုပ်ကလွဲပြီး တခြားအလုပ် လုပ် မမမြတ် လုပ်ရဲရမယ်၊ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

ဝေဖန် ဘယ်သူတွေက ကဲ့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ မှန်တယ်ထင်တာကို မမမြတ် လုပ်မယ်လေ”

“မမမြတ် နည်းနည်းပိုပြီး ခက်ထရော် မလာဘူးလားဟင်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒီလောက်တော့ ရှိလာမှာပေါ့ မောင်လွင်ဦးရယ်၊ မမမြတ်က မိသားစုအတွက် ဘဝကို စတေးလိုက်ရတာပဲ၊ ကဲ ... မမမြတ် ပြောချင်တာ ဆက်ပြောမယ်၊ ခုပုံအတိုင်းဆိုရင် လတ်လတ်ဟာ တူးမာက လက်ခံတာနဲ့ သူတို့ဟာ ဇာတ်ပေါင်းခန်းကို ရှေးရှုကြမှာပဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လတ်လတ်ကို မမမြတ်ကဖြစ်စေ၊ မမမျိုးကဖြစ်စေ ဟန့်တားလို့ရနိုင်မယ့် အခြေအနေ မရှိဘူး၊ မမမျိုးကတော့ မဟာမျိုးစွဲကြီးတော့ လတ်လတ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားချင်လည်း တားမလားမသိဘူး၊ မမမြတ်ကတော့ တားမြစ်ချင်စိတ်မရှိဘူး၊ အိမ်က မိမိုးပြောသလိုပေါ့၊ သူတို့လက်ထပ်ဖို့ သူတို့အတွက် မဟာမျိုး မဟာနွယ်တွေ ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမလဲ၊ ကုလားပြည်မှာလိုက်ရှာရင် ကုလားထီးနဲ့ ကုလားမပဲရမှာပေါ့ဆိုတဲ့ စကားလေး၊ အဲ ... တူးမာဆိုလည်း မမမြတ် ခုံစမ်းသင့်သလောက် ခုံစမ်းပြီးပြီ၊ တူးမာကိုယ်တိုင် မဆိုးဘူး၊ တူးမာရဲ့ဖခင်ကလည်း လူကြီးလူကောင်း ပီသတယ်၊ တူးမာရဲ့မိခင်ကတော့ ဘာကိစ္စမဆို ချိန်ခွင်ညာ တစ်ဖက်စောင်းတယ်တဲ့၊ မောင်လွင်ဦးအပေါ်မှာ မလိုလားလို့ အဆိုးတွေ ချိန်ခွင်တစ်ဖက်စောင်းသလို သူကြည်ဖြူလက်ခံတဲ့ သမက်ဆိုလည်း အကောင်းတွေဘက်

ကို ချိန်ခွင်စောင့်မယ့် အမျိုးသမီးကြီးပဲ၊ လတ်လတ်ကို ဒေါ်ဒေါ်စိုးကိုယ်တိုင်က လိုလားနေတယ်လို့လည်း မမမြတ် သိထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ တိုတိုပဲပြောမယ်၊ လတ်လတ်က စပြီး မဟာဆီမဟာသွေးချင်းမှ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဖောက်ဖျက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မိသားစုမှာ ဇာတ်ပျက်သွားပြီဆိုပါတော့၊ အဲဒီတော့ မိမိုးအတွက် ပိုပြီး လွတ်လပ်သွားတယ်၊ သူနှစ်သက်တာကို လတ်လတ်လိုပဲ ယူနိုင်တယ်ဆိုတာ အလိုအလျောက်ဖြစ်လာတယ်၊ ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ မမမြတ် လက်ထပ်ပြီးသွားရင် မဟာမြိုင်ရေဟာ အိမ်ကြီးမှာ မမမြတ်က ဩဇာထက်မြက်ဆုံး ဖြစ်လာရမယ်၊ အဓိကအကျဆုံး အုပ်ထိန်းသူဖြစ်လာရမယ်၊ မိမိုးကို မမမြတ်က မောင်လွင်ဦးနဲ့ သဘောတူတယ် ဆိုရင် လတ်လတ်ဟာ သူကိုယ်တိုင် မဟာမြိုင်ရဲ့ အစဉ်အလာကို ဖောက်ဖျက်ထားသူဖို့ သူပြောပိုင်ခွင့်ဟာ သူညပ်ရှိမယ်၊ ဒါဆို မမမြတ်က မမမျိုးကို မိမိုးအတွက် မဟာဆီမဟာသွေး သတို့သားရှာပေးနိုင်မလားလို့ ပြန်မေးလိုက်မယ်၊ မလွယ်ပါဘူးကွယ် မိမိုးပြောသလို သတို့သားကို ရတနာပုံ မန္တလေးမှာ ရှာရမလား၊ အင်းဝ၊ စစ်ကိုင်း၊ အမရပူရမှာ ရှာရမလား၊ ပုဂံညောင်ဦးမှာ ရှာရမလား၊ ရှာပါပြီဆိုတောင် မိန်းကလေးက သတို့သားကို လိုက်ရှာရတာ မအောက်လွန်းဘူးလား ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပြီပဲ၊ မိမိုးအတွက် ဘေးချိတ်ထားဦး မမမျိုးအတွက်တောင် ခုချိန်ထိ ဘယ်မဟာမျိုးမဟာဆီ သတို့သားသောင့်မှ ကြည့်လို့မမြင်တဲ့အခြေအနေပဲ၊ ကဲ ... ရှင်းပြီလား

ရဲ့သဘောထားကို၊ အဲဒီတော့ မင်း မိမိုးအပေါ်မှာထားရှိတဲ့ သဘောကို ပြောစမ်း၊ ပြတ်ပြတ်ပြောနေ အလိမ္မာမသုံးနဲ့၊ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းပြော”

လွင်ဦးသည် မပြောသေးဘဲ မမမြတ်၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ပြောလေ မောင်လွင်ဦး”

“ကျွန်တော် မပြောခင် ကျွန်တော်က ပြန်မေးချင်တယ် မမမြတ်”

“ဘာမေးမလဲ မေး”

“မမိမိုးကကော ကျွန်တော့်လိုလူကို လက်ခံနိုင်မတဲ့လား၊ မမမြတ်ရဲ့ဩဇာသက်ရောက်မှုကြောင့် မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဆိုတာမျိုးဆိုရင် မမိမိုး တစ်သက်လုံးစိတ် ချမ်းသာပါတော့မလား”

ဟဲခနဲ မြတ်က ရယ်လိုက်သည်။

“မမမြတ်ပဲ ပြောပြမယ်၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာလိုမှန်းတော့မသိဘူး၊ သူ့ကိုတွေ့တဲ့လူတိုင်းက ဟယ် ... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးလေးလို့ ထုတ်ပြောရတယ်၊ တချို့ကျတော့ ဟယ် ... ဒီကလေးကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက ချစ်ကြတာ၊ ဒီကလေးမှာ မွေးကတည်းက ချစ်မွေးပါလာ သလားမသိဘူးလို့ တင်စားပြောကြတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ မောင်လွင်ဦး မင်းမှာလည်း မွေးကတည်းက ချစ်မွေးပါလာ သလားလို့ မေးရမလောက်ပဲ”

“ဟာဗျာ ... မမမြတ်ကလဲ”

“ဟာမဗျာနဲ့ မောင်လွင်ဦး၊ မင်းကိုယ်မင်းလည်း ပြန်ဆန်း စစ်၊ မင်းနဲ့အတူ အနီးအကပ်နေတဲ့ မိန်းမသားတွေဟာ မင်းကို ခင်မင်ကြတယ်၊ တူးမာကိုကြည့်ရင် သိသာတယ်၊ မမမြတ်လည်း အဲ ... အဲလေ ... မမမြတ်တို့လို အာရုံမ အရွယ်တွေကျတော့လည်း ကိုယ့်မောင်လေးလို ခင်မင်တယ်၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဒေါ်သာယာကိုပဲကြည့်၊ မောင်လွင်ဦးကို ခင်မင်တာပဲ၊ မိမိုးလည်း မောင်လွင်ဦးကို တူးမာလိုပဲ ခင်မင်ပုံရတယ်၊ မောင်လွင်ဦးအတွက် လတ် လတ်နဲ့ မိမိုး ခဏခဏ စကားများတယ်၊ အေး ... ပြော ရမယ်ဆိုရင် မင်းကို တူးမာ ခင်သလို မိမိုးကလည်း ခင်မင်နေမှန်း မမမြတ် သိသားပဲ”

လွင်ဦး ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ မိမိုး၏ မိမိအပေါ် မမှန်သော အပြောအဆိုလေးတွေကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။

“ကေသီခိုင်နဲ့ မိမိုး ဘယ်သူက ပိုချောလဲ”

“ကေသီခိုင်နဲ့ ကိုငလွင်တို့ ချစ်နေကြသလား”

“တော်ပါ၊ ဘာရွှေမင်းသမီးလဲ၊ ဘာမဟာဆီမဟာသွေးလဲ၊

မိမိုးမှာ ဒါတွေ ရှိဘူးသိလား”

စသည့် မိမိုးပြောခဲ့သော စကားလေးတွေသည် မိမိအပေါ် မိမိုး စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု တွက်ဆနိုင်ပါ၏။

“ဒါဆို မမမြတ်မေးတာကို ကျွန်တော် ဖြေပါမယ် မမမြတ်၊ တူးမာ၊ မမမြတ်၊ မမိမိုးတို့လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ နီးနီး ကပ်ကပ်နေမိတဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီး ဘယ်ယောက်ျားမဆို ကြိုက်တယ်၊ နှစ်သက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်ကြမှာ သေချာပါတယ် မမမြတ်”

“ပြတ်ပြတ်ပြော၊ ရောမချနဲ့ အလီမ္မာမသုံးနဲ့လို့ မမမြတ်
ပြောထားပါတယ်နော်၊ ကဲ ... ပြော၊ မိမိုးကို မောင်လွင်ဦး
ရင်ထဲက ဘယ်လိုရှိနေလဲ”

“ခုနပြောတဲ့ အဆင့်တွေအထိ ရှိနေပါတယ် မမမြတ်”
“ဒါဆို နောက်တစ်ဆင့် မိမိုးကို မေတ္တာရှိနေပါတယ်လို့
ပြောရရုံပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

လွင်ဦး အဖြေထွက်မလာပေ။ မျက်နှာပူသည်။
မဝံ့မရဲရှိနေသည်။ အားနာသည်။

မြတ်သည် သူမ၏ ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲတွင် ဆောင်
ထားလေ့ရှိသော စာရေးစက္ကူကတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကား
ခေါင်းမိုးနှင့် ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ အတွင်းမီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။
ပြီး မောင်လွင်ဦးအိတ်ထဲမှ မောင်တိန်ကို ဆွဲထုတ်ကာ အဖုံးဖွင့်
လိုက်သည်။

“ကဲ ... ရေးစမ်း”

“ကျွန်တော် ဘာရေးရမှာလဲ မမမြတ်”

“မမိမိုးကို တို့ချစ်တယ်လို့ စာလုံးခုနစ်လုံးပဲရေး၊ အောက်
ကထိုးမြဲလက်မှတ်ထိုး”

“ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ မမမြတ်ရာ၊ ဝမ်းသာ
ဝမ်းနည်းကြီး ခံစားနေရတယ်”

“ရေးမှာသာ ရေစမ်းပါ၊ မမမြတ် သိပါတယ်၊ မင်းရင်ထဲ
က မိမိုးကို ချစ်နေပါတယ်၊ ကဲ ... ရေး ... ရေး ... အချိန်
မရှိတော့ဘူး”

မောင်တိန်မင်စိမ်းဖြင့်ပင် လွင်ဦးသည် ရေးချလိုက်
သည်။

“မမိမိုး ...

မမိမိုးကို တို့ချစ်တယ်။

လွင်ဦး”

“ဒါပဲပေါ့ မောင်လွင်ဦး ဒါပဲပေါ့၊ ဒီစာဟာ မိမိုးလက်ထဲ
ရောက်နေပြီလို့ပဲမှတ်၊ မိမိုး မင်းဆီကိုလာရင် မင်း လူပျို
စကားသာပြောပေတော့၊ ကဲ ... မောင်လွင်ဦး ဘယ်မှာဆင်း
မလဲ”

မောင်တိန်ကို မောင်လွင်ဦး အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပေး
ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာပဲဆင်းမယ် မမမြတ်၊ ဒီနေရာက ဘတ်(စ်)ကားလွယ်
တယ်”

လွင်ဦး အောက်သို့ တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

“မောင်လွင်ဦး”

သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ရပ်ပြီး ကားပြတင်းမှ
မမမြတ်ကို လွင်ဦး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ... မိမိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှတ်တရရှိဖူးတဲ့ ဖြစ်
ရပ်လေးတစ်ခု ပြောမလို့ပါ၊ ဟို လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က မမမြတ်ကို
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရုံးမှာ ချောကလက်တစ်ပြား
လက်ဆောင်ပေးတယ်၊ မမမြတ်က အိမ်ကျမှစားမယ်ဆိုပြီး
အိမ်ယူလာတယ်၊ အဲဒါ မမမြတ် အလစ်မှာ မိမိုး
မမမြတ်ယူလာတဲ့ချောကလက်ကို ယူစားတယ်လေ၊ အဲဒါလို့

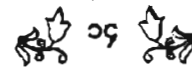

မိမိုးယူစားလို့ မမမြတ် စိတ်ဆိုးတယ်မှတ်သလား၊ လုံးဝ
စိတ်မဆိုးတဲ့ပြင် ကိုယ့်ညီမလေး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စားနေ
တာကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့၊ နောက်ဆို မိမိုးအတွက်
ချောကလက် ကြုံတဲ့နေရာက ဝယ်လာတယ်၊ အဲဒါလေး
သွားသတိရလို့ ရယ်စရာပြောတာပါကွယ်၊ ကဲ ... မမမြတ်
သွားပြီ”

ကားဘီးလိမ့်အသွားတွင် လမ်းမကြူရီဇာတ်စီး
ရောင်ဖြင့် မမမြတ်၏မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်ဆီမှ ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ
လက်သွားသည်ကို လွင်ဦး တွေ့လိုက်ရသည်။

မျက်ရည်ကို မီးရောင်ဟပ်ပြီး ပြုံးပြီးပြက်ဖြတ်
လက်သွားခြင်းပါပေ။

မမမြတ် ငိုသွားသည်။ ညီမအတွက်လည်းကောင်း
မောင်လွင်ဦးအတွက်လည်းကောင်း ဝမ်းသာ၍ကျသော မျက်ရည်
ဖြစ်ပါစေ။

“ဒါပါပဲ တူးမာ၊ မမမြတ် ပြောချင်တာတွေဟာ ဒါပါပဲ
ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမမြတ်၊ မမမြတ် အခုလိုပြောပြမှပဲ တူးမာ
ကိုလွင်ဦးကို သဘောပေါက်နားလည်သွားပါပြီ”

မြတ်သည် စနေနေ့ ကလပ်(စ်)တစ်ချိန်သာ ဝင်ခဲ့
ပြီး အပြန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ချေး တူးမာတို့ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။
အသင့်ပင် တူးမာတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူမ ကိုယ်ကို လတ်လတ်၏အစ်မ မြတ်သူဇာမှန်း
တူးမာကို မိတ်ဆက်ပြီး မောင်လွင်ဦးက တူးမာအားကြိုက်သည်။
နှစ်သက်သည်။ မြတ်ဦးသည်ဆိုသည့် အဆင့်ထက် ရှေ့သို့
ဆက်တက်၍ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်သည်။

ကိုယ့်မိဘအကြောင်းကို ဓာတ်သိဖြစ်နေသော တူးမာ
က မောင်လွင်ဦး မှန်ကန်ပါသည်ဟု နောက်ဆုံး ကျေကျနပ်
နပ် ခေါင်းညိတ်ပေသည်။

ယင်းစနေနေ့ညနေပိုင်း လတ်လတ် ပြန်ရောက်လာသောအခါ မြတ်သည် ကွယ်ရာမှ မသိမသာ လတ်လတ်ကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဒါ ... ချစ်သူလေးရဲ့ ပြန်စာရလို့ ဒီလောက် ပျော်တာ၊ ဒါ ... ဒါ ... ဒါ”

လတ်လတ် သိချင်းတအေးအေးဆိုပြီး ဝင်လာရုံမက ရောက်သည်နှင့် ကက်ဆက်ကိုဖွင့်ကာ ဘရိတ်ဒန့်(စ်)ပင် ကွေးကောက်ကော့လန်နေအောင် ကနေပေသည်။

သေချာပြီ။ တူမာက သူ၏အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီမို့ သည်ကောင်လေး သည်လောက် ဝမ်းသာပျော်မြူးနေတာ။

ပြီး လတ်လတ် ရေချိုးသည်။

ရေချိုး အဝတ်လဲပြီးသည်နှင့် စာကြည့်စားပွဲထိုင်ကာ စာတွေကုန်းကျက် ကုန်းဖတ်နေတော့သည်။

“အလဲ့ ... ကိုကိုလတ်ကြီး အရမ်းကြိုးစားနေပါလား”

“အေး ... ကြိုးစားရမယ်ဟ၊ ဒီနှစ် ကိုကိုလတ် ဆယ်တန်း စာမေးပွဲ အောင်ကိုအောင်ရမယ်၊ မအောင်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတွေ ဘာတွေ မရချင်နေ၊ အောင်တာကတော့ အောင်ကို အောင်မှဖြစ်မယ် မိမိုး”

“ဘာလဲ မကေသီနိုင်က ဆယ်တန်းအောင်မှ လက်ခံမယ် ဆိုလို့လား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီးသားဆိုတော့ ငါ့ကိုလည်း အနည်းဆုံး ဆယ်တန်းအောင်ထားမှ ပိုကောင်းမယ်တဲ့၊ နင်ကော စာ

မဖတ်ဘူးလား၊ စာမေးပွဲက ရှေ့လဆန်းမှာ စစ်တော့မှာ ကပ်နေပြီ”

“အောင်မာ လုပ်မနေနဲ့၊ မိုးက ဘာသာတိုင်း ရီဗီးရှင်း နှစ်ခါတောင် ပြီးသွားပြီ၊ မိုးက ဒီမှန်းနေတာ သိလား”
မောင်ငယ်နှင့် ညီမငယ်ကိုကြည့်ပြီး အားတက်ရပါ

၏။

တနင်္လာနေ့ မိမိဌာနေ ရုံးခန်းကို ရောက်သည်နှင့်
မမစိမ်းက ...

“ဟေး ... ဟေး ... ဒကာတော် လာပြီဟေ့၊ ဘာ
စားကြမှာလဲ” ဟု အော်လိုက်သည်ကို မြတ်သူဇာက ဘာမှနားမ
လည်သော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မမစိမ်းတို့ ဘာလို့လဲဟင်”

“ဒီမှာလော၊ မြတ်ကို နိုင်ငံခြား လေ့လာရေးအတွက် ရွေး
လိုက်ပြီဆိုတဲ့စာ အထက်က ကျလာပြီ၊ ရိုးရိုးကျလာတာ
တောင် မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်ကို လက်ထောက်ကထိကရာထူး
တိုးမြှင့်ပေးပြီး လွှတ်တာ”

“ဪ ... ဒါလား၊ ရပါတယ် မမစိမ်း၊ ဌာနရှိလူအားလုံး
ကြိုက်ရာကို မြတ် ကျေးပါ့မယ်”

အားလုံးတစ်ဦးစီထပြီး မြတ်ကို ကွန်ဂရက်ကျူးလေး
ရှင်း ဝမ်းသာကြောင်း ချီးကျူးနှုတ်ဆက်ကြသည်။

မြတ်သည် ညနေပိုင်း နေ့တစ်ဝက် ခွင့်ပန်ကာ
နံနက်(၁၁)နာရီတွင် မြေကုန်း မြေနုလမ်းရှိ နွယ်နီတို့ အိမ်သို့
မောင်းလာခဲ့သည်။

သံဘာကျာတံခါးကြီးအထဲမှ သော့ခတ်ပြီး အပြင်
ညောင်ခန်းတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့သဖြင့် မြတ်က သံဘာကျာတံခါး
ကို ဆွဲလှုပ်ရင်း ...

“မိနွယ် ... ဟေး မိနွယ်”

ဟု အော်ခေါ်သည်။

“လာပြီ” ဆိုသော အသံနှင့်အတူ မိနွယ်သည် အိမ်
ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

မိနွယ် ထွက်လာပုံကိုကြည့်ပြီး ရယ်စရာလည်း
ကောင်း၊ ရိုက်ချင်စရာလည်းကောင်းနေသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်
ချိုင်းညှပ်ထားသည်။ နောက်တစ်အုပ်ကို ထက်ဝက်ခန့်တွင် စာ
မျက်နှာလက်ညှိုးညှပ်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ထဘီမနီ
မဝတ်နိုင်သေးဘဲ ထဘီစဆွဲကာ အပြင်သို့ ထွက်လာသည်ကို
တွေ့ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... မိမြတ် ကျောင်းတက်နေချိန်ကြီး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ ခွင့်တိုင်းပြီးလာတာ နင်က
ကော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ ထဘီမနီ
ဘာမနိုင်နဲ့၊ စာအုပ်က တစ်အုပ်ကိုင်ပြီး တင်အုပ် ချိုင်း
မှာ ညှပ်ထားသေးတယ်”

မိနွယ်က စာအုပ်နှစ်အုပ်လုံးကို ဧည့်သည်အဖြစ်
တင်လိုက်သည်။ ထဘီ ပြန်ဝတ်သည်။ တိုင်တွင် ချိတ်
သော့တွဲကိုယူကာ ဖွင့်ပေးသည်။

“လာ မိမြတ်၊ ဆိုစမ်း ဘာကိစ္စအကြောင်းလဲ”

“အေး... ငါ မှော်ဘီသွားချင်လို့ နင်ကို လာခေါ်တာ၊
အဖော်အဖြစ် လိုက်ခဲ့ဟာ”

“ရတယ်လေ၊ ငါလည်း ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ နေဦး၊
ငါ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်ဦးမယ်၊ နင် ခဏစောင့်”

မိနွယ် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ ခရီးဝေးသွားမည်
ဆိုတော့ အိအီးပါ၊ ရှူးရှူးပေါက်၊ ကိုယ်လက်ဆေးပြီး အဝတ်
အစားလဲမည်မှာ ကြာဦးမည်။

မြတ်သည် နွယ်ကိုစောင့်ရင်း စားပွဲပေါ် မိနွယ်
တင်ထားခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်၍ မျက်နှာဖုံး
ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မောင်ဗေဒါ

ရင်မှာသိမ်သိမ်ခန့်ရသည်

“ဟဲ့ ...” ဟု ဖတ်ပြီး အာမေခိုတ်သံ ထွက်ရပါ၏။
မောင်လွင်ဦး ရေးသောစာအုပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကိုကိုင်လျက် ဖတ်လိုက်မိသည်နှင့်ပင် မြတ်
ခမျာလည်း ရင်မှာသိမ်သိမ်ခန့်သွားပါ၏။

မောင်လွင်ဦးသည် သူ့ဝတ္ထုအဖွင့်တွင် ကဗျာလေး
တစ်ပုဒ်ဖြင့် ဖွင့်တတ်သည်မို့ အဖုံးဖွင့်စာမျက်နှာ လှန်ကြည့်သည်။

ဆင်ခြင်ရန် ပုံစင်းလျှင်

ပွဲမင်းလည်း ငွေမှာ

ဆေးသမားလည်း သားသေ

ဗေဒင်သမားလည်း နွားပျောက်

ဆောက်သမားလည်း အထွင်းမကောင်း

စောင်းသမားလည်း တေးမပီ

ပန်းချီသမားလည်း ဟန်မရ

ကံကြမ္မာ တစ်ချက်လိမ့်လိုက်သည်နှင့် ရင်ဝယ်
သိမ်သိမ်ခန့်ရပါတော့သည်။

ကျည်းကန်ရှင်ကြီး မေတ္တာစာ

မြတ်က စာပိုဒ်လေးကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင်
နွယ်ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... အဲဒီစာအုပ်ကို မျက်ရည်မခိုင်ရင် သွားမဖတ်နဲ့၊
မိမြတ်၊ ငါ့မှာဖတ်ပြီး ငိုလိုက်ရတာ မောသွားတာပဲ”

“ကလောင်နာမည်က မောင်ဗေဒါတဲ့နော်”

“အေး... ကလောင်သစ်ပဲ၊ ငါက ငါ့အမျိုးသားထွက်သွား
တဲ့အခါ အိမ်မှာ ဝတ္ထုပဲဖတ်နေရတာ၊ ငါဖတ်စရာဝတ္ထု
မကျန်တော့ဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ စာအုပ်အငှားဆိုင်က မောင်ဗေဒါ
ရေးတဲ့ အဲဒီနှစ်အုပ်ကို ယူသွားပြီး ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ၊
ကလောင်သစ်ဆိုပေမယ့် အရေးအသား သိပ်ထက်မြက်တယ်
တဲ့၊ ခုနောက်ပိုင်း အဲဒီ မောင်ဗေဒါရဲ့စာအုပ်နှစ်အုပ်ဟာ
အငှားအရမ်းသွက်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ ငါယူလာပြီး ပထမ
အုပ် ဖတ်ကြည့်တာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း စာဖတ်ပြီး
တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေလို့ မေမေကတောင် နှင်ရှူးနေသလား၊ စာအုပ်
ဖတ်ပြီး ငိုရတယ်လို့၊ လို့ ပြောယူရတယ်၊ တကယ်ပဲ
မိမြတ်၊ မောင်ဗေဒါရေးချက်တွေဟာ အသည်းနှင့်ပြီး သူ
ပေးထားတဲ့နာမည်အတိုင်း ရင်တသိမ်သိမ် ခန့်ရတယ်ဟယ်”

“ဒုတိယအုပ်ကကော”

“ငါဖတ်တာ ထက်ဝက်ကျိုးပြီတဲ့၊ ဒုတိယအုပ်ကျတော့ သူက အလွမ်းကို သိပ်မရေးဘူး၊ ဘဝမှာ အကျနာထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က အားမာန်တင်းပြီး ဘဝကျတဲ့နေရာက ပြန်ရင်ဆိုတာကို ရေးထားပြန်တယ်၊ စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို နင်ကြည့်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို မိနွယ်ကပင် စားပွဲပေါ်မှ ဒုတိယ အုပ်ကို ကောက်ယူပြသည်။

မောင်ဗေဒါ

ငါဟဲ့ယောက်ျား စနေသား

ဟု အမည်ပေးထားသည်။ မြတ် တွေ့ရပြန်သည်။

“ဒီမှာ လှန်ကြည့်ဦး၊ မောင်ဗေဒါက သူ့ဝတ္ထုအဖွင့်လေး တွေမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်စီနဲ့ ဖွင့်ထားလေ့ရှိတယ်”

မိနွယ် စာမျက်နှာလှန်ပြသည်ကို မြတ် ဖတ်ကြည့် လိုက်သည်။

မြတ်က ကဗျာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလေးညှိုး သွားတော့သည်။

“သူ့ပထမအုပ်မှာ အဖွင့်ကဗျာကို ကျည်းကန်ရှင်ကြီး မေတ္တာစာထဲက ယူထားပေမယ့် ဒုတိယစာအုပ်ကျတော့ သူ့ဟာသူ စပ်ထားတာဖြစ်ရမယ်၊ အခု ငါဖတ်သလောက် တော့ သူ့ဘဝကို တိုးတက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့အကြောင်း တွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကဗျာရဲ့နိမိတ်ပုံအရ နောက်ပိုင်းတော့ အလွမ်းပဲနေမှာပါ၊ သူ့ကို စနေဂြိုဟ်ဝင်ပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲကျ

တယ်လို့ ကဗျာမှာ ရေးထားတာပဲ၊ တော်တယ်ဟယ် တကယ်၊ ဖတ်သူရဲ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ နှင့်ခနဲနေအောင် ရေး နိုင်တယ်၊ အငှားဆိုင်ကကောင်မလေးက သူလည်း မောင် ဗေဒါ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး ငိုလိုက်ရတာတဲ့လေ၊ အဲ ... အဲဒီ ဆိုင်က ကောင်မလေးက ပြောလိုက်သေးတယ်၊ နောက် တစ်အုပ် ထွက်ဦးမယ်လို့ သန့်သန့်လေး စာပေတိုက်က လူကြီး ပြောသွားတယ်တဲ့၊ အဲဒီ တတိယအုပ်က ရေစုန်ကို၊ ရွက်ကုန်ဖွင့်ပါလို့ဆိုတဲ့ နာမည်ပေးထားတယ်တဲ့”

မြတ်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ရေစုန်ကို ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်းပါ မိနွယ်၊ ရွက်ကုန် ဖွင့်ပါလို့နဲ့ ရွက်ကုန်ဖွင့်သော်လည်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ကွာခြား တယ်နော”

“နင်က ဘယ်ကသိတာလဲ၊ အငှားဆိုင်က ကောင်မလေး ငါ့ကို သေချာပြောလိုက်တာကတော့ သော်လည်း မဟုတ် ဘူး၊ ပါလို့မှ တကယ့်ပါလို့”

“သော်လည်းမှ တကယ့်သော်လည်းပါဟယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... သွားစို့ဟေ့လား”

မြတ်က စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို စားပွဲပေါ် ချထားလိုက် သည်။

နွယ်က နှစ်အုပ်ထဲမှ ငါ့ဟဲ့ယောက်ျား စနေသားကို ပြန်ကောက်ယူပြီး ချိုင်းကြားညှပ်လိုက်သည်။

“နင် ကားမောင်းနေတုန်း ငါက ဒီစာအုပ်ဆက်ဖတ်မလို့”
“ဒီလောက်တောင်ပဲ ဒီဝတ္ထုကို စွဲနေရသလား မိနွယ်ရယ်”

“စာအုပ်တစ်အုပ် တကယ်ဖတ်လိုကောင်းပြီဆိုရင် လက်က မချချင်ဘဲ ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစား၊ ဖတ်မိတယ်၊ စာအုပ်စာပေဆိုတာ စိတ်ရဲ့အာဟာရဟဲ့၊ နင်က ဝတ္ထုမှ မဖတ်တာ၊ ဗဟုသုတနဲ့ သုတေသနစာတွေကိုသာ နင်က ဖတ်တာကိုး”

ဘာပဲပြောပြော မောင်လွင်ဦးရဲ့အောင်မြင်မှုကို မြတ်သည် ရင်သိမ့်သိမ့်ခုန်အောင်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပေတော့သည်။

“ဟော ... ဟော ... မြတ်တို့ပါလား၊ ကျောင်းဖွင့်ရက်ကြီးမှာ လာမယ်လို့ လုံးဝမျှော်လင့်မထားမိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုရန်မျိုးနောင်၊ ပြောစရာလေးတွေ မေးစရာလေးတွေရှိလို့ မိနွယ်ကို အဖော်ခေါ်ပြီး လာခဲ့တာပဲ”

ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် လှပစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တစ်ထပ်တိုက်လေး ဖြစ်ပါ၏။

ငွေကြေးချမ်းသာသူ၏ဧည့်ခန်း ပီသသည်။ အလှအပပစ္စည်းတွေနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ စုံလင်စွာရှိပါ၏။

“ထိုင်ပါ မြတ်၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ဟေး ... မောင်ထွန်း၊ စဝတ်ကလင် ယူခဲ့ကွာ၊ စုပ်တံနဲ့ ယူမလာနဲ့၊ ဖန်ခွက်နဲ့ယူလာ”

မြတ်နှင့်နွယ် ဆိုဖာအသီးသီးတွင် ထိုင်ကြသည်။ ကိုရန်မျိုးနောင်က မြတ်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

မြတ် သူ့ထံသို့ လာခြင်းအတွက်လည်း ဝမ်းသာနေပုံရသည်။ ယခင်က မြတ်ထိပ်ထားဟု ခေါ်သည့်အခါ ခေါ်ပြီး မြတ်သူ့ဇာဟု ခေါ်သည့်အခါ ခေါ်သည်။

ယခု မြတ်ဟု ကိုရန်မျိုးနောင်က ခေါ်လာသည်။ မမမျိုးက ကိုရန်မျိုးနောင်၏ဆန္ဒအတိုင်း မြတ်နှင့် လက်ထပ်ရန် သဘောတူကြောင်းနှင့် မြတ်ကလည်း လက်ခံကြောင်း အကြောင်းကြားထားပြီး ဖြစ်ပေမည်။

“မြတ်လာတာ အကြောင်း နှစ်ကြောင်းနဲ့ပဲ ကိုရန်မျိုးနောင် ပထမအကြောင်းကတော့ ဒီနေ့မနက်ပဲ လက်ထောက်ကထိကရာထူး တိုးမြှင့်ခန့်ထားပြီး အင်္ဂလန်ကို သမိုင်းလေ့လာရေးအတွက် စေလွှတ်တဲ့အမိန့် ကျလာတယ်။ အဲဒါ ပြောချင်လို့။”

“ကွန်ရက်ကျူးလေးရှင်း မြတ်၊ တကယ့်ကို ဂုဏ်ယူချီးကျူးပါတယ်။ ဒါဟာ တစ်ဦးချင်းရဲ့ အရည်အချင်းကြောင့် ရွေးချယ်စေလွှတ်တာ မဟုတ်လား။”

ရန်မျိုးနောင်က အနီးကပ် လက်ဝါးဖြန့်ပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။

မြတ်မရှောင်လွှဲတော့ပါ။ လက်ပြန်ကမ်းပေးပြီး လက်ဝါးချင်းဆက်ကာ နှုတ်ဆက်တော့သည်။

“အဲဒီတော့ ပထမအစီအစဉ်ကတော့ လတ်လတ်နဲ့ မိုးတို့ စာမေးပွဲအပြီးနဲ့ တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲတွေ အားလုံးပြီးစီးတဲ့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ဆွဲခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မနက်ကျလာတဲ့ အမိန့်အရ မြတ် အင်္ဂလန်ကို သွားရပါမယ်။ မြတ် ထင်တယ်လေ၊ ဌာနဆိုင်ရာကိစ္စမို့ ပတ်(စ်)ပို့တို့ ဗီဇာတို့ဟာ ချက်ချင်းရမှာလို့ အမိန့်စာမှာလည်း အလျင်အမြန်လို့ ပါထားတယ်။”

မြတ်က ယူလာသော အမိန့်စာကိုပါ ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ပါမောက္ခရဲ့အမြင်ကတော့ တစ်ပတ်အတွင်း သွားရလိမ့်မယ်လို့ မြင်တယ်တဲ့၊ ဒီတော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မြတ် ပြန်လာမှ စီစဉ်ကြဖို့ပါ။”

ကိုရန်မျိုးနောင်က စားပွဲကို လက်ညှိုးဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည်။ စဉ်းစားသည်ပဲဖြစ်မည်။

“ဒီလိုဆိုရင်ကော မြတ်၊ ဈေးဆစ်လိုက်တာလို့တော့ မထင်နဲ့ပေါ့နော်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အတိုင်း ပြောချင်တာပါ။”

ထိုအချိန်တွင် မောင်ထွန်းသည် စပတ်ကလင်အဖုံးဖွင့်ပြီးသား(၃)လုံးနှင့် လှပသော ဖန်ခွက်(၃)လုံးကို ကောင်းပေဆိုသည့် လင်ပန်းထဲသို့ ထည့်ယူလာပြီး လင်ပန်းကို စားပွဲတွင် ချကာ တစ်ဦးချင်းရှေ့သို့ ဖန်ခွက်နှင့်ပုလင်း ချပေးသည်။ ယခုမှ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူလာသဖြင့် ပုလင်းတွင် အငွေ့များတက်ကာ အနီးအငွေ့လေးတွေပင် ထွက်နေသည်။

“ဒီမယ် ကိုထွန်း။”

နွယ်က ကိုထွန်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ခြံထဲကိုဝင်လာတုန်းက သစ်ခွတွေ၊ သင်္ဃေတွေ စိုက်ထားတာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မကြည့်ချင်လို့ လိုက်ပြပါလားဟင်။”

“ရပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဆရာကခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် လိုက်ပြပါ့မယ်။”

“လိုက်ပြလိုက်ပါ မောင်ထွန်း”

နွယ် ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဟဲ့ ... မိနွယ် စပတ်ကလင် သောက်ဦးလေ၊ တို့ ကား စီးလာရတာ ပူပူလောင်လောင်နဲ့ ရေငတ်လာတာပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မှန်သရွေ့ နင့်ကို ငါ ဖုံးကွယ်တာမှ မရှိခဲ့တာ၊ ထိုင်နေလည်း ရသားနဲ့”

နွယ်က ဖန်ခွက်ကောက်ယူသည်။ ပုလင်းလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ပန်းပင်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး စပတ်ကလင် အေးအေးလေး သောက်ရတာက ပိုပြီးအရသာရှိပါတယ်ဟာ၊ ငါသွားမယ်”

နွယ်နှင့် ကိုထွန်း ထွက်သွားသည်။

“သောက်ပါ မြတ်၊ ရေငတ်လာတယ်ဆို”

မြတ်က ဖန်ခွက်ထဲသို့ပြီး ယူသောက်သည်။ ရန်မျိုး နောင်က စကားဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ်ဆက်ပြောမယ်နော်၊ မြတ် နိုင်ငံခြားကိုမသွားခင် လက်ထပ်သွားရင်ကော မရဘူးလား၊ အိမ်မှာတရားသူကြီး တစ်ဦးဦးကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ပါ”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကိုယ့်စကား ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ မြတ်၊ လက်ထပ် တာက တရားဝင် ဖြစ်သွားရုံသဘောပါ၊ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အိမ်မှာပဲနေမယ်၊ မြတ် လည်း မဟာမြိုင်ဂေဟာမှာပဲ နေမြဲတိုင်းနေပါ၊ မြတ် နိုင်ငံခြားက ပြန်လာမှ အင်းလျားကန်ဟိုတယ်မှာ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မင်္ဂလာစည်ခဲပွဲ ကျင်းပမယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဘာလဲ၊ မြတ်ကို အပိုင်ထုထားတဲ့ သဘောလား”

“အဲဒီလို ပြောနိုင်ပါတယ် မြတ်၊ အချိန်ကာလကြာမြင့်တဲ့ အတွင်းမှာ မြတ်နဲ့ကိုယ် လက်ထပ်ရေးကိစ္စ ပျက်သွားတာ ကို အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားတာတို့ ကိုယ်မလိုလားတဲ့စိတ် ဖြစ်နေလို့ပါ”

မြတ်က စပတ်ကလင် မော့သောက်ပြီး မြူးလိုက် သည်။

“မဟာဆီမဟာသွေးချင်း တူညီတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ကိုရန် မျိုးနောင်အတွက် ရွေးယူပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုလို့ မြတ်ကိုရွေး ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့လည်း လက်ထပ်ပါ့မယ်ဆို ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ လက်ထပ်ထပ်ပေါ့”

“အဲဒါ ကျွန်တော် စာတိုက်က စာရေးပေးလိုက်တုန်းက စိတ်ဓာတ်ပါ မြတ်၊ အဲဒီနောက် စဉ်းစားလေလေ မြတ်ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ချစ်မြတ်နိုးလာလေလေ ဖြစ်လာပါတယ်၊ နှလုံးသားရဲ့ချစ်မေတ္တာဆိုတာ ပထမနှစ် သက်တယ်၊ သဘောကျတယ်၊ ကြိုက်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ ကြင်နာတယ်၊ ကရုဏာသက်တယ် ဆိုတာက ချစ်မေတ္တာ ရဲ့လမ်းကြောင်းရှေ့မှာ ခင်းထားတဲ့ လှေကားထစ်တွေ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလှေကားထစ်တွေကျော်ပြီး ရှေ့ကိုဆက် လျှောက်လိုက်တာနဲ့ နှလုံးသားရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလမ်း ကြောင်းပေါ် ရောက်သွားတယ် မြတ်၊ ကျွန်တော် လှေကား ထစ်တွေကို ကျော်နင်းပြီးတဲ့အဆင့်က ရှေ့ကိုတိုးတဲ့အဆင့် ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီတော့ မြတ်နဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့် လက်ထပ်ရေးပျက်သွားမှာ ကိုယ် စိုးရိမ်တယ်”

မြတ် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်ရတော့သည်။
ကိုရန်မျိုးနောင်က မိမိကို ချစ်မိနေပါပြီ ဆိုသည်ကို ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်ရခြင်း မဟုတ်။

မောင်လွင်ဦးက နှလုံးသားမေတ္တာ၌ ကြိုက်ခြင်း၊
နှစ်သက်ခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း စသည်တို့ကို အခြေခံပါသည်။
ထိုမှတစ်ဆင့် ရှေ့ဆက်လျှင် ချစ်မေတ္တာလမ်းကြောင်းသို့ ရောက်
သွားပါသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သီအိုရီနှင့် ယခု ကိုရန်မျိုးနောင်၏
သီအိုရီသည် သွားရောက် ကိုက်ညီနေခြင်းကို ပါးစပ်အဟောင်း
သား ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။

ယောက်ျားပီသသော ယောက်ျားတိုင်း၏အတွေး
အခေါ်သည် ယခုလိုပင် တူညီနေလေသလားဟုလည်း မြတ်
တွက်ကြည့်မိသည်။

“ကိုယ်ရောက်ရှိနေတဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ အခု ကိုယ်ပြောတဲ့
မေတ္တာစကားတွေဟာ မြတ်ရဲ့နားထဲမှာ ကလက်ချင်
ကလက်နေမယ်၊ ချက်ချင်း လက်ထပ်ပါရစေဆိုလို့ ကိုယ်
ဟာ ဆန္ဒပြင်းပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ လူတစ်ယောက်
လို့ ထင်စရာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုကိုယ်
ပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့သိက္ခာ ကိုယ့်ရဲ့သမာဓိ
စောင့်တွေကိုခြုံပြီး ပြောနေတာပါ မြတ်၊ အဆုံးအဖြတ်က
တော့ မြတ်သဘောအတိုင်းပါ”

“ဒါဆို ကိုရန်မျိုးနောင် အခုဖြစ်နေတာက မဟာဆီမဟာ
မျိုးချင်း လူကြီးမိဘစကားကို မပယ်ရှားချင်လို့၊ လက်ရှိမှာ
လည်း တခြားချစ်သူ ရှိမနေတာမို့ မြတ်ကို ပန်းပင်ပေါ်က

အပွင့်အကားဆုံး အလှဆုံးအပွင့်ကို ခူးယူတာမျိုးမဟုတ်
တော့ဘူးပေါ့”

“ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပါ့မယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ချစ်
လာတာဆိုပါလို့ပဲ ပြောပါရစေ မြတ်၊ အခု မြတ်ပြောတဲ့
မဟာချင်းချင်းမို့ လက်ရှိချစ်သူ ရှိမနေလို့ဆိုတဲ့ သဘော
သာ ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ရင်ထဲ နှလုံးထဲမှာ ရှိနေရင် မြတ်
နိုင်ငံခြားကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ သွားသွား အပြန်မှ
လက်ထပ်ဖို့ကို ကိုယ် ဘယ်စောဒတက်တော့မလဲ၊ ဘယ်
ဈေးဆစ်တော့မလဲ”

“မြတ်ကတော့ အခု ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စ
မှာ သံပတ်ပေးမှ ခေါင်းညိတ်ပြတဲ့ စက်ရုပ်ကို သံပတ်
ပေးထားတာပဲဆိုရင်ကော ကိုရန်မျိုးနောင် ...

မြတ် ချက်ချင်း လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကို စဉ်းစားပါဦး
မယ် ကိုရန်မျိုးနောင်၊ မမမျိုးနဲ့လည်း တိုင်ပင်ချင်တယ်၊
မြတ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မိနွယ်နဲ့လည်း တိုင်ပင်ချင်
တယ်၊ တိုင်ပင်ပြီးမှ မြတ်ရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို အကြောင်းပြန်
ပါ့မယ်၊ ကဲ ... မြတ် ဒီကိုလာတာ နောက်ထပ်အကြောင်း
တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ပြောပါ ... မြတ်”

“တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြောမယ် ကိုရန်မျိုးနောင်၊ မြတ်တို့
အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်သွားတဲ့ မောင်လွင်ဦးကို ကိုရန်မျိုး
နောင် သိပါတယ်နော်”

“သိပါတယ် မြတ်”

“ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ မောင်လွင်ဦးဟာ အတိတ်က သိဖူး မြင်ဖူးရုံမက တစ်ခုခု ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ မြတ်ယူဆ တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုသိပြီး ဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ မြတ် သိချင်တယ်”

“ဪ ... ဒါလား”

ဟု ပြောပြီး ချက်ချင်းပြန်မဖြေသေးဘဲ ကိုရန်မျိုး နောင်သည် ပင့်သက်ကြီးတစ်လုံးရှုပြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်သေးသည်။

“ဇာမချဲ့ဘဲ လိုရင်းကိုပဲ တိုတိုပြောမယ်နော် မြတ်”

“ပြောချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ ပြောပါ။ မြတ်ကသိရရင် ပြီးရောပါ။ သိချင်တာ အဓိကပါ”

“ကိုယ် ... ဩစတြေးလျက ပြန်လာတဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ဦး ပိုင်းကပေါ့။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းအတွက် စက်ရုံတည်ဆောက်ဖို့ ရယ် မွေးမြူရေး၊ စိုက်ပျိုးရေးအတွက်ရယ် အသင့်တော် ဆုံး ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ မြေနေရာကို ရှာဖွေဖို့ ပထမ တောင်ကြီး ကို ရောက်သွားတယ်”

“တောင်ကြီးရဲ့မြို့စွန့်မှာ လိမ္မော်နဲ့ လက်ဖက်စိုက်နေတဲ့ ဘာနဲ့ မယ်မယ်တို့ရဲ့တပည့် ဦးတေဇနဲ့ ဒေါ်နန်းသူ ဆို တာ ရှိတယ်။ သူတို့မှာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် သမီး လေး ယုခိုင်ဆိုတာရှိတယ်။ ပညာရှစ်တန်းအောင်တဲ့အထိပဲ သင်ခဲ့ပြီး မိဘရဲ့ခြံနဲ့ စိုက်ခင်းမှာ ကုလုပ်နေတယ်။ ကိုယ် က သူတို့အိမ်မှာတည်းတယ်။ လက်တွေ့စိုက်ပျိုးနေတာကို နိုင်ငံခြားစိုက်ပျိုးနည်းနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး လေ့လာချင်လို့။

နောက်ပြီး တောင်ကြီးမြို့ပေါ်က တည်းခိုဟိုတယ်တွေမှာ မတည်းချင်လို့ အဲဒီမှာ သွားတည်းခိုတယ်။ ဒီလိုနဲ့တည်း ရင်း ခိုရင်း အနီးကပ်နေစဉ်တွေနဲ့ ယုခိုင်ကို ကိုယ်မေတ္တာ ရှိခဲ့တယ်။ မေတ္တာရှိလို့ လက်ထပ်ချင်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ယုခိုင်ရဲ့မိဘ ဦးတေဇနဲ့ ဒေါ်နန်းသူကို ဖွင့်ပြောတယ်။ သူ့မိဘတွေက ချက်ချင်းသဘောတူတာပေါ့ မြတ်ရယ်။ “အဲဒီတုန်းက မဟာမျိုးမဟာနွယ်တွေကိစ္စကို ကိုရန်မျိုး နောင် ထည့်မစဉ်းစားဘူးလား”

ရန်မျိုးနောင် ရယ်လိုက်ပါ၏။

“ကိုယ် ပြောဖူးခဲ့ပါတယ် မြတ်။ ကိုယ်ဟာ အဲဒီမဟာမျိုး နွယ်တွေကိစ္စကို အသက်ကြီးပြီဖြစ်တဲ့ မယ်မယ့်ကို အလိုက် အထိုက် လိုက်လုပ်ပေမယ့် ကိုယ် အယူမသည်းဘူး။ ကိုယ် တကယ်ချစ်သူတွေရင် လက်ထပ်မှာပဲ။ ကဲ ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ တိုတိုပြောရရင် ကိုယ် ယုခိုင် ကို လက်ထပ်ယူဖို့အတိအလင်း သူ့မိဘကို ဖွင့်ပြောတယ်။ သူ့မိဘက သဘောတူတယ်”

“အဲ ... ဒီနေရာမှာ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ကိုယ်တို့ အထက်တန်းလွှာ ရောက်နေပါတယ်။ မဟာမျိုး မဟာနွယ် တွေမို့ မိဘအလိုကို လိုက်လျောပါတယ်ဆိုတာက တွေး ကြည့်ရင် ဘောင်ကွပ်ထားလို့ ဘောင်ထဲရောက်နေတဲ့ သဘောပဲရှိတယ်။ တကယ်တမ်းကျရင် ဘောင်ကိုကျော် ပြီးထွက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ အဲ ... ယုခိုင်တို့ တောသူ

တောင်သား ယာသမား ခြံသမားတွေကျတော့ မိဘစကားကို သားသမီးက တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာမယ်ဆိုတာ စွဲမြဲ တဲ့ခံယူချက် ဖြစ်နေတယ်။ သားတိုင်း သမီးတိုင်းဟာ မိဘစကားကို မပယ်ရှားဘူး။ သူတို့မိဘတိုင်းကလည်း သားသမီးအပေါ်မှာ စေတနာမေတ္တာအပြည့်နဲ့ သင့်တင့် လျောက်ပတ်မယ် ထင်တာကို လုပ်ပေးစမြဲပဲ”

“ကြေကွဲစရာပါ မြတ်၊ ကိုယ် သိပ်အကျယ်ချဲ့ မပြောချင် ဘူး။ ယုခိုင်ကို သူ့မိဘတွေက ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ရမယ်လို့ ဖွင့်ပြောပြီး သုံးရက်အကြာမှာ လက်ဖက်ရည်ခင်းထဲမှာ ယုခိုင်ဟာ မြွေကိုက်ပြီး သေဆုံးသွားတယ်”

“ဖြစ်ရလေ ကိုရန်မျိုးနောင်ရယ်၊ သနားစရာ”

“ပိုပြီးသနားစရာကောင်းတယ် မြတ်၊ ယုခိုင် သေဆုံးမှ သူ့သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေတာကိုး။ အဲဒီယုခိုင်ရဲ့ချစ်သူဟာ မောင်လွင်ဦးပဲ မြတ်”

“အို ...”

“ရပါတယ် မြတ်၊ မြတ်ဟာ အပိုင်းပိုင်းကုဏ္ဍတွေ ရစ်ဝိုင်း ပြီး မပယ်ရှားလွန်းတာမို့ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် အကဲခတ်မိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ကလေးကလားပဲ ပြောပါရစေ၊ မြတ်ကို ကိုယ်က ချစ်မိမှတော့ မြတ်ကိုပိုင် ဆိုင်ရခြင်းသာ ကိုယ့်အတွက် အဓိကဖြစ်လာပါတယ်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ချစ်ဆိုတဲ့ငါး စာချပြီး သူချစ်ဆိုတဲ့ ငါးကလေး လာဟပ်တဲ့အထိ ကိုယ်

စောင့်မှာပါ။ ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ နှစ်သက်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်းတွေ ကိုယ့်အပေါ် မှာ မြတ် သက်ရောက်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် အချစ်လမ်း ကြောင်းပေါ်ကို မြတ် ရောက်မှာပဲပေါ့။ ကိုယ်က အဲဒီအထိ စိတ်ရှည်မှာပါ”

ကိုင်း ... မိမြတ်၊ နင် ဘာပြောနိုင်သေးလဲဟဲ့သာ မြတ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိတော့သည်။

“မောင်လွင်ဦးက ပေးထားတဲ့စာတွေ ဖတ်ကြည့်တာနဲ့ မောင်လွင်ဦးဟာ တောင်ကြီးဒီဂရီကောလိပ်မှာ တတိယ နှစ်တက်နေတယ်၊ ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ ယုခိုင်ကို တောင်းရမ်း လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ စာတွေ၊ ချစ်သူအချင်းချင်းမို့ ပေးထား တဲ့ မောင်လွင်ဦးရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကိုယ် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တောင်ကြီးမှာ မောင်လွင်ဦးကို လိုက်စုံစမ်းတယ်၊ မောင်လွင်ဦးကိုတော့ ကိုယ် မတွေ့တော့ပါဘူး။ ယုခိုင် သေဆုံးသွားတဲ့အချိန်က စပြီး မောင်လွင်ဦးဟာ တောင်ကြီးက ပျောက်သွားတယ်။ သူဟာ တောင်ကြီးက တေးဂီတပညာရှင်ကြီးရဲ့သား ဖြစ် တယ်။ သူ့မှာ မိဘမရှိတော့ဘူး။ သူကိုယ်တိုင်လည်း တေးဂီတဘက်မှာ တော်တော် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေကိုပဲ ကြားခဲ့ရတယ်”

“ဪ ... ဪ ... မောင်လွင်ဦးဟာ ချစ်သူဆုံးခဲ့ပြီး လေလွင့်လာတာကိုး၊ ရင်နာစရာပဲနော်”

“ဒါပါပဲ မြတ်၊ မောင်လွင်ဦးနဲ့ ကိုယ် ပတ်သက်တယ် ဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကျွမ်းဖူးဘဲ ပတ် သက်ခဲ့ကြတာပါ။ ကိုယ်က ယုခိုင်သေတ္တာထဲက တွေ့တဲ့ ဓာတ်ပုံအရ မောင်လွင်ဦးကို တွေ့ဖူးတာပါ။ သူ့ကို စုံစမ်း ရင်းနဲ့ သူ့အကြောင်း သိခဲ့တာပါ”

“မောင်လွင်ဦးကကော ကိုရန်မျိုးနောင်ကို မြင်ဖူးထား သလား၊ မဟာမြိုင်အိမ်မှာ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို ဧည့်ခန်းထဲ မှာ သူ တွေ့လိုက်တော့ အံ့အားသင့်သွားတာ မြတ် သတိ ထားမိတယ်၊ သူ ကိုရန်မျိုးနောင်ကို သိနေသလိုပဲ”

“ယုခိုင်နဲ့ မောင်လွင်ဦးက တိတ်တခိုး ချစ်သူတွေပဲ၊ ကိုယ်က မသိပေမယ့် ယုခိုင်ဆီကို သူ တိတ်တခိုးလာတွေ့ ရင်း ယုခိုင်အိမ်မှာ တည်းနေတဲ့ ကိုယ့်ကို မောင်လွင်ဦး တွေ့ဖူး မြင်ဖူးထားမှာပေါ့၊ ခက်တယ် မြတ်၊ ဦးတေဇတို့ ဒေါ်နန်းသူတို့၊ အို ... အဲဒီက ကျေးလက်သူ ကျေးလက် သားတိုင်းဟာ သမီးမိန်းကလေး မိဘမသိဘဲ ခိုးရာလိုက် သွားရင် ရာသက်ပန် စွန့်ပစ်တယ်၊ ခိုးရာလိုက်တာဟာ မိန်းမယုတ်လို့ သတ်မှတ်တယ်၊ နောက်ပြီး သမီးမိန်းကလေး မှာ တိတ်တခိုး ချစ်သူ မရှိစေရဘူး၊ တကယ်လို့ ရှိနေရင် ဘယ်မိန်းကလေးကမှ သူ့မိဘကိုဖွင့်မပြောရဲဘူး၊ အဲဒီနောက် ကိုယ်လည်း နောက်ထပ် ဘယ်လိုချစ်သူကိုမှ မထားတော့ ဘဲ မယ်မယ့်စိမ့်ရာ နာခံမယ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်၊ အဲဒီကနေပြီး နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကိုတော့ မြတ် အသိပလေ”

အင်း ... သည်လိုက သည်လိုပါလားဟု မြတ်ရင်ထဲ က လေးပင်စွာ မှတ်ချက်ပြုရတော့သည်။

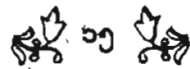
မိနွယ် ပြန်လာသည်နှင့် မြတ်နှင့် နွယ်သည် ကိုရန်မျိုးနောင်အား နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မောင်လွင်ဦးနှင့် ယုခိုင် အကြောင်းမပါဘဲ ကိုရန်မျိုးနောင်နှင့် မိမိလက်ထပ်ရေးကို ကကြီး မှ အ၊အထိ မြတ်က ရင်ဖွင့်ပြောပြပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းသည်။

“ငါ့ကို အကြံပေးပါ ဆိုရင်တော့ ငါက ကိုရန်မျိုးနောင်ရဲ့ တောင်းခံချက်ကို သဘောတူတယ်၊ သူက ရှင်းရှင်းလေး ပြောထားသားပဲ၊ လက်ထပ်ပြီးပေမယ့် နင်နဲ့ ညမအိပ်ပါ ဘူး ဆိုနေသားပဲ၊ နိုင်ငံခြားသွားနေတဲ့ အချိန်ကာလမှာ နင်မှာ နားထင်ခြောက်စရာ အော့အန်ချင်တာတွေမှ ပါ မသွားတာ၊ နောက်တစ်ချက်က မဟာမြိုင်ဂေဟာကြီးမှာ နင် နိုင်ငံခြားသွားနေတုန်း မမမျိုးက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အုပ် ချုပ်နိုင်မှာတဲ့လား၊ ကိုရန်မျိုးနောင်က နင်နဲ့လက်ထပ်ပြီး သား လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုရင် မမမျိုးနဲ့ တိုင်ပင် ပြီး နင့်မဟာမြိုင်ဂေဟာကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တာပေါ့ဟယ်”

မြတ် ခေါင်းညိတ်မိပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုလွင်ဦး၊ ခင်ဗျား မဟာမြိုင်ဂေဟာက မြတ်သူဇာ လက်ထပ်သွားတာရယ်၊ အင်္ဂလန်ကို သမိုင်း လေ့လာရေး ထွက်သွားတာရယ် သတင်းစာထဲ ပါလာပြီးတဲ့ နောက် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုညိုမှိုင်း၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စဉ်းစား နေတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖိုင်နယ်အောင်စာရင်းတွေ လည်း ထွက်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ‘လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော် လည်း’လည်း တတိယမြောက်စာအုပ် ထွက်ပြီးပြီ၊ မနေ့က ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ပြီ၊ ခင်ဗျား ဆီ သိပ်ကိုလာသင့်တဲ့ လူနှစ်ယောက် ခုထိ ပေါ်မလာသေး ဘူး”

ကိုညိုမှိုင်းသည် အကောက်ခွန်ရုံးမှ စာရေးတစ်ဦးဖြစ်

သည်။

လူမျိုးလူလွတ်ဖြစ်သည်။ တောင်ဥက္ကလာပ(၁၁)ရပ် ကွက်ထဲတွင် သီးသန့်အခန်း ငှားနေသည်မှာကြာပြီ။

လွင်ဦး သက်ကြီးတက္ကသိုလ်တက်ပြီး ကလပ်(စ်)တွင် ထိုင်ခုံချင်း ကပ်ထိုင်ရာမှ လွင်ဦးနှင့်ညိုမှိုင်း မိတ်ဆွေဖြစ်သွားသည်။

ပေါင်းရင်းသင်းရင်း စိတ်သဘောထားချင်း တိုက် ဆိုင်ကြခြင်း၊ အကျင့်သိက္ခာချင်း တူညီခြင်း၊ ဓလေ့စရိုက်ချင်း တူညီခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ကောင်း ကောင်းသိကြသည်။

မဟာမြိုင်ဂေဟာမှ ဆင်းလာစဉ်က ဦးလေးဦးဒေဝ လိုက်ပို့ကူညီရင်း ဤအိမ်ကို ဦးလေးဒေဝ သိခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားဆီကို သန့်သန့်လေးစာပေက ကိုရုံးလွင် လာသင့် ပြီ၊ စာအုပ်ထွက်ပြီး တစ်လလောက် ဒီလူမျှော်နေတယ် လေ၊ အဲ ... နောက်တစ်ယောက်လာသင့်တာက မိုးစန္ဒာ လေ”

“အေးဗျာ ... ဘာလို့ မလာကြသလဲမသိဘူး”

“နေဦးဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တယ်လား၊ နောက်ဆုံး မမြတ်နိုး ခင်ဗျား တွေ့တုန်းက မိုးစန္ဒာဆိုတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မေတ္တာစာ ရေးပေးခဲ့တယ်လို့”

လွင်ဦး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အေးဗျာ ... ကိုညိုမှိုင်း၊ ကျွန်တော် အခုအထိ သိရရင် မမမြတ်ကို လုံးဝ ကျွန်တော် စိတ်သွေးတိုက်စိတ် နောက်ပိုင်းမှာ မိုးဟာ ကျွန်တော့်အသက် ...”

လာတယ်။ မဟာမြိုင်မဟာမှာ အတူနေကတည်းကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့မသိစိတ်ထဲမှာ မိုးက ဝင်ထားပြီးသားဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီး မိုးဟာ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မမမြတ် ကိုယ်တိုင်က မိုးနဲ့ကျွန်တော့်ကို ဖြစ်မြောက်စေချင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မိုး မျှော်မိတဲ့ အထိ ဖြစ်လာရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်သားပဲ ကိုညိုမှိုင်း၊ သူတို့အလွှာကလူတွေက အဆုံးဖြတ်ရခက်သားပဲ”

“နေဦးဗျ ... ခင်ဗျား မမမြတ်ကို မိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းနှစ်ခုစဉ်းစားစရာရှိတယ်။ ပထမအကြောင်းက သူ့ဟာသူ နိုင်ငံခြားသွားဖို့တွေရော၊ ကိုရန်မျိုးနောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေရော ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး ခင်ဗျားရေးပေးထားတဲ့စာ သူ့ညီမကို မပေးဖြစ်ဘဲ အင်္ဂလန်ကိုထွက်သွားသလားလို့”

“အင်း ... စဉ်းစားစရာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မမမြတ်ကို ကျွန်တော်သိသလောက် အလုပ်တစ်ခုကို သေသေချာချာ တိတိကျကျ လုပ်တတ်တယ်ဗျာ။ မေ့လျော့တယ်ဆိုတာမျိုး မရှိတတ်ဘူး”

“နောက်တစ်ချက်စဉ်းစားဖို့က မိုးဆီကို ခင်ဗျားရဲ့မေတ္တာ စာရေးခိုင်းပြီးမှ တကယ်တမ်း မိုးကို ပေးဖို့ကျတော့ သူ့ညီမကို သူ နှမြောနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကို သူ နှမြောနေသလား၊ အဲဒီနှမြောမှုတစ်ခုကြောင့် ခင်ဗျားစာကို မိုးလက်ထဲမပေးတော့ဘဲ ထွက်သွားတာလား”

“နှမြောချင်းနှမြောရင် သူ့ညီမမိုးကို ကျွန်တော့်လိုလူလက်ထဲထည့်ပေးရမှာ နှမြောတာပဲဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို နှမြောနေရအောင် အဲဒီအချိန်ကတည်းက မမမြတ်က ကိုရန်မျိုးနောင်ကို လက်ထပ်ဖို့ တုံးတုံးချဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီပဲဟာ။ ကျွန်တော့်နဲ့က ဇာတ်လမ်း ဘာမှမစဘဲ ဇာတ်သိမ်းခန်းရောက်သွားပြီပဲ။ မမမြတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ချင်း မနောချင်း တစ်ဦးရဲ့အဇ္ဈတ္တကို တစ်ဦးသိပေမယ့် ဝစီက နှုတ်နဲ့ တစ်ခွန်းမှ စည်းမကျော် နယ်မကျူးဘဲ နေခဲ့တာပါ”

“အေးလေဗျာ ... စဉ်းစားရ ... ဟာ ... ဟိုမှာ တစ်ယောက်တော့ ပြောရင်ဆိုရင် ပေါက်ချလာပြီ”

မှန်ပေသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ‘ဇ’အက္ခရာဖြင့် ဖင်မလီယာဆင် ထားပြောတစ်စီး ထိုးဆိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှေ့ခန်းတွင် မောင်းသူတစ်ဦးနှင့် ကိုနိုလွင်တို့ ပါလာသည်။

ကိုနိုလွင်ကပင် ရှေ့ဆောင်ပြီး သူ့အတော်ထိ ကာ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

“လာ ... ကိုနိုလွင်၊ ကျွန်တော်က ကိုနိုလွင် အသိရှိနေသလဲလို့၊ စာအုပ်ထွက်ပြီးကတည်းက ဆိုတာပေါ့”

“ဟာ ... ဆရာဗေဒါရေး ဆရာစာအုပ်ဖြန့်ချိတဲ့အခါ ရန်ကုန်ရဲ့အားကိုး အကဲခတ်တယ်၊ မန္တလေး ဆိုတာ ပြည်ကိုလည်းသွားပြီး အကဲခတ်နေတာနဲ့ မရောက်တာ၊ မနေ့ကမှ ပြည်က ပြန်လာတာပဲ”

အ ခြေအနေ ကောင်းတယ် ဆရာ၊ ဒီတစ်ပတ် အုပ်ရေနစ် ထောင့်ငါးရာ တင်ရိုက်ကြည့်တာ ပြတ်သွားတာပဲ၊ နောက် စာအုပ်ဆိုရင် ဆရာဝတ္ထုကို အုပ်ရေသုံးထောင် တိုးရိုက် သွားမလို့၊ ဪ ... ဟောဒါ ခင်ဗျားကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ မောင်ဗေဒါလေ၊ ဒီမယ် ဆရာ၊ ဒါက ကိုမျိုး သန့်တဲ့၊ ဆရာစာဖတ်ပရိသတ်အကြီးစား ဖြစ်ရုံမကဘူး၊ ကိုမျိုးသန့်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ ဆရာဆီလိုက် လာတာ”

ကိုမျိုးသန့်နှင့် လွင်ဦး ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်

ကြပါ၏။

ပြီးနောက် ကိုစိုးလွင်ကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုလေ ဆရာဗေဒါ၊ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားနေပုံကို ဆရာလည်း သိသားပဲ၊ ငွေအားမပြည့်မစုံနဲ့ လူကလည်နေ တာ၊ ငွေကမလည်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ တချို့နေရာတွေ မှာ ငွေအားမပြည့်စုံလို့ ကျွန်တော်တို့ ခံစားရမယ့် အကျိုး အမြတ်ကို တခြားလူတွေ ခံစားလိုက်ရတာမျိုးတွေ ကြုံခဲ့ တယ်၊ အဲဒါ ဟောဒီ ကိုမျိုးသန့်နဲ့တွေ့တော့ သူက ဘယ် နယ် ပတ္တမြားတစ်လုံး ရထားမှတော့ သူ့အရည်အသွေး ရှိသလောက် တောက်ပလာအောင် သွေးရမှာပေါ့တဲ့၊ ကိုမျိုး သန့်ကတော့ ဆရာစာအုပ်တွေကို အသည်းစွဲပဲ၊ သူ့အိမ်မှာ ကတ်ထုန်းလှလှနဲ့နဲ့ပြီး မှန်မီရိတ်မှာ ထည့်ထားတဲ့လူ၊ အဲ ... ငွေကြေးလည်းတောင့်တယ်၊ စာအုပ်လုပ်ငန်းကို ဝါသနာကြီးတဲ့ စာပေသမားပဲ၊ ဒီတော့ အခုအစီအစဉ်က

ကိုမျိုးသန့်က ငွေစိုက်၊ ကျွန်တော်က စာကနေပြီး စိတ် ကြိုက်လှပတဲ့စာအုပ် ထွက်လာရေး၊ ဖြန့်ချိရေး ဘာဝန်ယူ မယ့်၊ ဆရာက ကောင်းသည်ထက် ပိုကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ကို ဆက်တိုက်ရေးပေး၊ ရရှိတဲ့အကျိုးအမြတ်ကို သုံးပုံတစ်ပုံ စီ ခွဲယူကြမယ်၊ မလိမ်တမ်း မညာတမ်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကျောတမ်း ဘုရားမှာ ကျမ်းကျိန်သစ္စာရေ သောက်ပြီးလုပ်မယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော် တွက်ကြည့်တယ် လေ၊ စာအုပ်တစ်အုပ်ထွက်တိုင်း တစ်ယောက်ကို တစ် သောင်းအထက်မှာရမယ်၊ အုပ်ရေ တိုးရိုက်လေ အခုထက် ပိုရလေပဲ ဖြစ်လာမယ်၊ အဲဒါ ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာဗေဒါရဲ့ သဘောလေ”

“လုပ်ပါ ရပါတယ်၊ သုံးဖက်မျှရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါဆို အိုကေပြီ ဆရာ၊ ဪ ...”

ဟု ပြောရင်း ကိုစိုးလွင်သည် သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ငွေနစ်ထောင် ထုတ်ယူသည်။

“ရှေး ... ဆရာဗေဒါ၊ ဒါ လေအစုန် ရွက်ကုန်ဖွင့်သော် လည်း ဝတ္ထုအတွက်”

“ကျွန်တော် သုံးထောင်ရပြီးပြီလေ”

“ထပ်ပေးတာ ထပ်ပေးတာ၊ မြတ်လို့ ထပ်ပေးတာ၊ နောက်စာအုပ်တွေဆိုရင် ဆရာ တစ်သောင်းအောက်မလျော့ ဘူး စိတ်ချ”

ထို့နောက် စာအုပ်ထုတ်လုပ်ရေးကိစ္စ နာရီဝက်ခန့် ဆွေးနွေးပြီး ကိုမျိုးသန့်နှင့် ကိုစိုးလွင် နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့သည်။

“အားကျတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ရုံးမှာ စာရေးလုပ်တာ တစ်လတစ်ထောင်လောက်ပဲရတယ်၊ ကိုလွင်ဦးက စာတစ် အုပ်ပြီးသွားရင် ငွေတစ်သောင်းဆိုတော့”

“ဒါဆိုလည်း ကိုညိုမှိုင်းမှာ အလုပ်လက်ကိုင် ရှိနေတာ၊ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ရေးစမ်းကြည့်ပါလားဗျ”

“မလွယ်ဘူး ကိုလွင်ဦးရေ၊ အနုပညာဆိုတာ ဝါသနာ အရင်းခံမှ၊ ခံစားချက်ရှိတတ်မှ၊ ခံစားချက်ရှိတောင် ကိုယ် ခံစားရတဲ့အတိုင်း စာဖတ်သူ ခံစားလာအောင် ရေးတတ် ဦးမှ၊ ပါရမီလည်းရှိမှ၊ စနိုးလည်းရှိမှ ဖြစ်မြောက်တာ၊ ကျွန်တော် ဝါသနာနည်းနည်းပါလို့ စမ်းပြီးပြီ၊ ပထမလေး ငါးဆယ်မျက်နှာကျတော့ အဟုတ်သား၊ နောက်ကျ ဘာ ဆက်ရေးရမှန်း မသိတော့ဘဲ ဒက်စတော့ဖြစ်သွားတာချည်း ပဲ၊ အဲ ... အဲ ... ဟော အိမ်ရှေ့မှာ ကားနီတစ်စီးဆိုက် ပြန်ပြီး ဒီကားကတော့ စောစောကကားလို အစုတ်မဟုတ် ဘူး၊ အကောင်းစားဗျ၊ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မောင်းလို့ နောက်မှာ ကောင်မချောချောလေးတစ်ယောက် ထိုင်လို့ရှိ”

လွင်ဦးသည် အိမ်ရှေ့တွင် လာရပ်သော ကားနီလေး

ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ... မိုးစန္ဒာ”

လွင်ဦး အိမ်ပေါ်မှ လွှားခနဲ ဆင်းသွားသည်။

ဆင်းတုန်းကတော့ လွှားခနဲ ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်ပါ

ကားနီလေးသို့ ရောက်သောအခါ ဘေးမှာရပ်ပြီး ရှေ့မှ ဦးဒေဝကိုကြည့်လိုက်၊ နောက်မှ မိုးကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် ဘာ ပြောရမှန်းမသိပေ။

“ဟေး ... မောင်လွင်ဦး”

“ဗျာ”

“ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျန်းမာပါတယ် ဦးဒေဝ”

“ဟ ... အဲဒီလို ပြန်မဖြေရဘူးကွ”

“ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ ဦးဒေဝ”

“ပိုသဘောမေတ္တာကြောင့် ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါရဲ့ဗျား လို့ ဖြေရတယ်”

နောက်မှ မိုးက ဦးလေးဒေဝကြီး ပြောပုံကို သဘော ကျစွာ ရယ်လိုက်ပါ၏။

မိုးမျက်နှာ သာသာယာယာ တွေ့လိုက်ရမှ လွင်ဦး စိတ်ရဲဝံ့သွားသည်။

“လာလေ ဆင်းပါဦး မမိမိုး”

လွင်ဦးက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

မိုးစန္ဒာက ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံသည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းသက်သည်။

“အိမ်ကတော့ မဟာမြိုင်ဂေဟာနဲ့စာရင် နွားတင်းကုပ်သာ သာပဲ မမိမိုး”

“အိမ်ကိုလာတွေ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ လူကိုလာတွေ့တာပဲ ဟာ၊ ကိုငလွင်ကို လာတွေ့တာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကောင်းပါလေဗျာ”

အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုညိုမှိုင်းက အနား
လေးတွင် အနီပိတ်စ ကွပ်ထားသော သင်ဖြူဖျာချောလေး ခင်း
ပေးလိုက်သည်။

“ကိုလွင်ဦး ... ကျွန်တော် ကားဆရာကြီးခေါ်ပြီး လမ်း
ထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဧည့်သည်
အတွက်ရော မောင်ရင်အတွက်ပါ ချိုင့်နဲ့ဝယ်ခဲ့ရမလား”

“မမိမိုး သောက်မလားဟင်”

မိုးက ခေါင်းခါပြသဖြင့် လွင်ဦးကလည်း ညိုမှိုင်း
ကို ထပ်ဆင့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ညိုမှိုင်း အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဗျို ... ကားဆရာကြီး”

“ဟေး”

“လမ်းထိပ်မှာ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်ရအောင်၊ ဆိုင်
လက်ဖက်ရည် သိပ်ကောင်းတယ်”

“မသောက်ချင်ဘူးကွာ”

ညိုမှိုင်း ခွကျသွားသည်။ လွင်ဦး ကိစ္စအားလုံးသိ
ထားသဖြင့် ကားဆရာကြီးအား ခေါ်ထုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗျို ... ကားဆရာကြီး”

“ဟေး ... ဘာလဲကွာ”

“ဒီကနေ တစ်လမ်းကျော် လမ်းမတန်းမှာ အဖြူဆိုင်ရှိ
တယ်၊ ဘီအီးဒီစီဆိုင်လေ၊ ဒီအချိန်ဆို လူရှင်းသေးတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဘီအီးဒီစီ စစ်ရဲ့လား”

“စစ်တာမှ သိပ်စစ်တယ်ဗျ”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ၊ အခု ညနေလေးတောင်စောင်း
လာပြီပဲ၊ ငါ လိုက်မယ်လေ”

ဦးဒေဝကြီး ပါသွားလေတော့သည်။

“အခု မိုးလာတာ မိုး စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ ရှုပနဲ့ ဓာတု
မှာ ဒီနှစ်ခုထွက်တယ်၊ အဲဒါ ကိုလွင်ကို လာပြောတာ”

“ဝမ်းသာတယ် မမိမိုး၊ မမိမိုးကို ချီးမွမ်းလည်း ချီးမွမ်း
တယ်၊ တစ်နှစ်တည်းနဲ့ ဆယ်တန်းကို ဒီနှစ်ခုနဲ့ အောင်
တယ်ဆိုတာ လွယ်မှတ်လို့”

“ကိုလွင်ကော မိုင်နယ်အောင်လား”

“အောင်တယ် မမိမိုး”

“ဒါတောင် ဖုန်းဆက်မပြောဘူး၊ အိမ်ကိုမလာရဲမှန်းတော့
သိပါတယ်”

“ဖုန်းဆက်ပြောဖို့ သတိရပါတယ် မမိမိုး၊ ဒါပေမဲ့ မမမျိုး
တို့ ကိုလတ်လတ်တို့နဲ့ တိုးနေမှာကြောက်လို့ မဆက်တာ
ပါ၊ နောက်ပြီး မမိမိုးဆီကို ဆက်ရကောင်းမလား၊ မဆက်
ရကောင်းမလားဆိုတာ ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဘာ ... ဧဝေဧဝါလဲ”

“မမမြတ် လက်မထပ်ခင် နိုင်ငံခြားမသွားခင် အစောကြီး
ကတည်းက တို့ မမမြတ်ကတစ်ဆင့် မမိမိုးဆီကို စာတစ်
စောင် ရေးပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီစာ မမိမိုးလက်ထဲ ရောက်ရဲ့
လားဆိုတာလည်း တို့စိတ်ထဲမှာ မသေချာဘူး၊ တကယ်
လို့ တို့ပေးတဲ့စာ မမိမိုးရပြီးလည်း ဘယ်လိုသဘောထား

မယ်မှန်း မသိတော့၊ တယ်လီဖုန်းမဆက်တာ အဲဒီလို ဇေဝေဇဝါ ဖြစ်နေတာလည်းပါတယ်”

“ကိုလွင်ပေးတဲ့စာက ဘာစာမို့လဲ”

“အဲဗျာ ... ဒါဆို မမမြတ်က မမိမိုးကို ဘာစာမှ မပေးခဲ့ဘူးလား”

ခစ်ခနဲ မိုးက ရယ်လိုက်ပြီး သူမ၏ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တရှိတသေ သိမ်းထားသော မင်ရောင်အစိမ်းနှင့် စာရွက်လေးကို ဖြန့်ပြသည်။

“အဲဒါတော့ မမမြတ်က ပေးသွားတယ်”

“ဟာ ... မမိမိုး သိပ်နောက်တာပဲ၊ ဒီစာရထားပြီးသားနဲ့”

“မမမြတ်က အဲဒီနေ့ကတည်းက မိုးကို ဒီစာပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုးကို မမမြတ်က သေချာမှာသွားတယ်၊ မိုးရဲ့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းထွက်လို့ မိုးအောင်မှ ကိုလွင်နဲ့ သွားတွေ့တဲ့၊ တကယ်လို့ စာမေးပွဲကျရင်သွားမတွေ့ရဘူးတဲ့၊ သူပြန်လာမှ ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ စီစဉ်မယ်တဲ့၊ မနေ့က အောင်စာရင်းတွေထွက်တယ်၊ မိုး အောင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မမမြတ် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကိုလွင်ကို လာတွေ့တာ”

“ကိုလတ်လတ်ကော အောင်ရဲ့လားဟင်”

“အောင်တယ်”

“ဒီပါသေးလား”

“အဲဒါတော့ မပါဘူး၊ ကိုကိုလတ်က ဝိဇ္ဇာနဲ့ဖြေရတာပဲ၊ ဝိဇ္ဇာမှာက ဒီရဖို့ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုလတ်လတ်အတွက်လည်း တဲ့ ဝမ်းသာပါဇာယ်”

“သိပ်လည်း ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦး ကိုလွင်၊ ကိုကိုလတ်က မမမြတ်နဲ့ ဦးရန်မျိုးနောင်တို့နှစ်ယောက် တရားသူကြီး ဖိတ်ပြီး အိမ်မှာလက်ထပ်ပြီးတဲ့နေ့ကပဲ မမမြတ်ကို အရေးဆိုထားတာ တစ်ခုရှိတယ် သိလား”

“ဘာအရေးဆိုထားတာလဲ မမိမိုး”

“သူ ဆယ်တန်းအောင်ရင် မကေသီခိုင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးပါတဲ့၊ တကယ်လို့ မမမြတ်က နိုင်ငံခြားမှာ သိပ်ကြာမယ်ဆိုရင် သူ့ကိစ္စကို မမမျိုးနဲ့ ဦးရန်မျိုးနောင်က စီစဉ်ပေးဖို့ မှာခဲ့ပါတဲ့”

“ကိုလတ်လတ်က တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ဘူးတဲ့လား”

“မတက်ဘူးတဲ့၊ သူ့ယောက္ခမလောင်းကြီး အန်တီနိုးက ကိုကိုလတ်ကို သူ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် သူလုပ်ငန်းမှာပဲ ဝင်လုပ်ပေးရမယ်တဲ့၊ သူ့သမီး တူးမာ ဆယ်တန်းအောင်တာတောင် အန်တီနိုးက တက္ကသိုလ်ကို ဆက်ထားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ အောင်စာရင်းထွက်လို့ သွားကြည့်ပြီး အောင်တာကို သိလာတာနဲ့ မမမျိုးကို အပူကပ်နေတယ်၊ မမမျိုးက သူ ဘာမှမစီစဉ်တတ်ဘူးတဲ့၊ ဦးရန်မျိုးနောင်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ပေးမယ်လို့ ပြောနေသကြားခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုလွင်ရဲ့တူးမာ ကိုကိုလတ်နဲ့ပါ သွားတော့မှာမို့ သိပ်ဝမ်းသာမနေနဲ့လို့ မိမိုးက ပြောတာ သိလား”

“တို့ရင်ထဲမှာ ကိုလတ်လတ်နဲ့တူးမာ တို့ပယောဂမပါဘဲ သူ့ဟာသူ ဖြစ်မြောက်သွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေပါတယ် မမိမိုး၊ တကယ်တော့ တူးမာနဲ့တို့ဟာ ကာယကံမြောက် ရော ဝစီကံမြောက်ရော မနောက်မြောက်ရော လုံးဝအဆင့် မကျော်ခဲ့ပါဘူး၊ ကိုလတ်လတ်လိုလူနဲ့ သွေးတူရည်တူ ဖြစ်မြောက်သွားတာကိုတောင် ဝမ်းသာနေတာပါ”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ မိမိုးရယ်၊ ကျိန်ပြောဆို ကျိန်ပါ့မယ်”

“အလကား နောက်တာပါ၊ မမမြတ်က ကိုငလွင်ရဲ့အချစ် အဘိဓမ္မာ အချစ်ဒီကာ အချစ်သီအိုရီကို မိုးသဘောပေါက် နားလည်အောင် အားလုံးရှင်းပြ ပြောပြထားတယ်”

“ဒါထက် မမမျိုးကကော ကိုလတ်လတ်နဲ့ တူးမာတို့ကိစ္စ ကို မကန့်ကွက်ဘူးလား၊ တူးမာက မဟာမျိုး မဟာနွယ် မဟုတ်ဘူးလေ”

“မမမျိုး ကန့်ကွက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးရန်မျိုးနောင် ကရော မမမြတ်ကရော မဟာဆီမဟာသွေးဆိုတာ ဂုဏ်ပုဒ် တစ်ခုအဖြစ် ယူနိုင်တာကလွဲပြီး ကနေ့ခေတ်မှာ မဟာဆီ မဟာသွေးချင်းမှ လက်ဆက်ရမယ်ဆိုတာမျိုး မရှိသင့်တော့ ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း နားချလို့ ကိုလတ်လတ်နဲ့ မကေသီ နိုင်ကို သဘောတူလိုက်တယ်”

“နီ ... မမမျိုးကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ဖို့ကျတော့ကော မဟာမျိုး မဟာနွယ်ထဲက မရနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါကျတော့ မမမျိုးကိုယ်တိုင် စိတ်ဓာတ်မလျော့ဘူး ကိုင်လွင်၊ မမမျိုးက မဟာမျိုးမဟာနွယ်နဲ့မှ လက်မထပ် ရရင် အေးအေးဆေးဆေး ယောဂီဝတ်မယ်လို့ ပြောနေတာ ပဲ”

“အင်းပေါ့လေ၊ မမမြတ်က ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီး ဦးရန် မျိုးနောင်ကို လက်ထပ်ပြလိုက်လို့ အားလုံး ကျေနပ်သွား ကြတဲ့ သဘောပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မမမြတ်က ဒီပြင်လူကိုတော့ မပြောဘူး၊ မိုးကိုတော့ ဦးရန်မျိုးနောင်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့နေ့က တိုးတိုး လေးပြောတယ်၊ မဟာမြိုင်မိသားစုအတွက် ငါဟာ ငါ့ဘဝ ကို စတေးလိုက်တာတဲ့”

မမမြတ်ကို လွင်ဦး ကွက်ခနဲ သတိရလိုက်မိပါ၏။

“ကဲလေ ... ကိစ္စတွေအားလုံး ငြိမ်းအေးသွားကြပြီပဲ၊ ဒီတော့ ဒီပြင်ကိစ္စတွေ ဘေးချိတ်ထားပြီး မမိမိုးနဲ့ တို့ကိစ္စ ဆက်ပြီး ပြောရအောင်”

“အလဲလဲ ... မမိမိုးနဲ့ တို့ကိစ္စတဲ့၊ ကိုငလွင်နဲ့ မိုးက ဘာ ကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ကိုငလွင် အကွက်တစ်ကွက် ကျော်နေပြီလေ”

“ဘယ်လိုကျော်မိလို့လဲ မမိမိုးရယ်၊ စိတ်ထဲကြည်နူးနေတာ လေးတောင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီ”

“ကျော်တာပေါ့၊ အခုအဆင့်က ကိုငလွင်က မိုးကိုချစ် တယ်လို့သာ စာပေးထားတာ၊ မိုးက ကိုငလွင်ကို ပြန်ချစ် ရဲ့လားဆိုတာ အဖြေရှာဦးလေ၊ ဒါမှ သူ့အကွက်နဲ့သူ အံကျဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဆို တို့မေးမယ်၊ မမိမိုးက တို့ကို ပြန်ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“သိဘူး”

“ဟာ... မဟုတ်တာ၊ သိကိုသိရမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စက ကလေး
ကစားတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ တို့ကို မမိမိုး ပြန်ချစ်ရဲ့လား”

“သိဘူး”

“ကဲ ... မသိနဲ့ဦး”

ကိုငလွင် ဘာလုပ်လိုက်မှန်းတော့ မသိ။ မမိမိုးက
တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ... “ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ မိုး ဖြေမယ်၊
ကိုငလွင်ကို မိုးက ချစ်ပါတယ်”ဆိုသည့် ညင်သာတိုးငြိမ်သော
အသံလေး ထွက်လာပေတော့သတည်း။

နားကြပါဦးနို့

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်